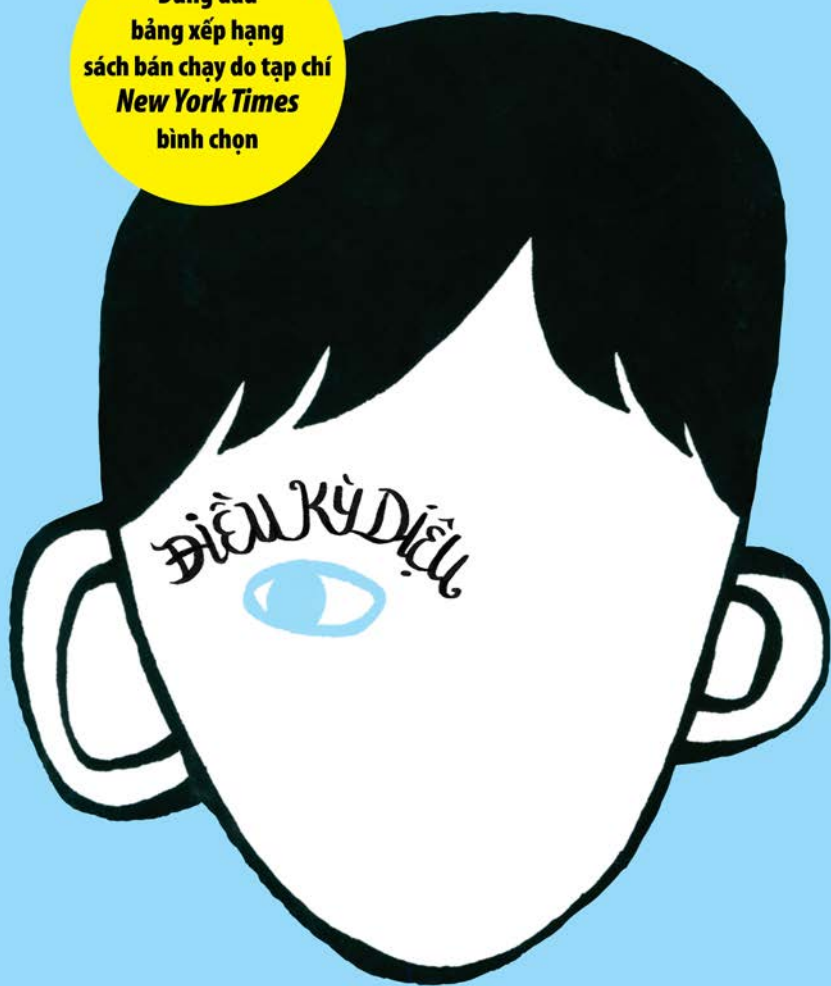

**"Một cốt truyện đẹp, hài hước xen lẫn những tiếng nắc nhen ngào."
— *The Wall Street Journal***

**Đứng đầu
bảng xếp hạng
sách bán chạy do tạp chí
New York Times
bình chọn**

R.J. Palacio

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

ĐIỀU KỶ DIỆU

WONDER

Text copyright © 2012 by R. J. Palacio

Jacket art copyright © 2012 by Tad Carpenter

All rights reserved.

Bản dịch được xuất bản theo thỏa thuận với Trident Media Group, LLC

và Arika Interrights Agency.

Bản tiếng Việt © NXB Trẻ, 2014

BIỂU GHI BIẾN MỤC TRƯỚC XUẤT BẢN DO THƯ VIỆN KHTH TP.HCM THỰC HIỆN

General Sciences Library Cataloging-in-Publication Data

Palacio

Điều kỳ diệu / Palacio ; Sao Mai dịch. - T.P. Hồ Chí Minh : Trẻ, 2014.

462tr. ; 20cm.

Nguyên bản : Wonder.

1. August Pullman (Nhân vật hư cấu). 2. Người khuyết tật -- Tiểu thuyết thanh thiếu niên. 3. Chấp nhận bản thân -- Tiểu thuyết thanh thiếu niên. 4. Trường trung học -- Tiểu thuyết thanh thiếu niên. I. Sao Mai.

808.83 -- dc 23

P153

tiểu thuyết

SAO MAI dịch

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Đây là tác phẩm hư cấu. Bất cứ sự trùng hợp nào về tên tuổi, nhân vật, nơi chốn hay các sự kiện trong truyện hoàn toàn là ngẫu nhiên.

Dành tặng Russell, Caleb, và Joseph

*Các bác sĩ từ những thành phố xa xôi
tới đây chỉ để gặp tôi
họ đứng bên giường
không tin nổi vào mắt mình
Họ nói tôi hẳn là một điều kỳ diệu
của Đấng tạo hóa
và ngay cả khi tận mắt chứng kiến
họ vẫn không thể đưa ra lời giải thích nào*

— Natalie Merchant, “Điều kỳ diệu”

PHẦN MỘT

AUGUST

Định mệnh giấu cợt
còn số phận khi đến gần bên chiếc nôi tôi nằm
bật cười khanh khách...
– Natalie Merchant, "Điều kỳ diệu"

Bình thường

Tôi biết mình không phải một đứa trẻ mười tuổi bình thường. Ý tôi là, tôi vẫn làm những việc bình thường như ăn kem, đạp xe, chơi bóng, và có một chiếc Xbox. Những điều nhỏ nhỏ như thế làm tôi giống như bao người. Và trong sâu thẳm, tôi cảm thấy mình hoàn toàn bình thường. Nhưng tôi biết một đứa trẻ bình thường không làm cho những đứa trẻ bình thường khác hoảng hốt chạy dạt ra rồi hét toáng lên trong sân chơi. Một đứa trẻ bình thường không bao giờ phải chịu đựng những ánh nhìn tò mò ở bất kỳ nơi đâu chúng đặt chân đến.

Nếu có một cây đèn thần trong tay và một điều ước, tôi sẽ ước mình có khuôn mặt bình thường để không bị bất cứ ai dòm ngó. Tôi ước mình có thể đi lại trên đường mà không khiến ai vừa nhìn thấy tôi là ngoảnh mặt đi ngay. Nguyên do duy nhất khiến tôi trở nên

bất thường, ấy là chẳng có lấy một ai cho rằng tôi bình thường cả.

Nhưng giờ thì tôi cũng quen với bộ dạng của mình rồi. Tôi tập phớt lờ thái độ của mọi người. Cả nhà tôi – tôi, mẹ, bố và chị Via – đều làm tốt việc này. Thực ra, tôi nên đánh chính một chút: chị Via không thật sự giỏi cho lắm. Chị ấy dễ nổi cáu khi người ta làm điều gì đó thô lỗ. Chẳng hạn lần nọ, có mấy đứa trẻ lớn hơn tôi rì rầm to nhỏ ở sân chơi. Tôi thậm chí còn không để tâm nghe xem chúng nói gì nữa, nhưng Via nghe được và nạt bọn chúng. Via là kiểu người như thế đấy, chị ấy khác tôi.

Chị Via không xem tôi như người bình thường, tuy chị vẫn phủ nhận điều đó, nhưng nếu quả thế thật, thì sao Via lại phải bảo vệ tôi nhiều đến vậy. Mẹ với bố cũng thế. Trong mắt mọi người, tôi là một kẻ bất thường. Có lẽ người duy nhất trên thế gian này biết rõ tôi bình thường chỉ có mình tôi mà thôi.

À, nhân tiện xin giới thiệu tôi tên August. Tôi sẽ không miêu tả về ngoại hình của mình đâu, cho dù bạn có cố hình dung kiểu gì đi nữa thì trông tôi còn tệ hơn thế nhiều.

Tại sao tôi không đến trường

Tuần sau tôi vào lớp năm. Trước giờ tôi chưa từng đi học ở bất cứ một ngôi trường nào, nên không biết mình phải chuẩn bị những gì. Tôi không đến trường không hẳn bởi ngoại hình khác thường của mình, mà là do những cuộc phẫu thuật tôi đã phải kinh qua. Hai mươi bảy lần kể từ khi chào đời. Những ca phẫu thuật quan trọng diễn ra hồi tôi chưa đầy bốn tuổi nên tôi chẳng nhớ gì hết. Rồi sau đó, cứ mỗi năm, tôi lại trải qua hai hoặc ba lần phẫu thuật (lớn có, nhỏ có). Và cũng bởi tôi nhỏ con hơn so với bạn bè đồng trang lứa và mang trong mình những điều bí ẩn mà y học chưa giải thích được, nên tôi cứ đau ốm như cơm bữa. Đây là lý do vì sao bố mẹ quyết định không cho tôi đến trường. Nhưng bây giờ tôi khỏe hơn nhiều rồi. Cuộc phẫu thuật gần nhất cách đây tám tháng, và tôi chắc mình sẽ không phải lên bàn mổ trong vòng vài năm nữa.

Mẹ dạy học cho tôi ở nhà. Trước đây, mẹ từng là họa sĩ vẽ minh họa sách thiếu nhi, mẹ vẽ các cô tiên và những nàng tiên cá tuyệt đẹp. Thế nhưng, những hình mẹ vẽ cho tôi thì không được đẹp cho lắm, điển hình là bức Darth Vader* mẹ vẽ trông cứ như một anh chàng người máy hình nấm kỳ quái ấy. Có lẽ do quá bận bịu với việc chăm sóc tôi và chị Via, nên cũng khá lâu rồi tôi không thấy mẹ cầm cọ vẽ.

Nếu nói là tôi thích đến trường thì cũng không hẳn. Tôi quả muốn đi học, nhưng chỉ khi nào tôi bình thường như mọi đứa trẻ khác, có nhiều bạn bè, có thể la cà với nhau sau giờ học, hay làm những việc đại loại như thế.

Hiện giờ tôi có một vài đứa bạn tốt. Christopher là bạn thân nhất, kể đến là Zachary và Alex. Chúng tôi chơi với nhau từ hồi bé tí nên bọn nó đã quen với bộ dạng tôi rồi. Hồi bé, chúng tôi đi chơi suốt. Sau đó Christopher chuyển đến Bridgeport ở bang Connecticut, cách chỗ tôi sống ở North River Heights – tận cùng của Manhattan – hơn cả tiếng đồng hồ đi ô tô. Còn Zachary và Alex thì bắt đầu đi học. Kể cũng lạ: mặc dù Christopher là đứa chuyển đi xa, thế nhưng tôi lại gặp nó nhiều hơn Zachary và Alex. Hai đứa nó bây giờ đều có những người bạn mới. Tuy nhiên, nếu

* Nhân vật trong phim *Chiến tranh giữa các vì sao*. (Tất cả những chú thích trong truyện đều là của người dịch.)

có tình cò chạm mặt nhau ngoài đường, bọn nó vẫn vui vẻ chào hỏi tôi thân thiện.

Tôi cũng có những người bạn khác, nhưng không tốt bằng Christopher, Zack và Alex. Hồi bé, Zack và Alex lúc nào cũng mời tôi tới dự sinh nhật bọn nó trong khi Joel, Eamonn và Gabe thì không bao giờ. Emma có mời tôi một lần, nhưng lâu rồi tôi không gặp cô ấy. Và, dĩ nhiên, tôi luôn có mặt trong tiệc sinh nhật của Christopher. Hình như tôi hơi quan trọng hóa những bữa tiệc sinh nhật thì phải.

Ngày tôi chào đời

Tôi luôn cười ngặt nghèo mỗi khi nghe mẹ kể chuyện này. Nó không phải chuyện cười, nhưng khi mẹ kể, chị Via và tôi cứ bò ra mà cười.

Chuyện rằng khi tôi còn trong bụng mẹ, chẳng ai tưởng tượng nổi tôi lại chui ra với bộ dạng này. Cách đó bốn năm, mẹ đã sinh chị Via, và chuyện ấy chỉ như “đi dạo trong công viên” (mẹ nói thế) nên khi có mang tôi mẹ nghĩ không cần phải đi xét nghiệm. Khoảng hai tháng trước ngày tôi chào đời, các bác sĩ nhận thấy có sự bất thường trên khuôn mặt tôi, nhưng họ cho rằng nó sẽ không đến nỗi nào. Họ nói với bố mẹ là tôi bị hở hàm ếch và vài dị tật khác trên khuôn mặt. Họ gọi đó là “những dị tật nhỏ.”

Vào đêm tôi chào đời, trong phòng hộ sinh có hai nữ y tá. Một cô rất dễ thương và ngọt ngào. Còn cô kia chẳng có vẻ gì là tốt lành hay dịu dàng cả. Cô ta có hai cánh tay rất to và (bắt đầu đến đoạn buồn cười

đây) đánh rắm liên tục. Này nhé, cô ta mang đến cho mẹ vài viên đá, bùm một cái. Cô ta đo huyết áp cho mẹ, bùm một cái. Thật không thể nào tin được cô ta chẳng thèm xin lỗi mẹ một câu! Trong khi đó, đêm ấy lại không phải là ca trực của vị bác sĩ vẫn thường khám cho mẹ, mà là một anh chàng bác sĩ non choẹt dở hơi mà bố mẹ đặt cho biệt danh là Doogie*, dựa theo một chương trình truyền hình hồi đó (thực sự bố mẹ không gọi thẳng anh ta bằng cái tên này). Nhưng dù cho mọi người trong phòng đều căng thẳng, bố vẫn làm mẹ cười vui suốt cả đêm.

Mẹ kể, lúc tôi ra đời, cả phòng chết lặng. Mẹ không nhìn thấy mặt tôi, vì cô y tá dễ thương đã ngay lập tức bế tôi chạy ào ra khỏi phòng. Bố vội vàng đuổi theo cô ấy đến nỗi làm rơi cả máy quay phim khiến nó vỡ tan tành. Mẹ thấy lo quá bèn cố gắng lần ra khỏi giường để xem hai người họ đi đâu, nhưng đôi tay họ pháp của cô y tá hay đánh rắm đã ấn mẹ nằm xuống. Nói đúng hơn, mẹ và cô ấy đã vật lộn với nhau, bởi mẹ rất kích động còn cô y tá quát bảo mẹ phải giữ bình tĩnh, và rồi cả hai bắt đầu hét gọi bác sĩ.

Nhưng thử đoán xem chuyện gì xảy ra? Anh ta đã ngất xỉu! Ngay trên nền nhà! Khi cô y tá hay đánh rắm nhìn thấy anh bác sĩ nằm bẹp một đống, cô vừa lấy

* Nhân vật bác sĩ tuổi thiếu niên trong một bộ phim truyền hình nhiều tập.

chân huých huých người anh ta để đánh thức, vừa luôn miệng quát lớn: “Anh là bác sĩ kiểu gì vậy hả? Anh là bác sĩ kiểu gì vậy hả? Dậy mau! Dậy mau!” Và rồi bất ngờ, cô ta đánh rầm, một cái rầm to nhất và nặng mùi nhất trong lịch sử. Mẹ nghĩ chính cái rầm ấy đã đánh thức được anh chàng bác sĩ kia. Lần nào cũng như lần nào, khi mẹ kể chuyện này, mẹ đều diễn tả tất cả mọi tình tiết bằng hành động – kể cả tiếng rầm nữa – và những cử chỉ ấy rất, rất, rất buồn cười!

Mẹ bảo cô y tá hay đánh rầm hóa ra lại là một phụ nữ vô cùng tử tế. Cô ấy ở cạnh mẹ suốt không rời, ngay cả sau khi bố đã quay lại và các bác sĩ thông báo với bố mẹ về tình trạng sức khỏe của tôi. Mẹ nhớ chính xác từng lời cô y tá thì thầm bên tai mình khi bác sĩ dự đoán tôi không sống sót qua nỗi đêm đó: “Sống chết có số rồi.” Và tôi đã sống. Hôm sau, khi mẹ được đưa tới gặp tôi lần đầu tiên, chính cô ấy là người đưa tay cho mẹ vịn.

Đến lúc ấy, người ta đã nói hết cho mẹ biết nên mẹ cũng đã chuẩn bị tinh thần để gặp tôi. Nhưng mẹ bảo rằng, khi cúi nhìn khuôn mặt bé bỏng mồm mím của tôi lần đầu tiên, mẹ chỉ thấy có mỗi đôi mắt, chúng mới đẹp làm sao.

Nếu như các bạn thắc mắc thì tôi xin nói luôn mẹ tôi đẹp lắm, bố cũng đẹp, chị Via thì xinh.

Ở nhà Christopher

Ba năm trước, khi Christopher chuyển nhà đi, tôi thấy buồn khủng khiếp. Năm ấy, cả hai đứa tôi được bảy tuổi. Chúng tôi đã từng cùng nhau đóng vai các nhân vật hành động trong phim *Chiến tranh giữa các vì sao* và độ kiếm ánh sáng hàng giờ đồng hồ. Tôi nhớ lắm.

Mùa xuân rồi, cả gia đình tôi lái xe đến nhà của Christopher ở Bridgeport. Trong lúc tôi và Christopher đang lục tìm đồ ăn vặt trong bếp, tôi nghe thấy mẹ nói với cô Lisa – mẹ của Christopher – về việc đưa tôi đến trường vào mùa thu. Tôi chưa từng nghe mẹ nói đến việc này bao giờ.

- Mẹ đang nói chuyện gì thế?

Trông mẹ ngạc nhiên lắm, như thể mẹ không hề muốn tôi nghe thấy.

Bố lên tiếng khi đang nói chuyện với bố của Christopher ở bên kia phòng khách:

- Lẽ ra em nên nói với con về những dự định của em, Isabel.

- Chúng ta sẽ nói chuyện này sau nhé - mẹ nói.
- Không, con muốn biết mẹ đang nói chuyện gì - tôi khẳng khái hỏi.
- Con không nghĩ đã đến lúc mình cần đến trường sao, Auggie?
- Dạ chưa.
- Anh cũng thấy thế - bố nói.
- Vậy thôi, không bàn đến chuyện này nữa mẹ nhé - tôi nhún vai nói và ngồi vào lòng mẹ cứ như mình còn bé lắm.
- Mẹ nghĩ con cần phải học nhiều thứ hơn những gì mẹ có thể dạy cho con. Auggie à, con biết mẹ làm phân số dở như thế nào rồi đấy!
- Tôi hỏi, rung rung như muốn khóc:
- Trường nào thế ạ?
- Trường tư thục Beecher. Ngay gần nhà mình.
- Ồi, trường ấy tuyệt đấy Auggie - cô Lisa vừa nói vừa vỗ nhẹ đầu gối tôi.
- Sao không phải là trường của chị Via hả mẹ?
- Trường ấy lớn quá. Mẹ nghĩ nó sẽ không phù hợp với con.
- Tôi giãy nảy, như một đứa bé:
- Con không muốn đâu.
- Con sẽ không phải làm bất cứ việc gì mà con không muốn - bố nhấc tôi ra khỏi lòng mẹ, và đặt tôi ngồi trong lòng mình ở đầu kia chiếc sofa. - Bố mẹ sẽ không ép con phải làm bất cứ việc gì mà con không muốn.

- Nhưng điều ấy tốt cho con nó mà Nate - mẹ phân bua.

- Liệu có tốt không nếu như con nó không muốn - bố vừa nhìn tôi vừa đáp. - Sẽ là không tốt nếu như con nó chưa sẵn sàng.

Mẹ nhìn cô Lisa, cô vươn tay bóp nhẹ bàn tay mẹ và an ủi:

- Vợ chồng chị sẽ xử lý chuyện này ổn thôi. Anh chị luôn thế mà.

- Chúng ta bàn chuyện này sau nhé - mẹ nói. Tôi dám chắc bố mẹ sẽ căng thẳng với nhau về việc này cho xem. Thật lòng tôi muốn bố thắng, nhưng phần nào đó trong tôi cũng phải thừa nhận rằng mẹ đúng. Và quả thực, mẹ cực kỳ dở về phân số.

Trên đường về

Đường về nhà xa thật xa. Tôi ngủ thiếp trên băng ghế sau như thường lệ, đầu kê lên đùi Via cứ như thể chị là cái gối của tôi vậy, một cái khăn mặt được quấn quanh dây đai an toàn để nước dãi của tôi không nhỏ xuống người chị. Via cũng ngủ gục, bố mẹ khe khẽ nói những chuyện của người lớn mà tôi chẳng để tâm.

Tôi không rõ mình thiếp đi trong bao lâu, nhưng khi tỉnh giấc, tôi thấy vầng trăng tròn vành vạnh đã treo lơ lửng trên nền trời phơn phớt tím bên ngoài cửa kính xe. Xe chúng tôi đang bon bon trên một con đường cao tốc đầy ô tô.

Và rồi, tôi nghe thấy bố mẹ đang nói về mình. Mẹ thì thầm với bố trong lúc bố đang lái xe:

- Chúng ta không thể che chở cho con mãi được. Sáng mai, khi Auggie thức dậy, chúng ta không thể cứ giả tảng như không có chuyện gì được, con nó phải đối

mặt với thực tế, Nate à, và chúng ta phải giúp Auggie học cách vượt qua chuyện này. Chúng ta không thể cứ tiếp tục né tránh những chuyện mà...

- Việc đưa con nó đến trường cũng giống như mang một con cừu đến lò sát sinh... - bố giận dữ đáp trả, nhưng chưa kịp nói hết câu thì bố trông thấy tôi đang nhướn mắt nhìn qua kính chiếu hậu.

Tôi hỏi, giọng ngái ngủ:

- Con cừu đến lò sát sinh là sao ạ?

- Nằm xuống ngủ lại đi Auggie - bố nhẹ nhàng nói.

Đột nhiên tôi bật khóc, nói:

- Mọi người ở trường sẽ chăm chăm nhìn con.

Mẹ quay xuống nắm lấy tay tôi:

- Con yêu à. Nếu như con không muốn đến trường thì thôi. Nhưng bố mẹ đã nói chuyện với thầy hiệu trưởng, kể rất nhiều về con và thầy rất muốn được gặp con đấy.

- Bố mẹ nói gì về con thế?

- Bố mẹ kể rằng con là một đứa trẻ rất vui tính, tốt bụng và thông minh. Khi mẹ kể rằng con đã đọc truyện 'Cậu bé cười rỗng' khi mới sáu tuổi, thầy đã thốt lên: 'Ồi chao, tôi nhất định phải gặp cậu bé này mới được.'

- Mẹ còn nói gì nữa không?

Mẹ nhìn tôi, mỉm cười. Nụ cười của mẹ ấm áp như muốn bao bọc lấy tôi.

- Mẹ còn kể thầy nghe về các lần phẫu thuật và sự chịu đựng gan góc của con.

- Vậy là thầy biết con trông như thế nào rồi ă?

- Ủ, bố mẹ có mang theo những tấm ảnh chụp ở Montauk hồi hè năm ngoái - bố nói. - Bố mẹ cho thầy xem ảnh cả nhà mình. Và cả bức ảnh tuyệt đẹp con đang cầm con cá bơn ở trên thuyền nữa!

- Bố cũng đi cùng mẹ sao? - Tôi thừa nhận rằng mình có chút thất vọng khi biết bố cũng góp mặt trong chuyện này.

- Ủ, đúng thế, cả bố và mẹ đều nói chuyện với thầy. Thầy hiệu trưởng là người rất đáng mến.

- Con sẽ thích thầy cho mà xem - mẹ nói thêm.

Đột nhiên tôi có cảm giác là bố mẹ đang ở cùng một phe.

- Mà bố mẹ gặp thầy lúc nào thế ă?

- Hồi năm ngoái, thầy dẫn bố mẹ đi tham quan trường một vòng - mẹ đáp.

- Từ năm ngoái á? Vậy là bố mẹ đã suy nghĩ đến chuyện này cả năm trời mà không hề nói cho con hay.

Mẹ phân trần:

- Bố mẹ không biết con có được nhận vào trường hay không, Auggie à. Rất khó xin vào trường ấy. Quy trình xét nhập học của họ nghiêm ngặt lắm. Mẹ thấy không cần thiết nói ra để con phải suy nghĩ.

- Nhưng con nói đúng, Auggie à, bố mẹ lẽ ra phải nói cho con ngay từ tháng trước, lúc biết con được nhận vào học - bố tiếp lời mẹ.

- Ủ, lẽ ra phải như thế. - Mẹ thở dài.

- Có phải cái cô đến nhà mình lần ấy cũng liên quan đến việc này không ạ? Cái cô cho con làm bài kiểm tra ấy?

- Ừ, đúng đấy. - Mẹ nói, về có lỗi.

- Mẹ bảo đó là một bài kiểm tra trí thông minh mà.

- Mẹ biết, đó là bài kiểm tra xét tuyển nhập học. Mà này, con đã làm bài rất tốt đấy.

- Vậy là mẹ đã nói dối - tôi thất vọng nói.

- Một lời nói dối vô hại, nhưng dù sao cũng là nói dối. Mẹ xin lỗi - mẹ gượng cười, nhưng khi thấy tôi không cười đáp lại, mẹ quay người ngồi ngay ngắn ở ghế trước.

- Một con cừu đến lò sát sinh là sao ạ?

Mẹ thở dài và đưa mắt nhìn bố “đầy ý nghĩa”. Bố nhìn tôi qua kính chiếu hậu, nói:

- Lẽ ra bố không nên nói thế. Điều ấy không đúng. Nhưng có một điều con cần phải biết: bố mẹ yêu con nhiều lắm, bố mẹ muốn dùng hết sức mình để che chở cho con. Chỉ có điều đôi khi cách thể hiện của bố mẹ không giống nhau mà thôi.

- Con không muốn đi học - tôi khoanh hai tay trước ngực tuyên bố.

- Đi học sẽ tốt cho con mà, Auggie - mẹ nói.

- Có thể sang năm con sẽ đi - tôi vừa đáp vừa lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ.

- Năm nay thì hơn, Auggie à. Con biết tại sao không? Vì con sẽ vào lớp năm, là cấp lớp đầu tiên trong trường

trung học cơ sở, cùng tất cả các bạn khác. Con sẽ không phải là học sinh mới duy nhất. – Mẹ giải thích.

- Nhưng con sẽ là đứa duy nhất có bộ dạng thế này
- tôi nói.

- Mẹ công nhận đây quả là một thử thách lớn, chuyện ấy con còn rõ hơn mẹ. Nhưng đến trường sẽ tốt cho con, Auggie à. Con sẽ có nhiều bạn. Và con sẽ được học những điều mẹ không bao giờ dạy con được. - Mẹ lại quay xuống nhìn tôi. - Khi bố mẹ đi tham quan trường, con biết có gì trong phòng thí nghiệm khoa học không? Một chú gà con vừa mới nở. Nó thật đáng yêu! Auggie, nó khiến mẹ nhớ tới con lúc mới chào đời... chú gà có cặp mắt to màu nâu như của con...

Tôi thường say mê nghe bố mẹ kể về thuở thơ bé của mình. Thỉnh thoảng tôi muốn cuộn mình lại thành một quả bóng bé xíu, để yên cho bố mẹ ôm ấp và hôn hít khắp người. Tôi thèm được là một đứa nhỏ không biết gì. Nhưng lúc này đây, tôi chẳng còn tâm trí nghĩ đến điều đó.

- Con không muốn.

- Hay thế này nhé. Con hãy gặp thầy Tushman trước khi quyết định, được không? - Mẹ gợi ý.

- Thầy Tushman?

- Là thầy hiệu trưởng – mẹ đáp.

- Thầy *Tushman*? - Tôi lặp lại.

Bố mỉm cười, nhìn tôi qua kính chiếu hậu:

- Bố biết con nghĩ gì rồi nhé, đúng không? Con có

tin nổi là có cái tên ấy không Auggie? Ai mà chịu mang tên Tushman* chứ?

Tôi nhoe nhoẹt cười dù không muốn bố mẹ nhìn thấy. Bố là người duy nhất trên đời có thể khiến tôi bật cười cả khi tôi không hề muốn. Bố lúc nào cũng làm cho mọi người cười vui.

- Auggie à, con nhất định phải đến ngôi trường đó để nghe tên của thầy ấy được xướng lên trên loa như thế nào! Con thấy có vui không? Alo, alo? Nhắc gọi thầy Tushman! - Bố đang nhái giọng kim của một bà già. - Xin chào thầy Tushman! Hôm nay, tôi thấy xe thầy chạy cách sau một quãng ngắn! Ô tô của thầy lại bị đọng từ đằng sau** à? Thật là xúi quẩy!

Tôi bật cười, không phải vì chuyện của bố buồn cười mà vì tôi đã hết bực mình rồi.

Bố nghiêm giọng nói tiếp:

- Tuy nhiên, chuyện có thể còn tệ hơn! Hồi đại học, bố mẹ có một giáo sư, tên là Butt***.

Đến lúc này, mẹ cũng không nhịn cười nổi.

- Có thật như thế không ạ?

- Roberta Butt – mẹ trả lời, giơ tay lên như để thề.

- Bobbie Butt.

- Cô ấy có cặp má núng nính - bố nói.

* Tush có nghĩa là cái mông.

** Ở đây bố của August có ý nói phía sau của chiếc xe là cái mông của nó và liên tưởng tới cái tên Tushman của thầy hiệu trưởng.

*** Butt cũng có nghĩa là cái mông.

- Nate! - Mẹ giật giọng.

- Hả? Anh chỉ nói là cô ấy có hai cái má to thôi mà. Mẹ phá lên cười và lắc đầu.

- Nay, nay, anh biết rồi! - giọng bố đầy hào hứng. - Chúng ta hãy ấn định cho họ một buổi hẹn! Em hình dung được không? Cô Butt, hãy gặp thầy Tushman. Thầy Tushman, đây là cô Butt. Họ có thể sẽ kết hôn và sinh ra một đám mông nhí*.

- Tội nghiệp thầy Tushman. Auggie thậm chí còn chưa gặp thầy lần nào, Nate nhỉ!

Đúng lúc ấy Via thức dậy và hỏi, giọng chị vẫn còn ngái ngủ:

- Thầy Tushman là ai thế ạ?

- Thầy ấy là hiệu trưởng trường mới của em - tôi đáp.

* Nguyên văn: a bunch of little Tushies. Tác giả chơi chữ.

Nhận gọi thầy Tushman

C hắc chắn buổi gặp thầy Tushman sẽ khiến tôi cảm thấy căng thẳng hơn nếu tôi biết trước là mình cũng sẽ gặp cả mấy bạn học sinh ở trường mới nữa. Nhưng bởi không biết tí gì nên tôi cứ cười khúc kha khúc khích. Tôi không thể ngăn mình không nghĩ tới những chuyện hài hước bố nói về cái tên của thầy Tushman.

Vì thế, khi tôi và mẹ tới trường tư thục Beecher trước ngày nhập học vài tuần và trông thấy thầy Tushman đang đứng chờ chúng tôi ở cổng, tôi bỗng bật cười khúc khích. Tuy nhiên, thầy không giống như hình dung của tôi.

Tôi đã nghĩ mông thầy hẳn phải to lấm lấm, nhưng không hề. Trông thầy rất bình thường, cao và gầy, lớn tuổi nhưng không già lắm và có vẻ hiền hậu. Thầy bắt tay mẹ tôi trước.

- Chào thầy Tushman, tôi rất vui khi được gặp lại thầy. Đây là con trai tôi, cháu August.

Thầy Tushman nhìn thẳng tôi, mỉm cười và gật đầu.
Thầy chìa tay cho tôi bắt.

- Chào August - giọng thầy rất nhẹ nhàng. - Hân hạnh được gặp em.

- Em chào thầy - tôi lí nhí, thả tay mình vào trong lòng bàn tay của thầy trong khi mắt nhìn xuống đôi giày Adidas màu đỏ thầy mang.

Thầy ngồi quỳ xuống trước mặt tôi, thế nên tôi không thể nhìn được đôi giày thể thao của thầy nữa mà buộc phải nhìn vào khuôn mặt thầy.

- Ủ, bố mẹ em đã kể với thầy rất nhiều về em.

- Bố mẹ em đã kể với thầy những gì ạ?

- Em nói gì?

- Con yêu, con phải nói to lên - mẹ nhắc.

- Chẳng hạn là chuyện gì ạ? - Tôi nói, cố gắng phát âm to và rõ hơn. Tôi thừa nhận mình có một tật xấu là nói lí nhí.

- Rằng em thích đọc sách, em là một nghệ sĩ tuyệt vời. - Thầy Tushman trả lời, cặp mắt thầy màu xanh dương với hai hàng lông mi màu trắng. - Và em say mê khoa học nữa, đúng không?

Tôi gật đầu, nói: - Vâng ạ.

- Ở trường Beecher có vài môn khoa học tự chọn rất hay đấy. Có lẽ em sẽ theo học một môn nhỉ?

- Vâng ạ - tôi đáp dù chẳng hiểu môn học tự chọn là gì.

- Vậy em đã sẵn sàng tham quan một vòng quanh trường chưa?

- Ý thầy là ngay bây giờ ạ?

- Em nghĩ chúng ta đến đây để xem phim ư? - Thầy mỉm cười đứng dậy.

Tôi quay sang mẹ, giọng đầy oán trách:

- Mẹ không nói với con là mình sẽ đi tham quan trường.

- Auggie...

Thầy Tushman chìa tay cho tôi, nói:

- Không sao đâu, August. Thầy hứa.

Có lẽ thầy muốn nắm tay tôi, nhưng tôi lại nắm tay mẹ. Thầy mỉm cười và cất bước về phía lối vào.

Mẹ bóp nhẹ tay tôi, nhưng tôi không rõ nó có nghĩa là “Mẹ yêu con” hay là “Mẹ xin lỗi”. Chắc là cả hai, mỗi thứ một ít.

Ngôi trường duy nhất mà tôi từng vào là trường của chị Via, trong những lần tôi cùng với bố mẹ tới xem chị biểu diễn trong buổi hòa nhạc mùa xuân và các chương trình tương tự. Ngôi trường này rất khác, nó nhỏ hơn và có mùi bệnh viện.

Bà Garcia dễ mến

Chúng tôi theo chân thầy Tushman đi qua một vài dãy hành lang. Chỉ có lác đác vài ba người, và dường như họ không hề để ý đến tôi, cũng có thể họ không thấy tôi. Tôi nép mình phía sau mẹ. Tôi biết làm như thế có vẻ trẻ con quá, nhưng ngay lúc ấy, tôi chả còn chút dũng khí nào. Chúng tôi dừng chân trước một căn phòng nhỏ, trên cửa có gắn dòng chữ VĂN PHÒNG HIỆU TRƯỞNG. Bên trong có một cái bàn làm việc, đằng sau cái bàn ấy là một người phụ nữ trông khá dễ mến.

- Đây là bà Garcia - thầy Tushman giới thiệu, người phụ nữ mỉm cười với mẹ rồi tháo cặp kính, đứng dậy khỏi ghế.

Mẹ tôi bắt tay bà, nói:

- Isabel Pullman, rất vui được gặp bà.

- Và đây là August - thầy Tushman nói.

Mẹ nhích qua một bên để tôi bước tới. Và mọi chuyện diễn ra như tôi đã từng chứng kiến hàng triệu

lần trước đó. Khi tôi ngược mặt lên, đôi mắt bà Garcia sụp xuống trong tích tắc, nhanh đến nỗi không ai khác có thể nhận ra vì tất cả các bộ phận khác trên khuôn mặt bà vẫn y nguyên. Rồi bà nở một nụ cười thật rạng rỡ.

- Hân hạnh được gặp cháu, August - bà nói và chìa tay cho tôi bắt.

- Cháu chào bà - tôi khẽ nói, đưa tay cho bà, nhưng bởi không muốn nhìn mặt bà, do vậy tôi cứ chăm chú nhìn cặp kính của bà được đeo thông quanh cổ.

- Ôi chao, nắm tay chặt quá đi mất! - Bà Garcia nói. Bàn tay bà rất ấm.

- Cậu bé có cái bắt tay mạnh mẽ - thầy Tushman đồng tình, và tôi nghe tiếng cười vang lên phía trên đầu mình.

Bà Garcia nói trong khi tôi mãi mê nhìn những thứ để trên bàn làm việc của bà:

- Có thể gọi ta là bà G. Mọi người gọi ta như thế. Bà G, cháu quên mất mã khóa rồi. Bà G, cháu cần giấy xin phép đến muộn. Bà G, cháu muốn đổi môn học tự chọn.

- Bà G là người chỉ huy ở đây - thầy Tushman nói, và mọi người lại cười vang.

- Hàng ngày, ta đến đây lúc bảy rưỡi sáng - bà Garcia tiếp lời, vẫn nhìn tôi trong khi tôi chăm chú nhìn đôi dép quai hậu màu nâu có đính những bông hoa tím trên móc cài của bà. - Vì vậy cứ tới hỏi ta nếu cháu cần bất cứ thứ gì, August.

- Vâng ạ - tôi lí nhí.

- Ôi, nhìn đứa bé đáng yêu chưa kia – mẹ vừa nói vừa trở vào một trong những bức ảnh trên tấm bảng thông báo của bà Garcia. - Con trai bà à?

- Không, lạy trời! - Bà Garcia cười nói. Nụ cười tươi tắn của bà lúc này trông hoàn toàn khác nụ cười rạng rỡ ban nãy. - Cô làm tôi vui quá đấy. Nó là cháu nội của tôi.

- Đáng yêu quá! - Mẹ nói. - Cháu được mấy tuổi rồi ạ?

- Tôi nhớ lúc chụp bức ảnh này nó được năm tháng. Nhưng giờ gần tám tuổi rồi!

- Ôi chao - mẹ thốt lên, gật gù mỉm cười. - Cậu bé thật khá khỉnh.

- Cám ơn cô! - Bà Garcia vừa nói vừa gật đầu như thể bà chuẩn bị nói thêm nữa về đứa cháu nội của mình. Nhưng đột nhiên, nụ cười của bà bớt tươi đi một chút. - Chúng tôi sẽ chăm sóc cháu August thật tốt.

Và tôi thấy bà bóp nhẹ bàn tay của mẹ. Tôi nhìn mặt mẹ và nhận ra mẹ cũng căng thẳng hết như tôi. Tôi nghĩ là mình thích bà Garcia – ngay cả khi bà không nở nụ cười rạng rỡ.

Jack Will, Julian và Charlotte

C húng tôi theo chân thầy Tushman đi ngang qua bàn làm việc của bà Garcia vào một căn phòng nhỏ. Thầy Tushman vừa nói vừa khép cửa phòng và ngồi xuống bàn làm việc của mình, nhưng tôi không chú tâm lắm đến những gì thầy nói. Tôi đang mãi đảo mắt quan sát những thứ bày biện trên bàn làm việc của thầy Tushman. Toàn những đồ vật hay ho, chẳng hạn như một quả cầu đang lơ lửng trong không trung hay một khối vuông kiểu rubik được tạo nên từ những mảnh gương nhỏ xíu. Tôi thích phòng làm việc của thầy hiệu trưởng vô cùng. Tôi thích tất cả những bức họa và những bức tranh nhỏ tuyệt đẹp được treo trên tường, tất cả đều do các học sinh trong trường vẽ hay chụp và được đóng khung một cách trân trọng.

Mẹ ngồi xuống ghế trước bàn làm việc của thầy

Tushman, mặc dù còn có một cái ghế khác ngay cạnh đó, nhưng tôi lại muốn đứng sau lưng mẹ.

- Tại sao thầy có phòng riêng mà bà Garcia thì không ạ? - Tôi hỏi.

- Em muốn hỏi tại sao thầy lại có một văn phòng riêng à?

- Thầy bảo bà ấy chỉ huy chỗ này mà.

-Ồ! Thầy nói đùa ấy mà. Bà G là trợ lý của thầy.

- Thầy Tushman là người đứng đầu ngôi trường này - mẹ giải thích.

- Mọi người có gọi thầy là thầy T không ạ? - Tôi hỏi. Thầy mỉm cười khi nghe câu hỏi của tôi.

- Em có biết thầy T là ai không? Thầy coi thường kẻ ngu ngốc* à? - Thầy gằn giọng một cách hài hước giống như đang bắt chước ai đó.

Tôi không hiểu ý thầy.

- Nói chứ không có đâu - thầy Tushman lắc đầu, đáp. - Không có ai gọi thầy là thầy T cả. Mặc dù thầy có cảm giác sau lưng mình người ta gọi thầy bằng rất nhiều cái tên. Hãy đối mặt với mọi chuyện, chẳng dễ dàng gì khi cuộc sống gắn liền với một cái tên như tên của thầy đây, em hiểu ý thầy rồi, đúng không?

Tôi cười không chút e dè, bởi đã hiểu rõ ý thầy.

- Bố mẹ em có một cô giáo tên là cô Butt - tôi nói.

* Một trò chơi chữ dạng phát âm. Trong tiếng Anh, "coi thường" là pity, có âm cuối phát âm giống với âm T - là chữ cái đầu tiên trong tên thầy Tushman.

- Auggie! - Mẹ gọi giật giọng, nhưng thầy Tushman cười khà khà.

- Thời nay, đó là một cái tên không hay. Nhưng cũng không nên phàn nàn về nó. Nghe này, August, hôm nay chúng ta có một việc cần làm...

- Kia có phải là quả bí ngô không ạ? - Tôi vừa hỏi vừa chỉ vào bức tranh được đóng khung treo phía sau bàn làm việc của thầy Tushman.

- Auggie, con yêu, không được nói leo - mẹ nhắc nhở.

- Em thích nó à? - Thầy Tushman hỏi, xoay người và ngắm nhìn bức tranh. - Thầy cũng thích nữa. Và thầy cũng cứ ngỡ đó là quả bí ngô đấy chứ, cho tới khi được nghe lời giải thích. Đó là... em sẵn sàng nghe chưa... bức vẽ chân dung thầy đấy! Nào, August, thầy hỏi em nhé, trông thầy thực sự có giống một quả bí ngô không?

- Không ạ! - Tôi đáp mặc dù nghĩ là có. Hai má thầy phồng ra mỗi khi cười làm cho thầy trông giống như một cái đèn ma*. Ý nghĩ thoáng qua đầu tôi là cặp má phồng của thầy nom thật buồn cười, thầy Tushman ạ. Và tôi khẽ bật cười, nhưng tôi vội lắc đầu và lấy tay bịt miệng.

Thầy Tushman mỉm cười như thể thầy đọc được ý nghĩ của tôi vậy.

* Là loại đèn được làm từ quả bí ngô, thường thấy vào ngày lễ Halloween hàng năm.

Tôi định mở miệng nói một câu gì nữa, nhưng chợt nghe thấy những âm thanh ở bên ngoài văn phòng: tiếng lao xao của những đứa trẻ. Tôi không phóng đại khi nói điều này đâu, nhưng quả thực tôi bắt đầu đập dồn đập như thể vừa mới chạy nước rút xong ấy. Tràng cười tôi đang cố nén liền tiêu tán hết.

Khi còn bé, tôi không bao giờ thích gặp những đứa trẻ khác bởi vì bọn chúng cũng bé tí. Con nít thật tuyệt, chúng chẳng cố tình làm bạn tổn thương, mặc dù đôi khi chúng cũng nói những câu khiến bạn chạnh lòng, nhưng là vì chúng không ý thức được mình đang nói gì.

Song, những đứa trẻ lớn hơn thì khác: chúng biết chúng đang nói gì. Và những lời bọn chúng nói với tôi rõ ràng chả có gì hay ho hết. Một trong những lý do hồi năm ngoài tôi để tóc dài là bởi tôi thích tóc mái phủ ngang mắt: nó giúp tôi không phải nhìn những thứ tôi không muốn nhìn.

Bà Garcia gõ cửa và thò đầu vào, nói:

- Chúng đang ở đây, thưa thầy Tushman.

- Ai đang ở đây ạ? - Tôi thắc mắc.

- Cám ơn bà - thầy Tushman nói với bà Garcia. - August, thầy nghĩ sẽ thuận lợi hơn nếu như em làm quen trước với một vài bạn học chung lớp 5B với em trong năm học tới. Thầy dự tính để mấy cô cậu nhỏ ấy đưa em đi một vòng và giới thiệu vài thứ về trường.

- Con không muốn gặp ai cả.

Đột nhiên, tôi thấy thầy Tushman đang đứng ngay

trước mặt, hai tay thầy đặt lên hai vai tôi. Thầy khom người và dịu dàng thì thầm bên tai tôi:

- Sẽ ổn thôi mà, August. Chúng là những đứa trẻ tốt bụng, thầy hứa đấy.

- Con sẽ ổn thôi, Auggie - mẹ gắng động viên tôi.

Thầy Tushman mở cửa văn phòng trước khi mẹ kịp nói tiếp điều gì.

- Vào đây nào, các em - thầy gọi. Hai đứa con trai với một đứa con gái bước vào, không đứa nào nhìn về phía tôi hay phía mẹ cả: chúng đứng cạnh cửa, nhìn thẳng thầy Tushman như thể nếu nhìn đi hướng khác thì chúng sẽ chết vậy.

- Cám ơn các em rất nhiều vì đã đến đây, nhất là khi cả tháng nữa mới đến ngày khai giảng! - Thầy Tushman nói. - Các em nghỉ hè có vui không?

Bọn chúng chỉ gật đầu mà không nói lời nào.

- Tốt, tốt lắm - thầy Tushman nói tiếp. - Thế này nhé, các em, thầy muốn các em gặp August, bạn ấy là học sinh mới của trường trong năm tới. August, đây là các bạn theo học ở trường tư thục Beecher từ hồi mẫu giáo, dù rằng các bạn ấy học trong tòa nhà dành cho khối lớp nhỏ, song các bạn ấy biết tất cả các chương trình học, các lối ra vào của khối trung học cơ sở. Và bởi các em cùng học chung lớp 5B nên thầy nghĩ sẽ rất tốt nếu như các em làm quen với nhau một thời gian ngắn trước ngày khai giảng. Được không? Rồi, các bạn nhỏ, đây là August. August, đây là Jack Will.

Jack Will nhìn tôi và chìa tay ra. Khi tôi đưa tay bắt, cậu ta thoáng cười và nói: “Chào” rồi cup mắt cực nhanh.

- Đây là Julian - thầy Tushman giới thiệu.

- Chào - Julian nói và cử chỉ hết như Jack Will: nắm tay tôi, gượng cười và cup mắt xuống thật nhanh.

- Và Charlotte - thầy Tushman nói.

Charlotte có mái tóc hoe vàng tôi chưa từng thấy bao giờ. Cô bé không bắt tay tôi mà giơ tay vẫy và mỉm cười:

- Chào August. Rất vui được gặp cậu.

- Chào - tôi cúi đầu nói. Cô bé mang giày Crocs màu xanh lá nhạt.

Thầy Tushman vừa nói vừa chấp hai bàn tay lại vỗ nhẹ nhẹ, chậm rãi:

- Thầy nghĩ, các em có thể dẫn August đi tham quan trường một vòng. Có lẽ nên bắt đầu từ tầng ba, phòng sinh hoạt chung* của các em trong năm tới nằm ở tầng này: phòng 301. Thầy nhớ là như thế. Bà G, phòng số...

- Phòng 301! - Tiếng bà Garcia vọng vào từ phòng ngoài.

- Phòng 301 - Thầy Tushman gật đầu. - Sau đó các em có thể dẫn August tới phòng thí nghiệm và phòng

* Nguyên văn: homeroom – là phòng học nơi giáo viên chủ nhiệm lớp điểm danh, sinh hoạt lớp và phổ biến các chương trình hoạt động trong trường.

máy tính. Rồi đi xuống thư viện và hội trường ở tầng hai. Đưa bạn ấy tới nhà ăn luôn nhé.

- Chúng em có cần đưa bạn ấy tới phòng học nhạc không ạ? - Julian hỏi.

- Ý hay đấy, có chứ. August, em có biết chơi nhạc cụ nào không?

- Không ạ - tôi nói. Đó không phải là môn nghệ thuật ưa thích của tôi vì tôi không có một đôi tai hoàn chỉnh. Ừm, thì tôi có tai, nhưng trông chẳng giống tai người thường.

- Dù sao chắc em cũng sẽ thích thú khi tham quan phòng học nhạc đấy. Trường mình có cả bộ sưu tập các nhạc cụ gõ rất hấp dẫn. - Thầy Tushman nói.

- August, con vẫn muốn học chơi trống đấy thôi - mẹ nói, cố gắng kéo ánh nhìn của tôi về phía mẹ. Nhưng hai con mắt bị che khuất bởi mái tóc sùm sụp của tôi còn đang mãi chăm chú nhìn miếng kẹo cao su khô quắt dính dưới gầm bàn thầy Tushman.

- Thế thì hay quá! Được rồi, tại sao các em không bắt đầu đi nhỉ? Chỉ cần quay lại đây trong vòng... - Ông nhìn mẹ. - Nửa giờ nữa, được không bà Pullman?

Tôi nghĩ là mẹ gật đầu.

- Được không, August? - Thầy hỏi tôi.

Tôi không trả lời.

- Được không con, August? - Mẹ lặp lại câu hỏi. Giờ tôi mới nhìn mẹ, tôi muốn mẹ biết tôi đang bực bội

đến thế nào, nhưng rồi khi thấy khuôn mặt mẹ, tôi chỉ gật đầu. Đường như mẹ còn căng thẳng hơn cả tôi nữa.

Những đứa trẻ kia đã đứng chờ ngoài cửa, tôi bước theo sau chúng.

- Sớm gặp lại nhé, con yêu - mẹ nói, hơi cao giọng hơn bình thường.

Tôi không đáp lại.

Một vòng quanh trường

Jack Will, Julian, Charlotte và tôi đi dọc theo một hành lang lớn dẫn tới mấy cái cầu thang rộng. Không đứa nào hé răng cho tới lúc lên đến tầng ba.

Khi lên đến bậc thang cuối cùng, cả bọn bước dọc theo một hành lang nhỏ có rất nhiều cửa ra vào. Julian mở cánh cửa có gắn số 301. Đứng trước cánh cửa mở phân nửa, nó nói:

- Đây là phòng sinh hoạt chung. Giáo viên chủ nhiệm lớp 5B tụi mình là cô Petosa. Nghe nói cô ấy cũng tốt lắm, ít nhất là trong vai trò chủ nhiệm. Thế nhưng, tớ nghe nói cô ấy cực kỳ nghiêm khắc khi dạy môn toán.

- Không đâu - Charlotte nói. - Chị mình năm ngoái học cô, nói cô rất dễ chịu.

- Tớ lại nghe khác cơ, nhưng thôi kệ. - Cậu ta đóng cửa lớp lại và tiếp tục bước dọc theo hành lang.

- Đây là phòng thí nghiệm - Julian vừa nói vừa mở

cánh cửa kế bên. Và giống hệt như cách đó hai giây, cậu ta đứng trước cánh cửa mở hé phân nửa và bắt đầu nói. Julian không nhìn tôi lấy một lần trong khi nói, cũng chẳng sao vì tôi cũng có nhìn cậu ta đâu. - Cho tới tận ngày khai giảng cậu mới được biết ai sẽ dạy mình môn khoa học, nhưng tớ muốn học thầy Haller. Thầy ấy từng dạy tớ hồi cấp dưới. Thầy ấy hay chơi cái kèn tuba khổng lồ này trong giờ học.

- Đó là kèn baritone - Charlotte nói.

- Là kèn tuba! - Julian cãi lại rồi đóng cửa.

- Nay, các cậu để cho August vào trong xem thử nó là kèn gì - Jack Will vừa nói vừa đẩy Julian sang một bên và mở cửa phòng.

- Cứ vào trong nếu cậu muốn - Julian nói, và đó là lần đầu cậu ấy nhìn tôi.

Tôi bước lại gần cánh cửa. Julian nhanh chóng tránh đường, như thể cậu ta sợ chẳng may bị tôi đụng phải khi đi ngang qua vậy.

- Chẳng có gì nhiều để xem đâu - Julian chỉ vào những thứ bày quanh phòng. - Đó là lò ấp trứng, cái màu đen to to kia là cái bảng, đây là bàn học, đây là ghế ngồi, đó là đèn Bunsen*, còn đây là áp phích khoa học thường thức, đây là phấn và giẻ lau.

- Mình đoán chắc cậu ấy biết giẻ lau là gì - Charlotte nói, nghe giọng điệu nhang nhác chị Via.

* Một loại đèn khí thường thấy trong phòng thí nghiệm.

- Làm sao tớ biết được cậu ấy biết gì chứ? Thầy Tushman nói cậu ấy chưa bao giờ đến trường mà. - Julian đáp trả.

- Cậu biết giẻ lau là gì, đúng không? - Charlotte hỏi tôi.

Tôi cảm thấy căng thẳng đến nỗi không biết phải nói gì hay làm gì ngoài việc nhìn xuống đất.

- Nay, cậu biết nói không? - Jack Will hỏi.

- Có. - Tôi gạt đầu, vẫn chưa nhìn thẳng vào bọn chúng lần nào.

- Cậu biết giẻ lau là gì mà, phải không? - Jack Will hỏi.

- Dĩ nhiên rồi! - Tôi lí nhí.

- Tớ đã bảo cậu là ở đây không có gì để xem rồi mà - Julian nhún vai nói.

- Tớ có một câu hỏi... - tôi nói, cố giữ giọng bình tĩnh. - Ủm, chính xác thì sinh hoạt chung là gì? Có giống như một môn học không?

- Không, đó chỉ là nhóm của cậu thôi - Charlotte giải thích, phớt lờ cái cười mỉa của Julian. - Mỗi sáng tới trường cậu phải vào đó, giáo viên chủ nhiệm sẽ điểm danh và dặn dò này nọ. Đại khái đó là lớp sinh hoạt chung của cậu cho dù không hẳn là một lớp học. Ý mình, nó cũng là lớp học, nhưng...

- Tớ nghĩ cậu ấy hiểu rồi, Charlotte - Jack Will ngắt lời.

- Cậu hiểu chưa? - Charlotte hỏi tôi.

- Rồi. - Tôi gật đầu với cô bé.

- Được rồi, ra khỏi đây thôi - Jack Will nói và bước đi.

- Khoan đã Jack, tụi mình có nhiệm vụ phải giải đáp các thắc mắc - Charlotte nói.

Jack Will vừa đảo mắt vừa xoay người một vòng.

- Cậu có hỏi gì nữa không? - Jack hỏi.

- Ừm, không. À, có, thực ra là có. Tên của cậu là Jack hay Jack Will?

- Jack là tên tớ còn Will là họ.

- Ờ, bởi vì thầy Tushman giới thiệu cậu là Jack Will, thành thử tớ tưởng...

- Haha! Cậu tưởng tên cậu ta là Jackwill! - Julian cười phá lên.

- Ừ, nhiều người vẫn gọi tớ bằng cả họ lẫn tên - Jack nhún vai, nói. - Tớ không biết tại sao. Giờ tụi mình đi được chưa?

Tiếp đến là hội trường nhé - Charlotte nói, bước ra khỏi phòng khoa học trước tiên. -Đẹp lắm. Cậu sẽ thích nó cho mà xem, August ạ.

Hội trường

Charlotte gần như không ngừng nói trên suốt quãng đường chúng tôi đi xuống tầng hai. Charlotte kể về vở kịch mà tụi nó diễn hồi năm ngoái — vở Oliver! Charlotte đóng vai Oliver mặc dù cậu ấy là con gái. Khi Charlotte nói đến đây, cô bé đẩy hai cánh cửa khán phòng cực lớn. Ở đầu kia của khán phòng là sân khấu. Charlotte bắt đầu nhảy chân sáo hướng về phía sân khấu. Julian chạy theo cô bạn và quay người lại khi tới lưng chừng lối đi giữa các dãy ghế.

- Nào! Tới đây nào! - Cậu ta nói lớn, vẫy tay, và tôi chạy theo.

- Đêm ấy có cả hàng trăm người trong khán phòng - tôi mất một giây để hiểu ra rằng Charlotte vẫn còn đang nói về vở Oliver! - Mình cực kỳ, cực kỳ căng thẳng. Đoạn nhạc của mình dài lắm và mình phải hát hết bảy nhiều lời hát. Ôi, thật là rất... rất... rất khó thuộc! - Dù đang kể cho tôi nghe nhưng Charlotte chẳng mấy

khi nhìn về phía tôi. - Vào đêm mở màn, bố mẹ mình đều ở phía cuối khán phòng, ở chỗ Jack đang đứng bây giờ ấy, nhưng khi đèn tắt hết, cậu không thể nhìn xuống tận phía cuối đấy được. Tự nhiên mình đâm ra hoang mang, ‘Bố mẹ mình đâu rồi ấy nhỉ? Bố mẹ mình ở chỗ nào nhỉ?’ Và rồi thầy Resnick – thầy dạy môn nghệ thuật sân khấu cho tụi mình hồi năm ngoái – nói: ‘Charlotte, đừng có làm điệu bộ như một nữ danh ca nữa!’ Mình trả lời ‘Vâng!’ Rồi tự nhiên mình nhìn thấy bố mẹ mình và thế là mình hoàn toàn thoải mái. Rốt cuộc mình không quên một lời nào hết.

Trong lúc Charlotte thao thao bất tuyệt, tôi để ý thấy Julian liếc nhìn tôi chăm chú. Nhiều người hay nhìn tôi như thế, họ cứ tưởng tôi không để ý, nhưng chỉ nhìn cái cách họ nghiêng đầu thôi tôi cũng đủ biết. Tôi xoay người một vòng để xem Jack đã biến đâu mất. Cậu ấy vẫn ở phía cuối khán phòng, vẻ chán chường.

- Năm nào tụi mình cũng diễn một vở kịch - Charlotte nói.

- Tớ nghĩ rằng cậu ấy không muốn tham gia diễn kịch ở trường đâu, Charlotte - Julian mỉm cười.

- Cậu có thể tham gia vào vở diễn mà không nhất thiết phải ‘đóng’ một vai trong đó - Charlotte nhìn tôi đáp. - Cậu có thể lo phần ánh sáng hoặc vẽ phông màn.

- Ờ đúng, hoaaan hôôô - Julian nói, xoay xoay ngón tay trong không khí.

- Nhưng cậu không phải học môn nghệ thuật sân

khẩu nếu như cậu không thích - Charlotte vừa nói vừa nhún vai. - Có lớp khiêu vũ, hợp xướng hoặc hợp tấu. Có cả lớp lãnh đạo nữa.

- Chỉ có những đứa ngoại hình xấu xí hay đàn độn mới chọn học lãnh đạo - Julian cướp lời.

- Julian, cậu thật độc miệng! - Câu nói của Charlotte khiến cho Julian cười ha hả.

- Tớ sẽ chọn môn khoa học làm môn học tự chọn - tôi nói.

- Tuyệt! - Charlotte nói.

Julian nói thẳng vào mặt tôi:

- Khoa học được coi là môn tự chọn khó nhất đấy. Tớ không có ý coi thường cậu đâu nhé, nhưng nếu như cậu chưa từng bao giờ đi học ở trường, thì cậu có nghĩ rằng mình đột nhiên đủ thông minh để học môn ấy không? Ý tớ là, cậu đã từng bao giờ học qua môn khoa học chưa? Khoa học thực sự ấy, chứ không phải là nghịch ngợm với mấy món đồ nghề đâu.

- Rồi. - Tôi gật đầu.

- Cậu ấy học ở nhà, Julian! - Charlotte nói.

- Vậy là thầy giáo tới nhà dạy cậu à? - Julian thắc mắc.

- Không, mẹ cậu ấy dạy cậu ấy! - Charlotte trả lời.

- Cô ấy là cô giáo à? - Julian vắn vẹo.

- Mẹ cậu là cô giáo à? - Charlotte hỏi tôi.

- Không - tôi đáp.

- Đấy, cô ấy đâu phải là cô giáo thực thụ! - Julian nói,

về đặc thẳng. - Làm sao một giáo viên không chuyên lại có thể dạy khoa học được chứ?

- Minh chắc là cậu sẽ học tốt - Charlotte nhìn tôi, nói.

- Nào, giờ thì đến thư viện thôi - Jack chán nản gọi to.

- Sao tóc cậu dài thế? - Julian hỏi tôi. Tôi cảm thấy hơi khó chịu với giọng nói của cậu ta.

Tôi không biết phải trả lời sao nên chỉ nhún vai.

- Tóc có thể hỏi cậu một câu không? - Julian hỏi.

Tôi lại nhún vai. Cậu ta sẽ chỉ hỏi mỗi một câu thôi ư?

- Có chuyện gì với khuôn mặt của cậu thế? Bị bỏng lửa hay làm sao?

- Julian, cậu thô lỗ quá! - Charlotte nói.

- Tóc không thô lỗ. Tóc chỉ hỏi thôi. Thầy Tushman bảo tụi mình có thể hỏi khi thấy cần mà.

- Không phải câu hỏi thô lỗ như thế. Với lại, thầy Tushman bảo cậu ấy khi sinh ra đã như thế rồi. Cậu chẳng chịu lắng nghe gì cả.

- Tóc có nghe! Nhưng tóc nghĩ là có thể cậu ấy bị bỏng.

- Im đi, Julian - Jack nói.

- Cậu im đi thì có! - Julian hét lên.

- Đi nào, August. Tụi mình tới thư viện đi. - Jack nói.

Tôi theo chân Jack bước ra khỏi hội trường. Cậu ấy giữ hai cánh cửa phòng to gấp đôi bình thường mở sẵn chờ tôi và khi tôi bước qua, cậu ấy nhìn thẳng vào mặt tôi, kiểu như thách tôi xem có dám nhìn lại không. Tôi nhìn lại, và còn mỉm cười nữa. Tôi cũng không hiểu

tại sao. Thỉnh thoảng khi tôi có cảm giác sắp khóc đến nơi thì bỗng dừng lại muốn bật cười thành tiếng. Và đó có lẽ là cảm giác của tôi lúc ấy vì tôi mỉm cười, và hình như muốn cười to lên nữa. Khuôn mặt của tôi nó vốn như vậy, nên người nào không biết rõ về tôi sẽ không bao giờ biết được lúc nào tôi cười. Miệng tôi chỉ là một đường thẳng chạy ngang mặt, hai khóe miệng của tôi không nhếch lên được như mọi người. Nhưng vì một lẽ nào đó mà Jack Will biết được rằng tôi đã cười với cậu ấy, và cậu ấy cười đáp lại.

- Julian là một đứa chẳng ra gì - cậu ấy nói khẽ, lúc Julian và Charlotte còn cách chúng tôi một quãng. - Nhưng, này, rồi cậu sẽ phải nói chuyện đấy nhé.

Jack nói rất nghiêm túc như thể cậu ấy muốn giúp tôi. Tôi gật đầu, vừa lúc Julian và Charlotte bắt kịp. Cả bốn đứa im lặng trong một giây, cứ thế đứng cầm mặt nhìn xuống đất. Rồi tôi ngẩng lên nhìn Julian.

- Nhân tiện cho hỏi cái từ 'được coi là' ấy mà - tôi nói.
- Cậu đang nói về chuyện gì thế?
- Khi nãy cậu nói 'được coi là' - tôi nói.
- Tớ không nói! - Julian chối phăng.
- Có, cậu có nói - Charlotte gật đầu. - Cậu nói môn khoa học tự chọn được coi là cực kỳ khó. Mình có nghe thấy cậu nói.

- Chắc chắn là tớ không nói - Julian khẳng khẳng.
- Thế nào cũng được. Nào, đi thôi. - Jack nói.
- Ừ, đi thôi - Charlotte đồng ý, theo chân Jack xuống

tầng tiếp theo. Tôi dợm bước theo sau Charlotte, nhưng Julian bỗng cắt ngang đường, đứng trước mặt tôi khiến tôi loạng choạng suýt bổ ngã.

- Ối, xin lỗi nhé! - Julian nói.

Nhưng nhìn ánh mắt cậu ta, tôi dám chắc Julian chẳng thấy tội lỗi gì sất.

Thỏa thuận

Khi chúng tôi quay trở lại văn phòng, mẹ và thầy Tushman đang trò chuyện. Bà Garcia trông thấy chúng tôi trước tiên và lúc bốn đứa tôi bước vào, bà nở nụ cười rạng rỡ. Bà hỏi:

- Thế nào, August, cháu thấy sao? Cháu có thích mọi thứ không?

- Có ạ. - Tôi gật đầu, nhìn mẹ.

Jack, Julian và Charlotte đang đứng cạnh cửa ra vào. Tụi nó lưỡng lự không biết vào hay ra hoặc liệu rằng có ai cần đến tụi nó nữa không. Tôi tự hỏi trước khi gặp, tụi nó đã nói gì về mình.

- Con có thấy gà con không? - Mẹ hỏi.

Thấy tôi lắc đầu, Julian nói:

- Có phải cô đang nói đến mấy con gà con trong phòng khoa học không? Cứ đến cuối mỗi năm học là chúng được đem tặng cho nông trại cô ạ.

-Ồ - mẹ thất vọng thốt lên.

- Nhưng năm nào cũng có lúa gà mới nở trong phòng khoa học. Do vậy sang xuân, August sẽ có thể thấy chúng. – Julian nói thêm.

- Ừ, hay quá – mẹ vừa nói vừa đưa mắt nhìn tôi. – Chúng đáng yêu lắm, August.

Tôi ước gì mẹ đừng nói với tôi theo kiểu nói chuyện với trẻ con như thế trước mặt mọi người.

- August này, em tham quan thế đã đủ chưa hay em còn muốn xem thêm nữa? Thầy quên mất không bảo các bạn ấy dẫn em tới phòng thể dục.

- Chúng em đưa đến rồi, thưa thầy Tushman - Julian nói.

- Giỏi quá! - Thầy Tushman khen.

- Và em có nói cho bạn ấy về những vở diễn cuối năm của trường và một vài môn học tự chọn - Charlotte nói, rồi đột nhiên nó như sực nhớ ra. - Ồi, không! Chúng em quên không chỉ cho bạn ấy phòng nghệ thuật rồi!

- Không sao - thầy Tushman nói.

- Nhưng chúng em có thể đưa bạn ấy tới đó ngay bây giờ - Charlotte đề nghị.

- Không phải đã đến giờ đón chị Via rồi hả mẹ?

Đó là ám hiệu của hai mẹ con khi tôi có ý muốn ra về.

- Ồ, đúng rồi. Xin lỗi mọi người nhé. Tôi quên không canh giờ. Chúng tôi phải đi đón con gái ở trường mới. Hôm nay cháu nó cũng đến đó tham quan trước khi nhập học. - Mẹ đứng dậy, nói rồi giả vờ nhìn đồng hồ. Trong lời mẹ, có một phần sự thật: hôm nay, đúng

là chị Via đang ở trường mới, nhìn ngó sơ sơ và nghe phổ biến những thông tin cần thiết. Nhưng hai mẹ con tôi sẽ không đến trường đón chị ấy mà là bố.

- Cô bé học trường nào thế? - Thầy Tushman vừa hỏi, vừa đứng dậy.

- Mùa thu này, cháu nhà tôi sẽ vào học ở trường trung học Faulkner.

- Ôi chao, trường đấy không dễ vào đâu. Cô bé cừ quá!

- Cám ơn thầy – mẹ gật đầu đồng tình. - Nhưng cũng khá bất tiện ạ. Từ nhà chúng tôi phải bắt tàu ký hiệu A xuống bến số 86, rồi bắt chuyển xe buýt xuyên ngang thành phố, ngồi suốt tuyến đến tận bến East Side. Đi như thế mất cả giờ đồng hồ trong khi lái xe thì chỉ mất có mười lăm phút.

- Cũng đáng mà. Tôi có biết vài học trò ở trường Faulkner, chúng thích trường ấy lắm - thầy Tushman nói.

- Chúng ta phải đi rồi đấy, mẹ à - tôi giật giật xác tay của mẹ.

Chúng tôi vội vàng chào tạm biệt. Tôi nghĩ thầy Tushman có đôi chút bất ngờ khi hai mẹ con tôi đột ngột rời đi như thế, tôi tự hỏi liệu thầy có khiển trách Jack và Charlotte không, dù sự thật chỉ có mỗi Julian làm tôi khó chịu.

- Các bạn ấy rất tốt - tôi khẳng định với thầy Tushman trước khi ra về.

- Thầy mong em sẽ là học sinh của trường này - thầy Tushman vỗ nhẹ vào lưng tôi, nói.

- Chào nhé - tôi nói với Jack, Charlotte và Julian mà không ngước mặt lên, cũng không buồn nhìn tụi nó.

Ở nhà

Ngay khi vừa đi cách trường được nửa dẫy nhà, mẹ hỏi:

- Này con... mọi chuyện thế nào? Con có thích không?

- Hăng khoan, mẹ ạ. Đợi mình về đến nhà đã - tôi nói.

Vừa bước vào trong nhà, tôi chạy ngay về phòng và quăng mình lên giường. Chắc mẹ không biết chuyện gì đã xảy ra và tôi cũng chẳng biết luôn. Cùng một lúc, tôi vừa cảm thấy rất buồn mà lại vừa có chút vui vui, giống như cảm giác khóc cười lẫn lộn ấy.

Daisy, con chó của tôi, theo vào phòng, nhảy phốc lên giường và bắt đầu liếm khắp mặt tôi.

- Bé gái ngoan nào đây? - Tôi nhại giọng bố. - Bé gái ngoan nào đây?

- Ổn cả chứ, con yêu? - Mẹ hỏi. - Xin lỗi nhé, Daisy.

- Mẹ muốn ngồi xuống cạnh tôi nhưng Daisy đang nằm choán hết chỗ, nên mẹ đẩy nhẹ Daisy ra. - Những bạn ấy không thân thiện à, Auggie?

- Không phải thế ạ - tôi nói, nhồm dậy trong tư thế nửa nằm nửa ngồi. - Các bạn ấy cũng được mà mẹ.

- Nhưng chúng có tốt không? Trong lúc trò chuyện, thầy Tushman luôn miệng khen mấy bạn ấy ngoan đấy.

- Thế ạ. - Tôi gật đầu nhưng vẫn tiếp tục nhìn Daisy, hôn mũi và xoa tai nó cho tới khi nó giơ chân sau lên gãi gãi như bị rận đốt.

- Cậu bé tên Julian có vẻ đáng hoàng nhất - mẹ nói.

- Không đâu mẹ, cậu ta là đứa ít đáng hoàng nhất thì có. Nhưng con thích Jack. Cậu ấy dễ thương. Con cứ tưởng tên cậu ấy là Jackwill, nhưng hóa ra chỉ là Jack thôi.

- Khoan, có lẽ mẹ nhầm lẫn giữa hai cậu bé đó chăng. Cậu tóc đen để mái phủ trán là ai?

- Julian.

- Cậu ta không tốt?

- Vâng, đúng thế.

-Ồ. - Mẹ suy nghĩ giây lát về điều tôi vừa nói. - Vậy cậu ta có phải loại người trước mặt người lớn thì thế này mà trước mặt trẻ con thì thế khác không?

- Vâng, con đoán thế.

-Ừ, mẹ cũng không ưa những đứa trẻ như thế.

- Cậu ta hỏi con: ‘Này, August, có chuyện gì với mặt của cậu thế?’ - Tôi kể, mắt vẫn không rời khỏi Daisy. - ‘Cậu bị bỏng hay làm sao?’

Mẹ im lặng. Khi ngẩng nhìn lên, tôi thấy mẹ thực sự choáng váng.

- Cậu ta không có ý xấu đâu - tôi vội nói. - Chỉ là hỏi thôi mẹ ạ.

Mẹ gật đầu.

- Nhưng con thích Jack lắm. Cậu ấy nạt ‘Im đi, Julian!’, còn Charlotte thì nói ‘Cậu thật là thô lỗ quá, Julian!’

Mẹ lại gật đầu và ấn mấy ngón tay vào trán như thể đang cố làm dịu cơn đau đầu vậy.

- Mẹ xin lỗi, Auggie - mẹ khẽ nói, hai má ửng đỏ.

- Không, không sao, mẹ ơi, thật đấy.

- Con không phải đến trường nếu con không muốn, con yêu à.

- Con muốn - tôi khẳng định.

- Auggie...

- Thật mà mẹ. Con muốn đến trường.

Và tôi không nói dối.

Những nỗi lo trong ngày khai giảng

Tôi công nhận, trong ngày đầu tiên đến trường, tôi căng thẳng đến độ trống ngực cứ đập thành thành như trống trận. Bố mẹ cũng có chút lo lắng, nhưng cả hai đều thấy phấn chấn thay cho tôi. Bố mẹ chụp hình hai chị em trước khi đi học vì đây cũng là ngày khai giảng ở trường mới của chị.

Cho tới tận mấy hôm trước, cả nhà vẫn không chắc tôi có định đi học hay không. Sau chuyến tham quan trường, bố mẹ đã đổi chỗ cho nhau trong cuộc tranh luận liệu có nên cho tôi đến trường hay không. Bây giờ, mẹ là người nói không nên còn bố bảo nên. Bố nói bố rất tự hào vì tôi đã kiểm chế được bản thân trước Julian và dần trở thành một chàng trai mạnh mẽ. Giờ đây bố cảm thấy mẹ hoàn toàn đúng. Nhưng mẹ lại không còn yên tâm như trước nữa. Hôm nay sẵn tiện trên đường

đến bến tàu điện ngầm, bố và chị Via muốn đi bộ đưa tôi đến trường, mẹ có vẻ như trút được gánh nặng vì cả nhà sẽ đi cùng nhau.

Cũng như mẹ – tôi thở phào.

Mặc dù trường tư thục Beecher chỉ cách nhà tôi có vài khu nhà, nhưng tôi chỉ mới đi ngang qua đó có vài ba lần. Tôi thường cố tránh những khu nhà có nhiều trẻ con chạy nhảy chơi đùa. Ở khu tôi ở, ai cũng biết tôi và tôi cũng biết tất cả mọi người. Tôi biết rõ từng viên gạch, từng gốc cây, cả từng vết nứt trên hè phố. Tôi biết bà Grimaldi – lúc nào cũng ngồi bên cửa sổ nhà mình, và tôi biết ông lão – cứ đi đi lại lại trên phố, huyết sáo như chim hót. Tôi biết cửa hàng bán thức ăn ở góc phố, nơi mẹ hay mua bánh mì vòng, và những cô hầu bàn trong quán cà phê vẫn thường gọi tôi là “bé yêu” và cho tôi kẹo mút. Tôi yêu quý hàng xóm của tôi ở North River Heights, đó là lý do tại sao tôi thấy vô cùng lạ lẫm khi bước dọc theo những khu nhà trên đường đến trường, cảm giác như thể tôi chưa từng một lần đi ngang qua đó. Đại lộ Amesfort, con đường tôi đã đi cả triệu lần rồi, chả biết vì sao, hôm nay trông cũng hoàn toàn khác. Đây ắp những người tôi chưa từng biết mặt – người đang chờ xe buýt, người đang đẩy xe nôi.

Chúng tôi băng ngang qua đại lộ Amesfort và đi ngược lên Quảng trường Heights: chị Via bước cạnh tôi như mọi khi, còn bố mẹ đi phía sau. Ngay khi rẽ qua góc phố, chúng tôi trông thấy hàng trăm đứa trẻ đang

đứng trước cổng trường, tụm lại thành từng nhóm nhỏ, trò chuyện cười đùa với nhau hoặc đứng cùng với bố mẹ trong lúc họ nói chuyện với phụ huynh của những đứa khác. Tôi cúi gằm mặt. Giọng chị Via vang lên bên tai:

- Ai cũng hồi hộp như em hết. Cứ nhớ rằng hôm nay là ngày khai giảng của mọi học sinh, nhé? Thầy Tushman đang chào đón học sinh và phụ huynh ngay lối vào trường.

Cho đến lúc này, vẫn chưa có chuyện gì tệ hại xảy ra cả. Tôi không hề bắt gặp ai nhìn tôi chăm chăm, ngay cả để ý đến tôi cũng không. Chỉ duy nhất có một lần, tôi ngẩng lên thấy mấy đứa con gái đang ngoảnh nhìn về phía tôi và che miệng thì thầm với nhau, nhưng bọn nó quay đi ngay khi thấy tôi để ý.

Chúng tôi đã tới trước lối vào.

- Đến trường rồi, cứ thế nhé, chàng trai - bố nói và đặt hai tay lên hai vai tôi.

- Chúc em một ngày khai giảng vui vẻ. Chị yêu em
- Via nói rồi ôm và hôn tôi rồ kêu.

- Chị cũng thế nhé - tôi đáp.

- Bố yêu con, Auggie - bố ôm tôi, nói.

- Tạm biệt bố.

Rồi đến lượt mẹ ôm tôi, nhưng tôi đoan chắc, nước mắt mẹ đang chực trào, điều ấy khiến tôi ngượng hết sức, nên tôi vội vàng ôm ghì lấy mẹ, rồi quay người chạy biến vào trong trường.

Những cái ồ ồ

Tôi đến thẳng phòng 301 trên tầng ba. Giờ tôi thấy mừng vì đã tham quan trường trước ngày khai giảng, bởi tôi biết đích xác nơi mình cần tới mà không phải ngược mặt lên lấy một lần. Lúc này, tôi để ý thấy có mấy đứa đang nhìn tôi chằm chằm. Tôi giả ngơ.

Tôi bước vào lớp. Cô giáo đang viết gì đó trên bảng trong lúc đám học trò lục tục ngồi vào bàn. Bàn học được kê thành mấy dãy hình bán nguyệt hướng về phía bảng, do vậy tôi chọn bàn cuối ở chính giữa, ngồi ở vị trí ấy, tôi nghĩ sẽ khó có ai chằm chằm nhìn tôi cho được. Tôi vẫn tiếp tục cúi mặt vừa đủ thấp để nhìn thấy chân các bạn qua hàng tóc mái. Các bàn học gần như đều đã có người ngồi, nhưng hai bàn kế tôi vẫn còn trống. Một đôi lần, có đứa định ngồi xuống cạnh tôi, nhưng rồi đến phút cuối lại đổi ý và chuyển sang chỗ khác.

- Chào August. - Là Charlotte, cô bạn vẫy nhẹ tay chào tôi rồi ngồi vào một cái bàn ở dãy đầu. Tại sao ai

cũng chọn ngồi ở những bàn phía trước thế nhỉ? Tôi chịu, không biết nữa.

- Chào - tôi vừa nói vừa gật đầu chào. Rồi tôi nhận ra Julian đang ngồi cách Charlotte mấy bàn và đang trò chuyện cùng đám bạn. Tôi biết cậu ta trông thấy tôi nhưng không chào.

Đột nhiên có người ngồi xuống cạnh tôi. Chính là Jack Will. Jack.

- Chào - cậu ấy gật đầu, nói với tôi.

- Chào Jack - tôi đáp, vẫy tay chào và ngay lập tức tôi ước gì mình đã không làm vậy bởi thấy giả tạo thế nào.

- Nào, cả lớp, nghe đây! Trật tự nào - cô giáo quay mặt về phía chúng tôi, hô vang. Cô đã viết tên mình, Petosa, lên bảng. - Ai cũng có chỗ ngồi hết, nào, vào đi - cô nói với hai bạn vừa mới bước vào lớp. - Có một chỗ ở đằng kia, ngay đó đó.

Cô vẫn chưa để ý tới tôi.

- Được rồi, đầu tiên cô muốn tắt cả các em ngưng nói chuyện,... - Cô thấy tôi. -... hạ ba lô xuống và im lặng.

Cô chỉ ngừng lời có một phần triệu giây thôi nhưng tôi dám chắc đó là khoảnh khắc cô nhìn thấy tôi. Như tôi đã nói tôi quen với chuyện ấy rồi.

- Cô sẽ điểm danh và đánh dấu vào sơ đồ lớp - cô Petosa ngồi ghé lên mép bàn giáo viên và nói tiếp. Bên cạnh cô là các túi bìa cứng nhiều ngăn được xếp ngay ngắn thành ba hàng. - Khi cô gọi đến tên em nào, em đó bước lên đây và cô sẽ đưa cho mỗi em một túi bìa

có gắn tên của mình. Trong đó có thời khóa biểu và ổ khóa sổ của các em, đừng cố mở trước khi cô cho phép nhé. Mã số mở khóa của các em được ghi trên thời khóa biểu. Cô cần lưu ý trước rằng có một số ngăn tủ đựng đồ sẽ không nằm ngay ngoài cửa lớp này mà nằm ở hành lang tầng dưới, và trước khi các em có ý kiến gì thì cô xin nói luôn: các em sẽ không thể đổi ngăn tủ và ổ khóa. Sau khi phát xong các túi bìa, nếu còn thời gian thì từ đây cho đến hết tiết học này, chúng ta sẽ dành thời gian để làm quen với nhau thêm chút nữa nhé.

Cô nhắc cái bìa kẹp hồ sơ trên bàn mình lên và bắt đầu gọi tên từng học sinh.

- Nào, chúng ta bắt đầu nhé, Julian Albans? - Cô đọc rồi ngẩng lên.

Julian giơ tay, đáp: - Dạ có.

- Chào em, Julian - cô nói và đánh dấu trên sơ đồ lớp. Cô nhắc túi bìa gần nhất lên và chìa nó về phía Julian. - Của em đây.

Julian đứng dậy và nhận túi từ tay cô.

- Ximena Chin?

Cô phát túi bìa cho từng học sinh sau khi kêu tên. Trong khi cô điểm danh lần lượt từ trên xuống theo danh sách lớp, tôi để ý thấy bên cạnh mình vẫn còn một ghế trống, trong lúc cách đó mấy chỗ có hai đứa đang ngồi chung một bàn. Khi cô gọi đến tên Henry Joplin, một trong hai đứa ấy thừa và đứng dậy, cậu ta trông to cao như đã mười mấy tuổi rồi. Cô nói:

- Henry, có một bàn trống ngay đằng kia. Sao em không qua đó ngồi nhỉ?

Cô đưa cho Henry túi bìa dán tên cậu ta và chỉ về phía cái bàn cạnh tôi. Mặc dù không nhìn thẳng Henry nhưng chỉ cần thấy cái cách uể oải kéo lê ba lô trên sàn, tôi đoán chắc cậu ta không muốn chuyển sang ngồi cạnh mình tí nào. Rồi Henry đặt phịch cái ba lô lên bàn, bên bìa phải, làm thành một bức tường ngăn giữa bàn của cậu ta và của tôi.

- Maya Markowitz? - Cô Petosa gọi.

- Dạ có - một bạn gái ngồi trước tôi khoảng bốn bàn thừa.

- Miles Noury?

- Có - cậu bạn ngồi chung bàn với Henry Joplin. Khi Miles quay về chỗ, tôi thấy cậu ta ném cho Henry một cái nhìn “đầy thương hại”.

- August Pullman? - Cô Petosa gọi.

- Có - tôi khế thừa, giờ tay cao hơn đầu một tí.

- Chào August - cô nói, nở một nụ cười dễ mến với tôi khi tôi đứng dậy nhận túi bìa của mình. Tôi có cảm giác trong mấy giây đứng trước lớp, mọi cặp mắt đều đổ dồn vào lưng tôi và tất cả đều cụp mắt khi tôi quay về lại bàn của mình. Khi đã yên vị rồi, tôi không xoay khóa số như lời cô giáo căn dặn, cho dù những đứa khác đều đang làm việc ấy. Nhưng tôi cũng đã thạo cách mở bởi tôi đã từng dùng khóa số cho xe đạp của mình. Henry chật vật mở mãi không xong. Cậu ta tỏ vẻ nản lòng và lăm bầm gì đó.

Cô Petosa kêu tên vài bạn nữa. Jack Will được gọi sau cùng.

Sau khi cô đưa Jack túi bìa của cậu ấy, cô nói:

- Được rồi, nào cả lớp, các em hãy viết mã số mở khóa của mình vào đầu đó an toàn cho khỏi quên nhé. Nhưng nếu nhớ có quên – chuyện này xảy ra ít nhất là hai ba lần trong một học kỳ, thì bà Garcia có danh sách tất cả các mã số đấy. Nào, bây giờ các em hãy lấy ổ khóa trong túi của mình ra và thực hành mở trong khoảng hai phút, cho dù cô biết có một số em đã làm rồi. - Cô nhìn về phía Henry khi nói những lời này. - Và trong lúc ấy, cô sẽ nói cho các em nghe một chút về bản thân. Sau đó sẽ đến lượt các em tự giới thiệu và cô trò chúng ta sẽ biết về nhau. Được không? Tốt lắm.

Cô mỉm cười với cả lớp, tuy nhiên tôi cảm thấy cô đang cười với mình nhiều hơn cả. Đó không phải là nụ cười rạng rỡ như của bà Garcia mà là một nụ cười bình dị, nụ cười đúng nghĩa. Trông cô rất khác với những gì tôi hình dung về một người giáo viên. Tôi cứ nghĩ cô sẽ giống như cô Flow* trong phim *Jimmy Neutron*: một phụ nữ lớn tuổi có cái búi tóc lớn trên đầu. Nhưng, trên thực tế, trông cô giống hệt Mon Mothma trong *Chiến tranh giữa các vì sao* phần bốn: tóc cắt ngắn như đàn ông và mặc một cái áo sơ mi trắng thắt eo, dài qua hông.

* Winifred Fowl (thường được gọi là cô Fowl) - giáo viên tiểu học trong phim hoạt hình *Jimmy Neutron*, tóc bạc, đeo kính.

Cô quay người và bắt đầu viết lên bảng.

Henry vẫn còn loay hoay với cái ổ khóa, và càng lúc càng thêm nản lòng khi nghe thấy tiếng tách mở ổ khóa của ai đó. Cậu ta rất bức mình khi thấy tôi mở được khóa ngay. Thật nực cười, nếu như Henry không để cái ba lô chắn ngay giữa, chắc chắn tôi đã ngỏ lời giúp cậu ta rồi.

Tự giới thiệu

Cô Petosa nói cho chúng tôi biết chút ít về mình. Một vài thông tin tế ngắt về gốc gác của cô, vì mong muốn được đi dạy cô đã từ bỏ công việc ở phố Wall cách đây sáu năm để theo đuổi “giấc mơ gõ đầu trẻ”. Để kết thúc bài giới thiệu bản thân, cô hỏi xem có ai thắc mắc điều gì không và Julian giơ tay.

- Ừm... - Cô phải nhìn vào danh sách để nhớ ra tên cậu ấy. - Julian.

- Thật thú vị khi được nghe câu chuyện ‘theo đuổi ước mơ’ của cô - Julian nói.

- Cám ơn em!

- Không có gì ạ! - Cậu ta mỉm cười đầy tự hào.

- Ừ, sao em không nói cho lớp biết một chút về bản thân em nhỉ, Julian? Cô muốn tất cả các em cùng làm việc này. Hãy nghĩ tới hai điều các em muốn mọi người biết về mình. À, khoan đã: có bao nhiêu em trong lớp đã học cấp dưới của trường Beecher?

Khoảng nửa lớp giờ tay.

- Ô, vậy là đã có một số bạn trong lớp biết nhau rồi. Các em còn lại, cô đoán, đều là học sinh mới của trường, phải không? Nào, vậy thì cả lớp hãy nghĩ tới hai điều các em muốn mọi người biết về mình, còn với những em đã quen nhau, hãy cố nghĩ ra hai điều khác mà các bạn chưa biết về mình, nhé? Được rồi. Nào, hãy bắt đầu từ Julian và chúng ta sẽ đi một vòng quanh lớp.

Julian nhăn mặt và đưa tay gãi gãi trán như thể đang suy nghĩ lung lắm.

- À, khi nào em thấy sẵn sàng, lúc ấy nói cũng được - cô Petosa nói.

- Em nghĩ ra rồi, điều thứ nhất là...

- Đầu tiên em giới thiệu tên mình đi, được không? - cô Petosa ngắt lời cậu ta. - Như vậy cô sẽ dễ dàng nhớ được tên các em.

- Ô, vâng ạ. Tên em là Julian. Và điều đầu tiên em muốn nói với cô và các bạn về bản thân mình là... em vừa mới có trò Battleground Mystic* dành cho máy Wii** của em và nó thật tuyệt. Điều thứ hai là hè vừa rồi trường ta đã có được một bàn chơi bóng bàn.

- Hay lắm, cô thích bóng bàn. Có bạn nào muốn hỏi Julian gì không?

* Tên một trò chơi điện tử.

** Máy chơi điện tử của hãng Nintendo sử dụng công nghệ điều khiển không dây từ xa.

- Trò Battleground Mystic dành cho nhiều người chơi hay chỉ cho một người chơi vậy? - Miles hỏi.

- Đừng hỏi những câu như thế nhé các em. Được rồi, còn em thì sao... - Cô chỉ Charlotte, chắc chắn là vì bàn của cậu ấy ở gần bảng nhất.

- Ồ, vâng. - Charlotte không ngập ngừng dù chỉ một giây, như thể đã chuẩn bị từ trước. - Tên em là Charlotte. Em có hai cô em gái, và tháng bảy rồi chúng em vừa có một con chó con tên là Suki. Chúng em nhận nó từ một trại nuôi dưỡng động vật vô thừa nhận và nó rất, rất là đáng yêu!

- Thật tuyệt vời, Charlotte, cảm ơn em. Tiếp theo là ai nào?

Con cừu đến lò sát sinh

"Như một con cừu đến lò sát sinh": có ý muốn nói về một người rất bình thản đi đến đâu đó, không hay biết rằng sắp có chuyện không lành xảy ra với mình.

Tối qua, tôi đã tra trên Google. Lời giải thích ấy đang hiển hiện trong óc thì tôi nghe thấy cô Petosa gọi đến lượt mình.

- Tên em là August - tôi nói lí nha lí nhí.

- Hả? - Có ai đó thốt lên.

- Em có thể nói lớn lên được không? - Giọng cô Petosa trù mến.

Tôi nói to hơn, ép mình ngẩng mặt lên:

- Tên em là August. Em, à... có một người chị tên Via và một con chó tên Daisy. Và, ừm... có thể thôi ạ.

- Tốt. Có ai hỏi August gì không?

Không ai nói câu nào.

- Được rồi, đến lượt em - cô Petosa nói với Jack.

Đúng lúc ấy, Julian giơ tay lên, nói:

- Khoan, em có một câu hỏi cho August. Tại sao cậu lại để cái bím tóc nhỏ xíu ấy phía sau đầu? Có phải để trông giống như một Padawan không?

- Ừ. - Tôi gật.

Cô Petosa cười hỏi:

- Padawan là gì?

- Đó là nhân vật trong phim *Chiến tranh giữa các vì sao* ạ. Padawan là lính tập sự của người Jedi. - Julian trả lời.

-Ồ, thú vị quá nhỉ - cô Petosa đáp, nhìn tôi. - Vậy là em mê phim *Chiến tranh giữa các vì sao* phải không August?

- Vâng ạ. - Tôi gục gặc đầu nhưng không ngẩng lên, vì lúc này đây tôi thực sự chỉ muốn chui ngay xuống dưới gầm bàn.

- Ai là nhân vật yêu thích nhất của cậu? - Julian hỏi. Tôi thầm nghĩ có lẽ cậu ta không đến nỗi quá tệ.

- Jango Fett.

- Thế còn Darth Sidious thì sao? Cậu có thích anh ta không? - Julian hỏi.

- Được rồi, hai em có thể nói về *Chiến tranh giữa các vì sao* trong giờ chơi. Còn lúc này, hãy tiếp tục nào. Cả lớp vẫn chưa nghe thấy em nói gì. - Cô nhìn Jack, nói.

Giờ đến lượt Jack, nhưng tôi chẳng nghe được một lời nào cậu ấy nói cả. Có lẽ không ai nghĩ đến tình cảnh của Darth Sidious, và có lẽ Julian cũng không có ý gì xấu. Nhưng trong *Chiến tranh giữa các vì sao* phần ba: *Sự*

trả thù của người Sith, khuôn mặt của Darth Sidious đã bị tia chớp của người Sith làm bỏng và biến dạng hoàn toàn. Da mặt của Darth Sidious quắt queo hết lại và cả khuôn mặt của anh ta trông như một khối thịt lủng nhùng. Tôi lên nhìn trộm Julian, thấy cậu ta cũng đang nhìn tôi. À thì ra lời cậu ta nói quả là có ngụ ý thật.

Làm người tử tế

Có rất nhiều thứ phải thu dọn khi chuông reo hết giờ và mọi người lục tục đứng dậy rời khỏi lớp. Tôi kiểm tra thời khóa biểu, môn học tiếp theo là Ngũ văn, phòng 321. Tôi không dừng lại để chờ có bạn nào đi cùng đường với mình không: tôi cứ phóng ào vào lớp học mới, ngồi xuống chỗ trống cách xa bảng nhất. Thầy giáo, một người cao ráo có bộ râu vàng, đang hí hoáy viết lên bảng.

Học sinh bước vào lớp từng nhóm nhỏ, cười nói, nhưng tôi không ngẩng lên. Sự việc diễn ra ở phòng sinh hoạt chung lại tiếp diễn: không ai ngồi cạnh tôi ngoại trừ Jack, cậu ấy đang đùa giỡn với mấy bạn lớp khác. Jack có rất nhiều bạn. Cậu ấy làm cho mọi người cười vui nên hầu như ai cũng yêu mến Jack.

Khi tiếng chuông thứ hai vang lên, cả lớp im lặng, thầy giáo quay xuống đối diện với chúng tôi. Thầy giới thiệu mình tên Browne, và sau đó phổ biến những việc chúng tôi sẽ phải làm trong học kỳ này. Có một lúc,

đâu đó trong khoảng giữa bài giảng về các tác phẩm *Nếp gấp thời gian** và *Phúc thần biển cả***, thầy có để ý tới tôi nhưng không hề ngừng lời.

Trong lúc nghe giảng, tôi không ngừng vẽ nguệch ngoạc vào vở, tuy nhiên chốc chốc tôi lại lên nhìn các bạn trong lớp một cái. Charlotte cũng ở trong lớp này. Julian và Henry cũng có mặt. Miles thì không.

Thầy Browne đã viết lên bảng một từ bằng chữ in hoa:

C-H-Â-M N-G-Ô-N!- Nào, các em hãy viết từ này ngay ở dòng đầu tiên trên trang đầu tiên của cuốn vở Ngũ văn.

Trong lúc chúng tôi cắm cúi viết, thầy nói:

- Xong chưa, có em nào nói cho thầy biết châm ngôn là gì không? Có em nào biết không?

Không ai giơ tay.

Thầy Browne mỉm cười, gạt đầu và quay lên bảng viết tiếp:

CHÂM NGÔN = NGUYÊN TẮC VỀ NHỮNG ĐIỀU
HẾT SỨC QUAN TRỌNG!

- Như là phương châm phải không ạ? - Có đứa nào đó nói lớn.

* Nguyên văn: *A Wrinkle in Time* – tiểu thuyết của tác giả Madeleine L'Engle, xuất bản lần đầu vào năm 1962, được trao giải thưởng Newbery vào năm 1963.

** Nguyên văn: *Shen of the Sea* – tuyển tập truyện ngắn của tác giả Arthur Bowie Chrisman, được trao giải thưởng Newbery vào năm 1926.

- Như là phương châm! - Thầy Browne nói, gật gù và tiếp tục viết lên bảng. - Như là một trích dẫn nổi tiếng, một câu trong bánh vận mệnh*, bất cứ lời nói hay một nguyên tắc nền tảng nào có thể thúc đẩy các em. Nói một cách đơn giản, châm ngôn là những chỉ dẫn giúp ta khi phải đưa ra quyết định về những điều hệ trọng.

Thầy viết tất cả lên bảng và rồi quay lại phía chúng tôi.

- Vậy, thế nào là những điều hệ trọng? - Thầy hỏi.

Có một vài đứa giơ tay, thầy chỉ định, chúng trả lời và thầy ghi từng câu trả lời một lên bảng bằng những nét chữ ngoáy tí tò lò:

CÁC LUẬT LỆ. BÀI HỌC Ở LỚP. BÀI TẬP VỀ NHÀ.

- Còn gì nữa không? - Miệng nói, tay ghi, thậm chí còn không quay người lại nữa, thầy viết lại tất cả mọi thứ mà cả lớp nêu ra. - Cứ nói lớn lên!

GIA ĐÌNH. BỐ MẸ. THÚ NUÔI TRONG NHÀ. Giọng một đứa con gái: “Môi trường!”

MÔI TRƯỜNG. Thầy viết từ ấy lên bảng và viết thêm:
VỮ TRỤ CỦA CHÚNG TA!

- Cá mập, bởi vì chúng ăn động vật chết trong lòng biển! - Giọng một cậu con trai, tên Reid, và thầy Browne viết: CÁ MẬP. “Ông!” “Đại an toàn!” “Tái chế!” “Bạn bè!”

* Nguyên văn: fortune cookie – là loại bánh thường được mang tặng các thực khách sau bữa ăn ở các nhà hàng Trung Quốc tại Mỹ. Nó có hình giống như nén bạc, khi bẻ ra, bên trong có một tờ giấy, trên đó có ghi một câu đoán vận mệnh của người bẻ bánh.

- Được rồi - viết xong, thầy quay người lại hướng về phía chúng tôi. - Tuy nhiên vẫn chưa có em nào nêu ra được điều quan trọng hơn tất cả mọi điều.

Cả đám chúng tôi nhìn thầy, nấn không ra được thêm ý kiến nào.

- Thượng Đế ă? - Một đứa nói, và tôi dám chắc cho dù thầy Browne có viết chữ “Thượng Đế” lên bảng thì đó cũng không phải là câu trả lời thầy đang trông đợi.

Đợi đến khi chẳng còn ai nói gì nữa, thầy mới viết:
CHÚNG TA LÀ AI!

- Chúng ta là ai - nói đến chữ nào, thầy gạch chân chữ ấy. - Chúng ta là ai! Là chúng ta! Đúng không? Chúng ta là loại người nào? Các em là loại người nào? Đấy không phải là điều quan trọng hơn tất cả sao? Đấy không phải là điều mà chúng ta cần phải tự vấn bản thân sao? ‘Tôi là loại người nào?’ Có em nào tình cờ để ý đến tấm bảng bên cạnh cổng trường chúng ta không? Có em nào đọc những chữ trên ấy không? Có em nào không?

Thầy nhìn quanh nhưng không một ai biết câu trả lời.

- Trên đó ghi: ‘Tự nhận thức’ - thầy nói, mỉm cười và gật đầu. - Và mục đích các em tới đây là học để biết mình là ai.

- Em tưởng chúng em ở đây để học Ngũ văn - Jack nói đùa khiến cả lớp cười rộ.

-Ồ, đúng thế, cả việc ấy nữa! - Thầy Browne đáp,

câu trả lời của thầy thật tuyệt. Thầy viết những chữ cái in hoa trải rộng khắp bề ngang tấm bảng.

CÂU CHÂM NGÔN THÁNG CHÍN CỦA THẦY BROWNE:

LÀM NGƯỜI, KHI ĐƯỢC QUYỀN CHỌN GIỮA ĐÚNG VÀ TỬ TẾ, HÃY CHỌN LÀM NGƯỜI TỬ TẾ.

Thầy quay mặt về phía chúng tôi, nói:

- Nào, cả lớp, thầy muốn các em bắt đầu một chương mới tinh trong vở của mình với tiêu đề là Các Châm Ngôn Của Thầy Browne.

Thầy vẫn tiếp tục nói trong lúc chúng tôi làm theo lời thầy bảo.

- Hãy ghi ngày hôm nay ở dòng trên cùng trang vở đầu tiên. Và kể từ bây giờ, cứ vào đầu mỗi tháng, thầy sẽ viết một câu châm ngôn mới lên bảng và các em sẽ chép lại vào vở. Sau đó, chúng ta sẽ thảo luận về ý nghĩa của câu châm ngôn. Đến cuối tháng, mỗi em sẽ viết một bài luận về câu châm ngôn đó, về ý nghĩa của nó đối với bản thân mình. Như vậy, đến cuối năm học, tất cả các em đều có một danh sách những câu châm ngôn của riêng mình để mang theo bên người. Trong mấy tháng hè, thầy yêu cầu tất cả các học sinh tự viết câu châm ngôn của riêng mình, lên một tấm bưu ảnh và gửi qua bưu điện cho thầy từ bất cứ nơi nào mà các em đang đi nghỉ.

- Các bạn ấy có gửi không ạ? - Một bạn gái tôi không biết tên hỏi.

- Ô, có chứ! Có nhiều trò còn gửi cho thầy những câu châm ngôn mới của họ sau hàng bao nhiêu năm ra trường nữa. Thật ngạc nhiên hết sức.

Thầy ngừng lời và vuốt râu.

- Nhưng, dù sao, hè sang năm xem ra còn xa lắm, thầy biết chứ - thầy nói đùa khiến cả lớp cười vang. - Do vậy, tất cả các em cứ thư giãn một chút trong lúc thầy điểm danh, rồi sau đó, thầy trò ta sẽ nói với nhau về tất cả những điều thú vị mà chúng ta sẽ làm trong năm học này, trong các giờ học Ngũ văn.

Khi thầy nói mấy từ cuối ấy, thầy chỉ tay vào Jack, cử chỉ khôi hài ấy khiến cả lớp lại rộn rã tiếng cười.

Khi đặt bút viết câu châm ngôn của thầy Browne vào vở, bỗng dung tôi nhận ra rằng mình rất thích trường học. Bất luận có thế nào đi nữa.

Giờ ăn trưa

C hị Via đã cảnh báo tôi về giờ ăn trưa ở trường trung học cơ sở, nhưng tôi không tài nào hình dung được nó sẽ khó khăn như thế này. Để tôi nói đơn giản hơn nhé, tất cả học sinh khối năm ulla vào nhà ăn cùng một lúc, nói chuyện ồn ào và va sầm vào nhau trong lúc chạy từ bàn này sang bàn khác; một trong mấy thầy cô phụ trách phòng ăn nói gì đó về quy định không cho phép giữ chỗ, nhưng tôi không hiểu những gì cô nói và có lẽ chẳng đứa học sinh nào hiểu cả, bởi vì đứa nào đứa nấy đều đang giữ chỗ cho bạn mình. Tôi thử ngồi vào một cái bàn nhưng thằng bé ngồi ghế kế bên nói: “Ồi, xin lỗi nhé, nhưng chỗ này có người ngồi rồi” nên tôi đành chuyển tới ngồi ở một cái bàn trống, đợi tới khi đám học sinh hết chạy tán loạn và chờ xem cô giáo phụ trách phòng ăn bảo chúng tôi phải làm gì tiếp theo. Khi cô phổ biến các quy định trong nhà ăn, tôi nhìn quanh xem Jack Will đang ngồi đâu, nhưng không thấy cậu

ấy ở khu vực tôi đang ngồi. Học sinh vẫn tiếp tục đổ vào nhà ăn trong lúc các thầy cô bắt đầu gọi những bàn đầu tiên đến lấy khay và đứng xếp hàng tại quầy phục vụ. Julian, Henry và Miles đang ngồi ở một cái bàn nơi cuối phòng.

Mẹ đã gói sẵn cho tôi một phần ăn trưa gồm một cái bánh xăng-uych kẹp phô mai, mấy cái bánh quy lát và một hộp nước trái cây, vì vậy tôi không cần phải đứng xếp hàng khi bàn tôi đến lượt gọi. Tôi mở ba lô, lấy túi đựng đồ ăn trưa ra và chậm rãi gỡ lớp giấy thiếc bọc ngoài chiếc bánh xăng-uych.

Chẳng cần ngẩng lên, tôi cũng biết mọi người đang nhìn tôi chòng chọc. Tôi biết rằng đám học trò đang huých nhẹ nhau, quan sát tôi qua khóe mắt. Tôi cứ tưởng đến giờ mình đã quen hẳn với việc bị nhìn chăm chăm, nhưng hóa ra là chưa.

Tôi biết, mấy đứa con gái ngồi chung một bàn kia đang thì thầm về tôi bởi vì tụi nó lấy tay che miệng khi nói. Tôi không ngừng là mục tiêu của những ánh mắt và tiếng xầm xì.

Tôi ghét cách ăn của mình, trông nó kỳ cục lắm. Tôi phải trải qua một cuộc phẫu thuật để chỉnh lại hàm ếch khi còn bé tí, rồi lần thứ hai, phẫu thuật khe hở lúc tôi lên bốn, song vẫn còn một cái hốc nơi vòm miệng của tôi. Cách đây vài năm, cho dù đã được phẫu thuật chỉnh hàm, nhưng tôi vẫn phải nhai bằng răng cửa. Ngay cả tôi cũng không biết mình ăn như thế nào cho

tới ngày kia, khi tôi đến dự một bữa tiệc sinh nhật, một đứa trẻ nói với mẹ của cậu bé chủ tiệc rằng nó không muốn ngồi cạnh tôi vì trông tôi ăn nhoe nhoét quá, đủ loại vụn thức ăn bám đầy quanh miệng. Tôi biết đứa trẻ ấy không cố tình khiếm nhã, nhưng sau đó nó gặp rắc rối to và mẹ của nó phải gọi điện thoại cho mẹ tôi để xin lỗi. Tan tiệc, về đến nhà, tôi vào phòng vệ sinh, đứng trước gương và bắt đầu ăn bánh quy mặn để xem thử lúc nhai trông mình ra sao. Cậu bé ấy nói đúng. Nếu như bạn đã từng thấy một con rùa đang ăn thì đó, tôi trông hệt như thế. Còn nếu chưa, thì bạn hãy hình dung đến một con vật sống trong đầm lầy thời tiền sử ấy.

Bàn ăn mùa hè

- Chào, chỗ này còn trống không?

Tôi ngẩng lên và thấy một đứa con gái tôi chưa từng gặp qua đang đứng đối diện, tay bung một khay đầy thức ăn. Cậu ấy có mái tóc dài màu nâu lượn sóng, mặc một cái áo thun màu nâu có in biểu tượng hòa bình màu tím*.

- Ủ, còn - tôi đáp.

Cậu ấy đặt cái khay lên bàn, quăng phịch ba lô xuống sàn, ngồi xuống trước mặt tôi và bắt đầu ăn món mì ống sốt phô mai trong khay.

- Eo ôi - cậu ấy nói sau khi đã nuốt xong miếng đầu tiên. - Lẽ ra tớ nên mang theo một cái xăng-uych giống như cậu.

- Ủ - tôi gật đầu, đáp.

* Biểu tượng của phong trào giải trừ vũ khí hạt nhân.

- À, tớ là Summer*, cậu tên gì?

- August**.

- Tuyệt.

- Summer! - Một bạn gái khác bước lại gần bàn, tay cầm khay. - Sao cậu lại ngồi đây? Về bàn đi chứ.

- Đông quá. Lại đây ngồi đi. Còn chỗ này. - Summer trả lời.

Bạn gái kia thoáng bối rối. Tôi nhận ra đó là một trong những bạn gái tôi bắt gặp đang nhìn tôi, khum tay che miệng, thì thào vài phút trước. Tôi đoán Summer cũng là một trong số đó.

- Thôi khỏi - bạn gái đó nói rồi bỏ đi.

Summer nhìn tôi, nhún vai cười và cắn tiếp một miếng bánh kẹp phô mai nữa.

- Này, tên của chúng mình có vẻ hợp nhau - Summer vừa nhai vừa nói.

Summer biết chắc tôi không hiểu cậu ấy nói gì.

- Mùa Hè? Tháng Tám? - Summer vừa nói vừa cười tủm tỉm. Cậu ấy giương cặp mắt to tròn trong lúc chờ tôi ngộ ra.

- À, ừ nhỉ - tôi nói sau một giây.

- Chúng mình có thể làm một bàn ăn trưa 'chỉ dành cho mùa hè'. Chỉ có những ai có tên liên quan đến mùa hè mới được ngồi ở đây. Xem nào, có ai tên là Tháng Sáu (June) hay Tháng Bảy (July) không nhỉ?

* Nghĩa là mùa hè.

** Nghĩa là tháng tám.

- Có Maya* - tôi nói.

- Đúng ra, tháng năm là mùa xuân, nhưng nếu bạn ấy muốn ngồi ở đây, chúng mình có thể tạo ra một ngoại lệ. - Cậu ấy nói cứ như bản thân đã nghĩ thông suốt mọi chuyện rồi ấy. - Có Julian, giống như cái tên Julia, bắt nguồn từ tháng bảy**.

Tôi không nói gì.

- Có một cậu tên Reid trong lớp Ngữ văn của tớ - tôi nói.

- Ừ, tớ biết Reid, nhưng Reid thì có liên quan gì đến mùa hè chứ? - Summer thắc mắc.

- Tớ cũng không biết nữa. Chỉ là tớ hình dung tới bãi cỏ*** là một thứ trong mùa hè.

- Ừ, cũng được. - Summer gật đầu, rút vở ra. - Và cô Petosa cũng có thể ngồi ở đây. Tên cô gần giống như từ 'cánh hoa'****, là thứ mà tớ nghĩ cũng thuộc về mùa hè.

- Cô ấy là giáo viên chủ nhiệm của tớ - tôi nói.

- Cô ấy dạy tớ môn toán - Summer nhả mặt đáp.

Cô bạn bắt đầu viết những cái tên vào trang áp chót của cuốn vở.

- Rồi, còn ai nữa không? - Summer hỏi.

Đến cuối giờ ăn trưa, chúng tôi đã liệt kê ra một

* Ý August muốn nói cái tên này đọc gần giống May (tháng năm).

** July (tháng bảy) đọc gần giống Julian và Julia.

*** Nguyên văn: reed of grass. Ở đây, August liên tưởng Reid với reed vì hai từ này, trong tiếng Anh phát âm gần giống nhau.

**** Nguyên văn: petal.

danh sách những học sinh và giáo viên có thể ngồi chung bàn với chúng tôi nếu muốn. Đa phần những cái tên không thuộc hẳn về mùa hè, nhưng cũng ít nhiều liên quan đến nó. Tôi thậm chí còn tìm được cách để Jack Will cũng lọt vào danh sách bằng cách chỉ ra rằng ta có thể chuyển tên của cậu ấy thành một câu về mùa hè, như là “Jack sẽ đi ra biển”^{*}. Summer chấp nhận cách giải thích ấy.

Summer nói về nghiêm trang:

- Nhưng nếu như ai đó có tên không thuộc về mùa hè mà lại muốn ngồi chung với chúng mình, chúng mình vẫn để cho họ ngồi nếu như họ dễ thương, nhé?

- Được. Cho dù đó là một cái tên thuộc về mùa đông - tôi gật đầu.

“Tuyệt cú mèo”^{**} - Summer đáp, giờ ngón tay cái ra dấu hưởng ứng.

Summer trông giống như tên của mình. Cậu ấy có nước da nâu rám nắng, cặp mắt màu lục như màu lá cây.

* Nguyên văn: Jack will go to the beach. Trong câu này “Jack” và “will” là hai từ riêng rẽ, không phải là một từ ghép có nghĩa.

** Nguyên văn: Cool beans – một lối nói có nghĩa là tuyệt vời, nhưng đồng thời tác giả cũng có ý chơi chữ: Cool beans dịch theo nghĩa đen có nghĩa là đậu lạnh, cũng liên quan đến mùa đông.

Một đến mười

Mẹ có thói quen hỏi cảm nhận của tôi về một chuyện gì đó theo thang điểm từ một đến mười. Thói quen này hình thành từ sau khi tôi phẫu thuật hàm, lúc ấy tôi không thể nói vì miệng tôi đã bị khâu dính chặt lại. Người ta đã lấy một mảnh xương chậu của tôi chèn vào bên trong gò má để trông nó bình thường hơn, do vậy trên cơ thể tôi có đến mấy chỗ bị đau cùng một lúc. Mẹ chỉ vào một trong những chỗ băng bó, còn tôi giơ ngón tay lên để bày tỏ mức độ đau đớn của mình. Một có nghĩa là hơi hơi. Mười có nghĩa là rất, rất, rất đau. Sau đó, khi bác sĩ đi thăm bệnh từng giường, mẹ sẽ nói với ông cái gì cần phải kiểm tra hoặc đại loại thế. Thỉnh thoảng, mẹ rất hiểu tôi. Sau đợt đó, hai mẹ con có thói quen dùng thang điểm một đến mười cho bất cứ thứ gì bị đau, giả dụ như khi tôi bị viêm họng, giống như những lần trước, mẹ sẽ hỏi: “Một đến mười?” Và tôi nói: “Ba,” hoặc là một con số tương ứng nào khác.

Tan học, tôi ra ngoài tìm gặp mẹ trong đám đông các bậc phụ huynh và bảo mẫu, đang đứng trước cổng trường. Câu đầu tiên mẹ nói sau khi ôm tôi là: “Ngày khai giảng thế nào? Một đến mười?”

- Năm. - Câu trả lời của tôi khiến mẹ hoàn toàn bất ngờ.

- Ôi chao - mẹ khẽ thốt lên - nhiều hơn mẹ mong đợi đấy.

- Chúng ta có đi đón chị Via không ạ?

- Hôm nay, mẹ chị Miranda sẽ đón chị con. Con có muốn mẹ mang ba lô hộ con không, con yêu? - Chúng tôi đi qua đám đông học sinh và phụ huynh, phần lớn đang nhìn tôi hoặc “kín đáo” chỉ cho nhau hướng sự chú ý về phía tôi.

- Con tự mang được ạ - tôi trả lời.

- Trông có vẻ nặng đấy, Auggie. - Mẹ đưa tay định nhắc ba lô ra khỏi vai tôi.

- Mẹ à! - Tôi vừa nói vừa giằng ba lô lại từ tay mẹ. Tôi bước vượt lên trước mẹ, len qua đám đông.

- Hẹn gặp cậu vào ngày mai nhé, August! - Giọng của Summer vang lên. Cậu ấy đang đi ngược chiều với chúng tôi.

- Tạm biệt Summer - tôi chào và vẫy tay với cậu ấy.

Ngay khi chúng tôi vừa sang đường và tách xa khỏi đám đông, mẹ hỏi ngay:

- Cô bé đó là ai thế, Auggie?

- Summer ạ.

- Học chung lớp với con à?
- Con học nhiều lớp lắm.
- Cô bé ấy có học chung lớp nào với con không?
- Không ạ.

Mẹ chờ tôi nói thêm, nhưng tôi không thích nói nữa.

- Ngày hôm nay ổn cả chứ? - Mẹ hỏi tiếp. Tôi đoán là mẹ có cả triệu câu muốn hỏi. - Mọi người đều tốt bụng chứ? Con có thích thầy cô của con không?

- Có ạ.

- Còn ba đứa trẻ con gặp hôm nọ thì thế nào? Chúng có tốt không?

- Ổn, ổn ạ. Jack hầu như ở cạnh con suốt.

- Tuyệt quá, con yêu. Thế cậu bé Julian thì sao?

Tôi nhớ lại lời nó nói về Darth Sidious. Đến lúc này, tôi có cảm giác chuyện ấy đã xảy ra cả trăm năm trước rồi.

- Cậu ta cũng được - tôi đáp.

- Còn cô bé tóc vàng, cô bé ấy tên gì nhỉ?

- Charlotte. Mẹ à, con đã nói là mọi người đều tốt hết rồi mà.

- Ừ.

Tôi thực lòng không hiểu tại sao mình lại bực bội với mẹ, nhưng quả là như thế. Chúng tôi đi ngang qua đại lộ Amesfort, mẹ không nói thêm gì nữa cho tới lúc chúng tôi rẽ vào khu nhà của mình.

- Nay con. Làm sao con gặp Summer nếu như cô bé ấy không học chung lớp nào với con cả?

- Chúng con ngồi cùng bàn ăn trưa.

Tôi chuyển một hòn đá cuội giữa hai chân, như thể nó là quả bóng, và đá nó tới lui trên hè đường.

- Cô bé ấy trông rất dễ thương.

- Vâng, bạn ấy dễ thương lắm.

- Cô bé rất xinh - mẹ nói.

- Vâng, con biết. Hai đứa con giống như Người đẹp và Quái vật ấy.

Tôi không chờ xem phản ứng của mẹ như thế nào. Tôi cứ chạy xuôi theo hè phố, đuổi theo hòn đá cuội mà tôi đã dùng hết sức đá đi thật xa.

Padawan

Tối đó tôi cắt cụt cái bím tóc nhỏ phía sau đầu. Bố là người đầu tiên phát hiện ra.

-Ồ, hay đấy – bố nói. - Bố chả ưa nổi cái thứ ấy.

Chị Via không thể tin được tôi đã cắt cụt nó.

- Em phải mất cả mấy năm mới nuôi được bằng ngắn ấy đấy! - Chị giận dữ nói. - Sao lại cắt nó đi?

- Em chẳng biết nữa - tôi đáp.

- Có đứa nào lấy nó ra làm trò cười à?

- Không ạ.

- Em có nói với Christopher là em sẽ cắt nó đi không?

- Chúng em giờ không còn là bạn của nhau nữa!

- Chị không thể tin nổi em tự tiện cắt phăng nó đi như thế - Via nói ra vẻ ta đây, và chị rời khỏi phòng tôi, đóng sầm cánh cửa sau lưng.

Tôi đang ôm Daisy trên giường thì bố bước vào. Bố nhẹ nhàng đẩy Daisy ra và nằm xuống cạnh tôi, đè lên cái chăn.

- Nào, Auggie Doggie, hôm nay mọi chuyện ổn cả, phải không con? - Auggie Doggie là tên một chú chó giống Đức* trong một bộ phim hoạt hình cũ mà Bố đã mua trên eBay khi tôi được bốn tuổi. Chúng tôi xem đi xem lại nó rất nhiều lần, nhất là những lúc nằm trong bệnh viện. Bố gọi tôi là ‘Auggie Doggie’ còn tôi gọi bố là ‘Bố già yêu dấu’, như cách chú chó con gọi bố nó trong phim.

- Vâng, hoàn toàn ổn ạ - tôi vừa nói vừa gạt đầu.

- Con đã im lặng suốt buổi tối.

- Chắc tại con mệt.

- Một ngày dài con nhỉ?

Tôi gạt đầu.

- Nhưng thực sự là ổn cả chứ?

Tôi lại gạt đầu. Bố không nói gì cả, sau đó vài giây, tôi nói:

- Thực ra là còn hơn cả ổn nữa.

- Thật tuyệt khi nghe con nói thế, Auggie - bố khẽ nói và hôn lên trán tôi. - Ừm, có vẻ như quyết định cho con đi học của mẹ là đúng đắn.

- Vâng. Nhưng con có thể thôi học nếu con muốn, phải không bố?

- Đúng, bố con mình đã thỏa thuận rồi mà. Nhưng còn phải xem xem lý do tại sao con muốn thôi học. Con

* Nguyên văn: dachshund – là một loài chó nhỏ ở Đức, mình dài, lông nâu hoặc đen, chân ngắn.

sẽ phải nói ra cảm nhận của con và bất cứ chuyện gì không hay mà con gặp phải, nếu có. Được không? Con hứa sẽ nói cho bố mẹ nghe nhé?

- Vâng ạ.

- Thế thì bố hỏi con một câu được không? Con có bực mình với mẹ hay sao không? Con cáu kỉnh với mẹ suốt cả tối. Auggie à, bố cũng đáng bị trách cứ nhiều như mẹ con vì đã cho con đến trường.

- Không, mẹ đáng trách hơn. Đó là ý kiến của mẹ mà.

Ngay lúc đó, mẹ gõ cửa phòng tôi và ló đầu vào.

- Mẹ chỉ muốn chúc con ngủ ngon - mẹ nói, trông hơi ngượng ngập.

- Chào mẹ yêu - bố nói và cầm tay tôi đưa lên vẫy vẫy mẹ.

- Mẹ nghe nói con đã cắt bím tóc – mẹ vừa nói vừa ghé ngồi lên thành giường, cạnh Daisy.

- Có gì to tát đâu mẹ - tôi vội đáp.

- Mẹ không nói nó to tát.

Bố nhồm dậy, nói với mẹ:

- Hay tối nay em cho Auggie ngủ đi? Dù sao anh cũng có việc phải làm. Ngủ ngon nhé con yêu.

Đó là một phần trong thủ tục hàng ngày kiểu Auggie Doggie của hai bố con tôi, thế nhưng hôm nay tôi không hào hứng để nói ‘chúc bố ngủ ngon, bố già yêu dấu’.

- Bố tự hào về con lắm - bố nói, rồi bước xuống giường.

Bố mẹ luôn thay phiên nhau cho tôi ngủ. Tôi biết mình còn trẻ con lắm khi vẫn cần người lớn dỗ ngủ, nhưng ở nhà chúng tôi chuyện ấy là bình thường.

- Anh ghé qua phòng Via nhé? - Mẹ dặn bố khi nằm xuống cạnh tôi.

Bố dừng lại bên cửa và quay người lại:

- Có chuyện gì với Via thế?

- Không có gì. Con bé nói với em như thế. Nhưng... ngày đầu tiên ở trường trung học và nhiều thứ khác.

Bố hắng giọng một tiếng rồi trở ngón tay về phía tôi và nháy mắt, nói:

- Lúc nào hai đứa con cũng có chuyện, phải không?

- Không lúc nào mà không có chuyện - mẹ nói.

- Không lúc nào mà không có chuyện - bố lặp lại. -

Ngủ ngon nhé, hai mẹ con.

Ngay khi bố đóng cửa, mẹ lôi cuốn sách đang đọc dở cho tôi nghe suốt hai tuần qua. Tôi thở phào nhẹ nhõm vì tôi rất sợ mẹ “nói chuyện” trong khi tôi chẳng hề muốn nói gì. Nhưng mẹ hình như cũng không muốn thế. Mẹ lật sách tới chỗ dừng lần trước, khoảng nửa cuốn *Chàng Hobbit**. Mẹ đọc to:

‘Dừng lại! Dừng lại!’ - Thorin hét lớn, nhưng đã quá muộn, các chú lùn phẫn khích đã lãng phí những mũi tên cuối cùng của họ, và giờ đây những cây cung mà Beorn tặng cho họ trở nên vô dụng.

* Truyện *Chàng Hobbit* của tác giả người Anh J. R. R. Tolkien.

Tối nay họ có một bữa tiệc âm đạm, và nỗi buồn dồn lại trong họ còn sâu lắng hơn vào những ngày kế tiếp. Họ đã vượt qua con suối bị bỏ bùa; nhưng phía bên kia con suối, đường đi xem ra cũng gập ghềnh y như bên này, và họ nhận ra rằng ở trong rừng cũng không có gì khác.'

Không hiểu vì sao, nhưng tôi thỉnh thoảng bật khóc.

Mẹ bỏ sách xuống và ôm choàng lấy tôi. Mẹ chẳng chút ngạc nhiên khi thấy tôi rơi nước mắt.

- Ổn rồi - mẹ thì thầm bên tai tôi. - Sẽ ổn cả thôi.

- Con xin lỗi - tôi sụt sùi nói.

- Suyt - mẹ nói, lấy mu bàn tay chùi nước mắt cho tôi. - Con không có gì phải xin lỗi về...

- Tại sao con lại xấu xí đến thế hả mẹ? - Tôi khẽ hỏi.

- Không, cục cưng, con không...

- Con biết con xấu mà.

Mẹ hôn khắp khuôn mặt tôi. Mẹ hôn đôi mắt chảy xệ xuống phía dưới của tôi. Mẹ hôn hai gò má hõm của tôi. Mẹ hôn cái miệng rùa của tôi.

Mẹ nói những lời dịu dàng để giúp tôi nguôi ngoai, nhưng nó chẳng thể thay đổi được bộ mặt của tôi.

Hãy đánh thức tôi khi tháng chín qua đi

Những ngày còn lại của tháng chín thật nặng nề. Tôi không quen dậy sớm vào buổi sáng. Tôi không quen với khái niệm bài tập về nhà. Và tôi có kỳ “kiểm tra vấn đáp” đầu tiên vào cuối tháng. Tôi chưa từng “kiểm tra vấn đáp” hồi học ở nhà với mẹ. Tôi cũng chẳng còn chút thời gian rảnh rỗi nào nữa. Trước, tôi có thể chơi bất cứ lúc nào tôi muốn, còn giờ tôi luôn có cảm giác mình có bài vở cần phải làm.

Những ngày đầu tiên ở trường thật đáng sợ. Cứ mỗi lần vào lớp học mới lại là một dịp cho đám học trò “không nhìn chăm chăm” vào tôi. Tụi nó nhìn trộm tôi từ đằng sau những cuốn vở hoặc khi họ nghĩ tôi không thấy. Trên mọi lối đi, tụi nó sẽ chọn đường xa nhất để tránh va phải tôi, như thể người tôi chứa một loại vi trùng lây lan, như thể bộ mặt tôi là thứ bệnh truyền nhiễm vậy.

Trong hành lang, nơi lúc nào cũng đông đúc, bộ mặt của tôi luôn khiến cho một đứa nào đó chưa từng nghe nói đến phải sững sờ. Đứa ấy sẽ phát ra một tiếng “hà!” nhỏ như khi bạn hít hơi trước khi lặn xuống. Trong mấy tuần đầu, chuyện này xảy ra bốn đến năm lần mỗi ngày: trên cầu thang, trước tủ để đồ, trong thư viện. Trường có năm trăm học sinh: rốt cục thì mỗi đứa tụi nó sẽ trông thấy tôi vào một lúc nào đó. Và sau hai ngày đầu tiên đến trường, tôi biết chuyện về mình đã lan xa, bởi vì thỉnh thoảng tôi lại bắt gặp có đứa đang huých tay đứa bạn khi tụi nó đi ngang qua tôi, hoặc đang bùm miệng nói khi tôi đi qua. Tôi có thể hình dung ra những gì họ đang nói về mình. Thực sự, tôi chẳng muốn nghĩ đến nó chút nào.

Cũng cần phải nói thêm rằng, chúng bạn không làm gì khiếm nhã hết: không có ai cười to, nói lớn hay có những hành động tương tự như thế. Tụi nó chỉ là những đứa trẻ thơ dại bình thường thôi, tôi biết chứ. Tôi những muốn nói với tụi nó rằng, thôi được rồi, tôi biết bộ dạng tôi kỳ quái lắm, nhưng cứ nhìn đi, tôi không cần ai đâu. Nếu như đột nhiên có một người Wookiee* đi vào trong trường, tôi sẽ tò mò, chắc chắn tôi sẽ nhìn anh ta chăm chăm! Và nếu như tôi đang đi cùng Jack hay Summer, chắc chắn tôi sẽ xầm xì với hai

* Wookiee là một giống người trong *Chiến tranh giữa các vì sao*, theo thổ ngữ của giống người này, Wookiee có nghĩa là ‘người sống trên cây’. Họ có bộ mặt dữ tợn, lông lá mọc đầy mình, trông giống vượn người.

đứa nó: Này, đó là người Wookiee đấy. Và nếu như người Wookiee tình cờ nghe thấy tôi nói thế, anh ta sẽ biết là tôi không có ý gì xấu. Tôi chỉ muốn lưu ý mọi người sự thật rằng anh ta là người Wookiee mà thôi.

Mất khoảng một tuần để đám học sinh trong lớp quen với khuôn mặt tôi. Tụi nó là những đứa tôi gặp mỗi ngày ở tất cả các lớp học.

Mất khoảng hai tuần để cho tất cả học sinh cùng khối quen với khuôn mặt tôi. Tụi nó là những đứa tôi gặp trong nhà ăn, trong giờ chơi, giờ thể dục, giờ học nhạc, trong thư viện, giờ tin học.

Mất khoảng một tháng để học sinh toàn trường quen với khuôn mặt tôi. Đó là những học sinh ở các khối lớp khác. Có vài đứa rất bụi con. Vài đứa đầu tóc dị hợm. Một số đeo khuyên mũi. Số khác mặt đầy mụn. Nhưng chả có đứa nào giống tôi cả.

Jack Will

Tôi với Jack luôn bên nhau như hình với bóng từ lớp sinh hoạt chung đến các lớp Ngữ văn, Sử, Tin học, Nhạc và Khoa học. Trong lớp thầy cô là người chỉ định chỗ ngồi nhưng ở tất cả các lớp, tôi luôn ngồi cạnh Jack, do vậy tôi suy ra rằng hoặc thầy cô nào cũng được chỉ thị để cho tôi và Jack ngồi cùng nhau, hoặc việc xếp chỗ ấy là một sự trùng hợp ngẫu nhiên lạ thường.

Vì học chung với nhau nhiều lớp nên Jack cũng biết chuyện tôi luôn bị dòm ngó, nhưng cậu ấy giả vờ không để ý. Thế nhưng, có một lần, trên đường đến lớp học Sử, một nam sinh lớp tám cao to chạy ào ào xuống thang, nhảy hai bậc một, vô tình va phải hai đùi tôi ở chân cầu thang khiến tôi ngã sấp. Khi đỡ tôi đứng dậy, nhìn mặt tôi, anh ấy buột miệng thốt lên: “Oa!” rồi anh ấy vỗ nhẹ vào vai tôi, giống như phủ bụi giùm tôi vậy, và bỏ đi cùng đám bạn. Chẳng rõ vì có gì, tôi và Jack lại bàn tán suốt về chuyện đấy.

- Anh ấy nhìn mặt trông tếu thật đấy! - Jack nói khi chúng tôi đã vào lớp.

- Tớ biết mà. Anh ấy thốt lên, oa!

- Tớ nghĩ hẳn là anh ấy đã sợ phát khiếp!

Chúng tôi cười to đến nỗi thầy dạy sử, thầy Roche, phải nhắc nhở chúng tôi im lặng. Và rồi, sau khi chúng tôi đọc xong bài viết về cách thức người Sumer xây dựng nên các đồng hồ mặt trời, Jack thì thào:

- Cậu có bao giờ muốn nện cho những đứa ấy một trận không?

Tôi nhún vai:

- Tớ chẳng biết nữa.

- Tớ thì có đấy. Tớ nghĩ cậu nên bí mật trang bị một khẩu súng nước hoặc cái gì đại loại thế và bằng cách nào đó đánh nó vào hai con mắt cậu. Rồi mỗi lần có đứa nào đó chằm chằm nhìn cậu, cậu sẽ phụt vào mặt tụi nó.

- Bắn nhót màu xanh hay một thứ chất lỏng nào đó ha - tôi hòa theo.

- Không, không, dùng nước dãi ốc sên trộn cùng với nước đáí chó đi.

- Ủ! - Tôi đáp, hoàn toàn nhất trí.

- Đây, hai cậu - giọng thầy Roche vang lên. - Các bạn khác vẫn còn đang đọc đấy. Chúng tôi cúi gằm đầu nhìn xuống sách. Và Jack lại thì thào:

- Lúc nào trông cậu cũng như thế này hả August? Ý tớ là, cậu không thể phẫu thuật thẩm mỹ hay làm gì đó được à?

Tôi mỉm cười và chỉ vào mặt mình:

- Đây. Cái này là kết quả của phẫu thuật thẩm mỹ đấy!

Jack vỗ trán và cười rũ ra. Cậu ấy vừa nói vừa cười rinh rích:

- Này anh bạn, cậu nên khởi kiện bác sĩ của mình đi!

Lần này cả hai chúng tôi cười nhiều đến mức không dừng lại nổi, kể cả khi thầy Roche lại gần và bắt chúng tôi đổi chỗ cho hai đứa ngồi kế bên.

Câu châm ngôn tháng mười của thầy Browne

Câu châm ngôn tháng mười của thầy Browne:
NHỮNG VIỆC TA LÀM LÀ ĐÀI TUỞNG NIỆM CỦA
TA.

Thầy bảo câu này được viết trên bia mộ của một người Ai Cập đã chết hàng nghìn năm trước. Vì chúng tôi vừa mới bắt đầu học về lịch sử Ai Cập cổ đại nên thầy Browne đã chọn câu châm ngôn này.

Bài tập về nhà của chúng tôi là viết một đoạn văn trình bày suy nghĩ và cảm nhận của bản thân về ý nghĩa của câu châm ngôn ấy.

Và đây là bài viết của tôi:

Đại ý của câu châm ngôn này là chúng ta sẽ được người khác nhớ tới bởi những việc mình đã làm. Những việc chúng ta làm là những điều có ý nghĩa hơn hết thảy. Chúng quan trọng hơn những lời nói hay ngoại

hình của chúng ta. Những việc chúng ta làm vẫn tồn tại cả sau khi chúng ta qua đời, nó giống như những đài tưởng niệm mà người ta dựng nên để vinh danh các anh hùng đã hy sinh. Chúng giống như những kim tự tháp mà người Ai Cập đã xây nên để vinh danh các vị hoàng đế của mình. Chỉ khác ở chỗ thay vì được làm bằng đá thì những tượng đài này được xây dựng nên bằng ký ức của mọi người về chúng ta. Đó là lý do vì sao những việc làm của chúng ta giống như những đài tưởng niệm của chính mình. Chúng được dựng nên từ những ký ức thay vì những viên đá.

Những quả táo

Sinh nhật tôi vào ngày 10 tháng mười. Tôi thích ngày sinh của mình: 10/10. Sẽ tuyệt hơn nữa nếu như tôi được sinh ra chính xác vào lúc 10 giờ 10 phút sáng hay tối, nhưng thực tế không phải vậy. Tôi chào đời ngay sau nửa đêm. Song tôi vẫn nghĩ ngày sinh của mình thật tuyệt.

Thường mọi năm sẽ có một bữa tiệc nho nhỏ dành cho tôi ở nhà, nhưng năm nay tôi hỏi mẹ xem có thể tổ chức một bữa tiệc lớn và chơi ném ki không. Mẹ ngạc nhiên nhưng rất vui. Mẹ hỏi tôi muốn mời những ai, tôi nói muốn mời tất cả các bạn trong lớp 5B và thêm Summer nữa.

- Thế thì đông lắm đấy, Auggie - mẹ nói.

- Con phải mời hết vì con chẳng muốn bạn nào thấy buồn lòng khi biết các bạn khác được mời còn mình thì không, đúng không ạ?

- Ừ. Con muốn mời cả cái cậu bé ‘có chuyện gì thế’ à?

- Có chứ mẹ, mời cả Julian nữa. Lạ thật, lẽ ra mẹ nên quên chuyện ấy đi mới phải.

- Ủ, con nói đúng.

Hai tuần sau, tôi hỏi mẹ có những ai sẽ tới dự tiệc sinh nhật của tôi và mẹ trả lời:

- Jack Will, Summer, Reid Kinsley và hai cậu bé tên Max. Có hai bạn khác nói sẽ sắp xếp đến dự.

- Là hai bạn nào ạ?

- Mẹ Charlotte bảo cô bé có một buổi trình diễn múa cùng ngày, nhưng cô bé sẽ cố gắng để dự tiệc nếu như thời gian cho phép. Và mẹ của Tristan nói cậu ta có thể sẽ tới sau khi chơi bóng đá xong.

- Có thể thôi ạ? Vậy là chỉ có... năm người.

- Hơn năm người chứ, Auggie. Mẹ nghĩ nhiều bạn đã có kế hoạch từ trước rồi.

Hai mẹ con tôi ở trong bếp, mẹ đang cắt táo thành những miếng bé xíu để tôi có thể ăn được.

- Chẳng hạn như kế hoạch gì ạ? - Tôi hỏi.

- Mẹ không biết, Auggie. Chúng ta mời hơi muộn.

- Mà họ nói gì với mẹ? Họ có nói lý do gì không ạ?

- Mỗi người một lý do, Auggie à. - Mẹ có vẻ hơi mất kiên nhẫn. - Thực ra, lý do của họ là gì đâu có quan trọng chứ con yêu. Mọi người đều có kế hoạch rồi, thế thôi.

- Lý do của Julian là gì ạ? - Tôi hỏi.

- Con à, mẹ cậu ta là người duy nhất không hỏi đáp gì hết. Mẹ cho rằng táo rụng không xa gốc đâu*.

* Ý nói: Mẹ nào con nấy.

Tôi bật cười vì nghĩ mẹ đang đùa, nhưng rồi tôi nhận ra là không phải.

- Thế nghĩa là sao ạ?

- Đừng bận tâm. Rửa tay đi rồi ăn táo nào.

Tiệc sinh nhật của tôi nhỏ hơn nhiều so với những gì tôi hình dung, nhưng vẫn rất vui.

Jack, Summer, Reid, Tristan và cả hai cậu bạn tên Max từ trường đến thẳng đó, và Christopher – suốt từ Bridgeport – cũng đến cùng với bố mẹ cậu ấy. Chú Ben, dì Kate và dượng Po lái xe từ Boston tới, còn bà nội Tata và ông nội Poppa thì đang nghỉ đông ở Florida. Tiệc sinh nhật vui, người lớn chơi ném ki ở làn ki bên cạnh làn của đám trẻ con, do vậy tôi cảm giác như có rất nhiều người đã đến chúc mừng sinh nhật tôi vậy.

Halloween

Vào bữa trưa ngày hôm sau, Summer hỏi tôi sẽ hóa trang thành nhân vật nào trong ngày lễ Halloween. Tôi đã nghĩ tới việc ấy cả năm trời rồi nên nói ngay.

- Boba Fett*.

- Cậu có biết là tụi mình có thể mặc trang phục hóa trang đến trường trong ngày Halloween không?”

- Thật hả?

- Miễn là trang phục ấy không liên quan đến chính trị.

- Như là không mang súng hoặc vũ khí à?

- Chính xác.

- Thế súng hơi thì sao?

- Tớ nghĩ súng hơi cũng là súng mà, Auggie.

- Ôi trời... - tôi vừa nói vừa lắc lắc đầu. Boba Fett có một khẩu súng hơi.

* Một nhân vật trong *Chiến tranh giữa các vì sao*.

- Ít ra, tụi mình không phải đến trường với bộ dạng của một nhân vật nào đó trong sách giáo khoa nữa. Ở cấp dưới, đó là điều bắt buộc. Năm ngoái, tớ là phù thủy phương Tây Wicked trong *Phù thủy xứ Oz**.

- Nhưng đó là nhân vật trong phim, không phải sách.

- Hử? - Summer cự. - Nó là truyện trước mà! Một trong những cuốn sách ưa thích nhất của tớ đấy. Hồi học lớp một, đêm nào bố tớ cũng đọc cho tớ nghe.

Khi Summer nói, nhất là khi cậu ấy hào hứng chuyện gì đó, cặp mắt của cậu ấy nheo lại giống như đang nhìn thẳng vào mặt trời vậy.

Trong ngày, họa hoằn lắm tôi mới gặp Summer vì chúng tôi chỉ học chung với nhau lớp Ngữ văn. Nhưng kể từ bữa trưa ngày khai giảng ấy, ngày nào chúng tôi cũng ngồi cùng nhau ở bàn ăn mùa hè, chỉ có mỗi hai đứa chúng tôi mà thôi.

- Vậy, cậu sẽ hóa trang thành gì? - Tôi hỏi.

- Tớ chưa biết nữa. Tớ không biết hóa trang thành gì, song tớ nghĩ có thể sẽ cực ngớ ngẩn. Cậu biết không, năm nay, nhóm của Savanna còn không mặc đồ hóa trang nữa cơ đấy. Tụi nó cho rằng chúng ta đã quá tuổi cho ngày Halloween.

- Hả? Thật là ngớ ngẩn.

* Nguyên văn: *The Wizard of Oz* – bộ phim được chuyển thể từ tác phẩm văn học thiếu nhi năm 1900 - *The Wonderful Wizard of Oz* - của tác giả L. Frank Baum.

- Ừ, đúng là ngớ ngẩn nhỉ?

- Tớ tưởng cậu không quan tâm những đứa con gái khác nghĩ gì.

Summer nhún vai và tu một hơi sữa dài.

- Thế cái trang phục ngớ ngẩn mà cậu định khoác lên người là gì thế? - Tôi mỉm cười hỏi.

- Hứa là không được cười nhé? - Summer nhướn cặp lông mày, ngượng ngịu nói. - Một con kỳ lân.

Tôi cười và nhìn xuống miếng bánh xăng-uych của mình.

- Này, cậu đã hứa là không cười rồi mà! - Summer bật cười.

- Được, được rồi. Nhưng cậu nói đúng đấy: trang phục ấy quá ư là ngớ ngẩn.

- Tớ biết! Nhưng tớ đã tính cả rồi: Tớ sẽ làm cái đầu bằng giấy bồi rồi sơn cái sừng màu vàng và làm cái bờm cũng màu vàng luôn... Chắc chắn sẽ rất tuyệt.

Tôi nhún vai:

- Ờ. Thế thì cậu cứ mặc nó đi. Ai rảnh mà quan tâm xem người khác nghĩ gì chứ, phải không?

- Có lẽ tớ sẽ mặc trang phục ấy trong lễ diễu hành Halloween - Summer nói, bật ngón tay tanh tách. - Còn ở trường, tớ sẽ chỉ là, ừm, một Cô Gái Ma. Ôi, sẽ là như thế, tớ sẽ làm như thế.

- Xem ra kế hoạch đã thành hình. - Tôi gật đầu.

Summer cười khúc khích:

- Cảm ơn cậu, Auggie. Cậu biết không, đó là điều

tớ thích nhất ở cậu đấy. Tớ cảm giác có thể nói với cậu bất cứ chuyện gì.

- Thế à? - Tôi gật đầu, giơ ngón cái lên, ra dấu “tuyệt vời” với Summer.

Những tấm ảnh chụp ở trường

Sẽ chẳng có ai ngạc nhiên khi biết tôi không muốn chụp ảnh ở trường vào ngày 22 tháng mười. Không đòi nào. Xin kiếu và cảm ơn nhé. Tôi đã không cho bất cứ ai chụp ảnh mình lâu rồi. Có thể gọi đó là nỗi khiếp sợ cũng được. À mà không, đó không phải là khiếp sợ, mà đúng ra là “ác cảm”, đây là từ tôi học được từ thầy Browne. Tôi ác cảm với việc bị chụp ảnh. Đấy, tôi đã đặt từ ấy vào trong một câu hoàn chỉnh rồi đấy.

Tôi cứ tưởng mẹ sẽ cố gắng xoa tan nỗi ác cảm này của tôi, nhưng không. Không may, trong lúc tôi xoay sở để không phải chụp ảnh chân dung thì tôi lại không né được buổi chụp ảnh chung với lớp. Eo ôi, khi nhìn thấy tôi, bác thợ chụp ảnh trông như vừa mới mút phải một quả chanh chua lè ấy. Có lẽ bác nghĩ rằng tôi sẽ làm hỏng bức ảnh. Tôi là một trong những đứa ngồi ở

hàng trước. Tôi không cười, mà giả như tôi có cười thì cũng chẳng ai biết được.

Con rận phô mai*

Dạo gần đây, tôi để ý thấy rằng cho dù mọi người đã quen với tôi, nhưng không ai thực sự chạm vào người tôi cả. Thoạt đầu, tôi không nhận ra điều này bởi ở trường trung học cơ sở, việc học sinh chạy quanh và đụng phải nhau không nhiều. Nhưng thứ năm rồi có một sự việc xảy ra trong lớp khiêu vũ, là lớp tôi ít ưa thích nhất. Cô Atanabi, giáo viên của lớp, xếp Ximena Chin là bạn nhảy đôi với tôi. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy ai bị “hoảng loạn”, nhưng đã từng nghe nói qua, và vào giây phút ấy, tôi chắc rằng Ximena đã hoảng loạn. Bạn ấy căng thẳng, mặt mũi trắng bệch và đổ mồ hôi hột cả phút, rồi sau đó tới gần cô giáo lấp bắp

* Nguyên văn: The Cheese Touch – là một loài rận trong bộ truyện *Nhật ký cậu bé nhút nhát* (Diary of a Wimpy Kid) của tác giả Jeff Kinney. Trong truyện, người nào có con rận này ở trên người thì sẽ bị cả xã hội ruồng bỏ cho tới khi họ chuyển được nó cho người khác bằng cách chạm vào người ấy.

xin thứ lỗi vì muốn vào nhà vệ sinh. Cô Atanabi cũng không muốn làm khó Ximena nên rốt cục cô không bắt ai phải nhảy chung với ai cả. Rồi hôm qua, trong giờ Khoa học tự chọn, chúng tôi đang tiến hành nghiên cứu một loại bột bí ẩn, xem thử nó là một hợp chất có gốc axit hay là gốc bazơ. Cả lớp phải nung nóng phần bột trên một cái đĩa nhiệt và quan sát hiện tượng, vì vậy tất cả chúng tôi đều cầm vở, đứng tùm tùm quanh cái đĩa. Lúc ấy, có tám đứa trong giờ học, và bảy đứa chen chúc nhau ở một phía trong khi chỉ có mình tôi đứng thoải mái ở phía bên kia. Tôi để ý thấy, nhưng hy vọng cô Rubin sẽ không nhận ra. Nhưng, rốt cuộc cô cũng nhận thấy điều đó và lên tiếng:

- Các em, phía bên kia còn rất nhiều chỗ đứng. Tristan, Nino, qua đó đi.

Tristan và Nino nghe lời, dịch qua bên phía tôi đứng. Tristan và Nino lúc nào cũng tử-tế-vừa-phải. Đó là đức kết từ những quan sát của tôi. Không cực-kỳ-tử-tế đến mức thân thiết với tôi bất chấp dư luận, nhưng tử-tế-vừa-phải, nghĩa là tụi nó vẫn chào hỏi và nói chuyện với tôi như bình thường. Và khi cô Rubin bảo tụi nó dịch qua bên phía tôi đứng, tụi nó không hề nhăn mặt khó chịu như nhiều đứa khác. Dù sao thì mọi chuyện vẫn suôn sẻ cho đến khi phần bột bí ẩn của Tristan bắt đầu nóng chảy. Cậu ta lấy miếng giấy nhôm của mình ra khỏi đĩa nhiệt đúng lúc phần bột của tôi cũng nóng chảy, nên tôi bước tới lấy phần bột

của mình ra khỏi đĩa, và rồi tay tôi tình cờ đụng phải tay cậu ta trong chưa đầy một giây. Tristan rút tay lại nhanh đến mức làm rơi mảnh giấy nhôm đựng bột của cậu ta xuống đất đồng thời cũng đụng mạnh làm cho những mảnh giấy nhôm của tất cả những bạn khác rơi khỏi đĩa.

- Tristan!

Cô Rubin quát lên, nhưng Tristan thậm chí không buồn quan tâm đến phần bột bị đổ trên sàn hay việc cậu ta đã làm hỏng buổi thí nghiệm. Điều mà Tristan bận tâm nhất là chạy tới bồn rửa trong phòng thí nghiệm và rửa tay nhanh hết mức. Đây là lúc tôi nhận ra rằng, ở ngôi trường này khi ai đó chạm phải tôi, đó là cả một vấn đề.

Tôi nghĩ nó giống như con rận phô mai trong *Nhật ký cậu bé nhút nhát*. Bọn trẻ trong truyện ấy sợ nhiễm phải con rận nếu như chúng mó phải miếng phô mai cũ mốc trên sân bóng rổ. Ở trường Beecher, tôi là miếng phô mai cũ mốc.

Đồ hóa trang

Với tôi, Halloween là ngày hội tuyệt nhất trần đời, còn hơn cả Giáng sinh. Tôi sẽ khoác lên mình trang phục hóa trang, tôi sẽ đeo mặt nạ. Với cái mặt nạ ấy, tôi sẽ đi đây đi đó như tất cả những đứa trẻ khác và sẽ không ai nghĩ tôi trông dị dạng, không ai quay nhìn lại lần thứ hai, không ai để ý đến tôi, không ai biết tôi là ai.

Tôi ước sao ngày nào cũng là Halloween, tất cả chúng tôi có thể đeo mặt nạ suốt ngày. Rồi chúng tôi có thể đi loanh quanh và làm quen nhau trước khi nhìn thấy khuôn mặt thật phía sau mặt nạ.

Hồi còn bé tí, tôi đã từng đội một cái mũ phi hành gia đi khắp nơi. Ra sân chơi. Đến siêu thị. Tới trường đón chị Via. Tôi đội mũ ngay cả giữa mùa hè, cho dù nó nóng vô cùng khiến mặt mũi tôi nhể nhại mồ hôi. Tôi nhớ mình đã đội nó trong hai năm, nhưng rồi phải ngưng đội khi tôi cần được phẫu thuật mắt. Lúc ấy tôi

bảy tuổi thì phải. Sau đó tôi không tài nào tìm thấy được cái mũ ấy nữa. Mẹ tìm nó khắp nơi. Mẹ đoán là nó đã được cất trên gác mái ở nhà bà ngoại Grans. Mẹ vẫn tìm kiếm nó nhưng đến lúc ấy, tôi đã quen với việc ra đường không đội cái mũ đó rồi.

Tôi có ảnh chụp mình trong các bộ trang phục hóa trang Halloween của tất cả các năm. Halloween đầu tiên, tôi là một quả bí ngô. Năm thứ hai, tôi là chú hổ Tigger*. Năm thứ ba, tôi là Peter Pan** (bố hóa trang thành thuyền trưởng Hook***). Năm thứ tư, tôi là thuyền trưởng Hook (bố hóa trang thành Peter Pan). Năm thứ năm, tôi là một phi hành gia. Năm thứ sáu, tôi là Obiwan Kenobi****. Năm thứ bảy, tôi là cảnh sát được nhân bản vô tính. Năm thứ tám, tôi là Darth Vader*****. Năm thứ chín, tôi là Ma Hét Máu Me – trong bộ trang phục với cái mặt nạ hình đầu lâu rỉ đầy máu giả.

Năm nay tôi sẽ là Boba Fett: không phải Boba Fett trẻ con trong *Chiến tranh giữa các vì sao* phần hai: *Cuộc tấn công của những người vô tính*, mà là Boba Fett đã trưởng thành trong *Chiến tranh giữa các vì sao* phần

* Nhân vật trong phim hoạt hình *Gấu Pooh và các bạn* của hãng Disney.

** Nhân vật trong *Peter Pan* của tác giả James M. Barrie – một cậu bé ham vui, mãi mãi không chịu lớn.

*** Nhân vật trong *Peter Pan* của tác giả James M. Barrie – gã cướp biển đáng sợ có một tay là chiếc móc câu bằng sắt.

**** Nhân vật trong *Chiến tranh giữa các vì sao*.

***** Nhân vật trong *Chiến tranh giữa các vì sao*.

năm: *Để chế phản công*. Mẹ lùng tìm bộ trang phục hóa trang ấy khắp nơi nhưng không có bộ nào vừa cỡ người tôi cả, do vậy mẹ mua cho tôi một bộ trang phục Jango Fett – vì Jango là bố của Boba và mặc cùng loại áo giáp – rồi mẹ sơn áo giáp lại thành màu xanh lá. Mẹ cũng sửa sang thêm một vài chỗ khác để khi mặc vào trông cho được mắt. Mẹ thiết kế và may quần áo cực siêu, nhìn nó hoàn toàn giống như đồ thật.

Trong lớp sinh hoạt chung chúng tôi bàn tán về nhân vật mỗi đứa sẽ hóa trang trong ngày Halloween. Charlotte sẽ là Hermione trong Harry Potter*. Jack sẽ là người sói. Tôi nghe nói Julian sẽ là Jango Fett, thật là một sự trùng hợp ngẫu nhiên đến kỳ lạ. Tôi nghĩ cậu ta sẽ không thích khi biết tôi cũng hóa trang thành Boba Fett.

Buổi sáng ngày Halloween, chị Via bị suy sụp tinh thần và khóc như mưa vì chuyện gì đó. Via lúc nào cũng bình tĩnh và điềm đạm, nhưng năm nay chị có một đôi lần lên cơn như thế. Bố bị muộn giờ làm và luôn miệng giục: “Via, đi thôi! Đi nào!”

Thường ngày, bố là người siêu kiên nhẫn trong mọi việc, ngoại trừ những khi bị muộn giờ làm, và những lời giục lớn tiếng của bố làm chị Via thêm căng thẳng, nên chị càng khóc to hơn. Thấy vậy, mẹ nói bố đưa tôi đi học còn mẹ sẽ nói chuyện với Via.

* Bộ truyện của nhà văn nữ người Anh J. K. Rowling.

Trước khi tôi mặc trang phục hóa trang, mẹ vội hôn tạm biệt tôi, rồi vào phòng chị.

- Auggie, đi ngay thôi nào! - Bố giục. - Bố có một buổi họp không thể đến muộn!

- Con còn chưa mặc đồ hóa trang nữa!

- Vậy thì mặc vào đi. Năm phút nhé. Bố chờ con bên ngoài.

Tôi chạy ào về phòng và bắt đầu mặc bộ trang phục Boba Fett, nhưng tự nhiên không hiểu vì lẽ gì tôi không thích mặc nó nữa. Có lẽ bởi tôi cần phải có người giúp để thắt hết mấy cái thắt lưng. Hoặc bởi nó vẫn còn ít nhiều mùi hăng hăng của sơn. Có rất nhiều thứ phải làm để có thể mặc bộ trang phục này một cách hoàn chỉnh mà bố thì đang chờ và hẳn sẽ nổi điên lên nếu như tôi làm bố trễ giờ. Do vậy, đến phút cuối cùng, tôi khoác vội lên người bộ trang phục Ma Hét Máu Me của mình hồi năm ngoái: chỉ là một cái áo choàng dài màu đen với một cái mặt nạ màu trắng to đùng – để mặc vô cùng. Tôi chạy ra đến cửa, hét lớn chào tạm biệt mẹ, nhưng mẹ không nghe thấy.

- Bố tưởng con sẽ mặc bộ Jango Fett chứ - bố nói khi tôi lao ra ngoài.

- Boba Fett!

- Sao cũng được - bố nói. - Dù sao thì bộ này trông vẫn khá hơn.

- Vâng, nó rất tuyệt.

Mà Hết Máu Me

Phải nói rằng sáng hôm ấy tôi cảm thấy cực kỳ thích thú khi bước qua những dãy hành lang để đến chỗ tủ đựng đồ. Giờ đây mọi thứ đều khác. Tôi đã khác. Nếu như ngày thường tôi phải cúi gằm mặt bước đi, cố để không thu hút sự chú ý thì hôm nay tôi ngẩng cao đầu mà bước, thoải mái nhìn ngó xung quanh, lòng mong muốn mọi người nhìn thấy mình. Một đứa mặc trang phục y hệt của tôi, bộ mặt hình đầu lâu dài màu trắng rỉ máu màu đỏ, đập tay tôi khi chúng tôi đi ngang qua nhau trên cầu thang. Tôi không biết cậu ta là ai, cậu ta cũng không biết tôi là ai, và trong một tích tắc tôi tự hỏi liệu cậu ta sẽ làm gì nếu như biết đằng sau cái mặt nạ này chính là tôi.

Khi tôi cảm thấy hôm nay là một trong những ngày tuyệt vời nhất của đời mình thì cũng là lúc tôi bước chân vào phòng sinh hoạt chung. Bộ trang phục hóa trang đầu tiên mà tôi trông thấy khi bước qua ngưỡng

của là Darth Sidious* – một cái mặt nạ cao su trông hết như thật cùng với một cái mũ trùm đầu lớn và cái áo choàng dài màu đen. Ngay lập tức tôi biết đó là Julian. Cậu ta đã thay đổi trang phục của mình vào phút chót vì tưởng tôi sẽ hóa trang thành Boba Fett. Julian đang nói chuyện với hai cái xác ướp, chắc hẳn là Miles và Henry, cả ba cùng ngóng ra cửa như đang chờ ai đó. Tôi biết Ma Hét Máu Me không phải là nhân vật tụi nó đang mong đợi, mà là Boba Fett.

Tôi định đi tới và ngồi xuống cái bàn quen thuộc của mình nhưng không biết vì sao tôi bất giác bước về một cái bàn gần chỗ tụi nó và giờ tôi có thể nghe rõ câu chuyện của chúng.

Một trong hai xác ướp nói:

- Trông giống cậu ta lắm đấy.

- Đặc biệt giống ở phần này... - là giọng của Julian, cậu ta chỉ mấy ngón tay vào hai má và hai mắt trên mặt nạ Darth Sidious của mình.

Xác ướp nói:

- Thực ra trông cậu ta giống mấy cái đầu teo quắt. Các cậu đã từng trông thấy bao giờ chưa? Trông cậu ta y hệt như thế.

- Tớ nghĩ trông nó giống một con quái vật.

- Ồ, đúng thế!

Julian, vừa nói vừa cười:

* Nhân vật trong *Chiến tranh giữa các vì sao*.

- Nếu tớ mà giống nó, thế có Chúa, ngày nào tớ cũng sẽ đội một cái mũ trùm đầu che cái mặt của mình đi.

Xác ướp thứ hai nói, vẻ trầm trọng:

- Tớ đã nghĩ về điều này rất nhiều, và nói thật nhé, nếu bộ dạng tớ mà giống cậu ta chắc tớ tự tử mất.

- Cậu sẽ không làm thế đâu - Darth Sidious đáp.

Vấn xác ướp ấy nói:

- Ủ, thành thực mà nói. Tớ không thể hình dung nổi mỗi ngày nhìn thấy khuôn mặt như thế trong gương và còn bị người khác nhìn chằm chằm mọi lúc mọi nơi nữa chứ, kinh khủng biết chừng nào.

- Thế sao cậu cứ cặp kè với nó thế? - Darth Sidious hỏi.

- Tớ không biết nữa. Hồi đầu năm học, thầy Tushman yêu cầu tớ chơi với cậu ta, và chắc hẳn thầy đã nói với tất cả giáo viên trong trường xếp tớ với cậu ta ngồi cạnh nhau trong các lớp. - Xác ướp nhún vai.

Tất nhiên, tôi biết cái nhún vai ấy, tôi biết giọng nói ấy. Tôi muốn chạy ra khỏi phòng ngay lập tức. Nhưng tôi vẫn ngồi yên và lắng nghe Jack Will nói nốt những gì cậu ấy đang nói dở.

- Vấn đề ở chỗ: cậu ta lúc nào cũng lảng nhãng đi theo tớ. Tớ phải làm gì đây?

- Chỉ cần nghỉ chơi với nó - Julian nói.

Tôi không biết Jack trả lời thế nào bởi lúc ấy tôi đã bước ra khỏi phòng. Mặt tôi nóng như thiêu như đốt trong khi đi xuống cầu thang. Mồ hôi túa ra dưới bộ

trang phục hóa trang. Và tôi khóc. Tôi không thể kiềm chế được, nước mắt tuôn trào khiến tôi chỉ còn thấy lờ mờ, nhưng tôi không thể len tay vào trong mặt nạ để chùi được. Tôi muốn tìm một góc nào để chui biến vào đó, tôi cần một cái hố, một cái hố đen nho nhỏ có thể nuốt chửng được tôi.

Những cái tên

Thằng mặt chuột*. Dị hợm. Quái vật. Freddy Krueger**. E.T***. Ghê tởm. Mặt thần lẩn. Đột biến. Tôi biết những cái tên người ta dùng để gọi tôi. Tôi đã ở trong các sân chơi đủ nhiều, đủ lâu để biết bọn trẻ con có thể là những kẻ vô tình độc ác. Tôi biết, tôi biết, tôi biết mà.

Tôi dùng chân tại phòng vệ sinh tầng hai. Không có ai trong đó bởi tiết mục đầu tiên đã bắt đầu và mọi người đều đang trong phòng sinh hoạt chung. Tôi khóa

* Biệt hiệu của một cậu bé có khuôn mặt trông như mặt chuột trong bộ phim *Ratboy* của đạo diễn Sondra Locke, hãng Warner Bros.

** Freddy Krueger, nhân vật có khuôn mặt bị biến dạng trong loạt phim kinh dị *Ác mộng trên phố Elm* (*A Nightmare on Elm Street*) ra mắt năm 1984.

*** Viết tắt của từ Extra-terrestrial – là sinh vật ngoài hành tinh trong bộ phim khoa học viễn tưởng E.T của đạo diễn Steven Spielberg, phát hành năm 1982. E.T có khuôn mặt nhẵn nhéo, không có lông mày, lông mi, miệng rộng.

cửa buồng vệ sinh lại, tháo mặt nạ ra và cứ thế ngồi khóc, không biết là trong bao lâu nữa. Rồi tôi xuống phòng y tế vì bị đau bụng, đó là sự thật, bởi tôi có cảm giác như bị ai đó đá vào bụng. Cô y tá Molly gọi điện thoại cho mẹ và bảo tôi nằm xuống ghế sofa cạnh bàn làm việc của cô. Mười lăm phút sau, mẹ xuất hiện trước cửa.

- Con yêu - mẹ bước tới gần bên và ôm tôi.

- Chào mẹ - tôi lí nhí, không muốn mẹ hỏi bất cứ câu nào vào lúc này.

- Con bị đau bụng à? - Mẹ hỏi, theo bản năng đưa tay lên sờ trán xem tôi có sốt hay không.

- Cậu bé nói buồn nôn. - cô y tá Molly vừa nói vừa nhìn tôi với ánh mắt vô cùng trù ối.

- Và con thấy đau đầu - tôi nói khẽ.

- Có khi nào là bị trúng thực không - mẹ lo lắng nói.

- Đang có dịch đau bụng giun - cô y tá Molly đáp lời.

Mẹ lắc đầu và đỡ tôi đứng dậy:

- Ôi trời. Mẹ có cần gọi taxi không hay con đi bộ về nhà được?

- Con đi bộ được.

- Thật là một cậu bé dũng cảm! - Y tá Molly nói, vỗ nhẹ lưng tôi khi cô đi cùng chúng tôi ra cửa. - Nếu như cậu bé bị nôn và sốt, chị phải gọi bác sĩ ngay nhé.

- Chắc chắn rồi - mẹ nói và bắt tay cô Molly. - Cám ơn cô rất nhiều vì đã chăm sóc cháu nó.

- Không có gì - y tá Molly đáp, đưa tay xuống dưới cằm tôi và nâng mặt tôi lên. - Cháu phải tự chăm sóc bản thân mình nhé?

Tôi gật đầu và lí nhí: “Cháu cảm ơn cô.” Mẹ vòng tay ôm ngang người tôi suốt dọc đường về nhà. Tôi không nói gì với mẹ về chuyện đã xảy ra trong trường và sau đó, khi mẹ hỏi liệu tôi có đủ sức khỏe để chơi trò ‘chơi khăm hay tử tế’* sau giờ học không, tôi đáp không. Mẹ hết sức lo lắng cho tôi bởi mẹ biết tôi thích trò này đến thế nào.

Tôi nghe thấy mẹ gọi điện thoại cho bố: “... Con nó thậm chí còn không có sức để chơi trò ‘chơi khăm hay tử tế’... Không, không hề sốt... Vâng, em sẽ làm thế nếu ngày mai Auggie không thấy đỡ... Em biết, thương quá... Con nó bị lỡ mất ngày Halloween.”

Ngày hôm sau, thứ sáu, tôi cũng không đến trường, vậy nên tôi đã có mấy ngày cuối tuần để suy nghĩ về mọi chuyện. Tôi chắc chắn rằng mình sẽ không bao giờ quay trở lại trường nữa.

* Nguyên văn: Trick or Treat. Trò chơi phổ biến ở Mỹ vào dịp lễ Halloween. Trẻ em sẽ đi vòng vòng các nhà hàng xóm để xin kẹo. Nếu nhà nào không cho kẹo (treat: tử tế) thì sẽ bị chơi khăm (trick).

PHẦN HAI

VIA

Ở xa tí trên cao nhìn xuống
Trái đất là một hành tinh u buồn
Và tôi thấy mình bất lực
– David Bowie, "Vũ trụ lạ kỳ"

Dại thiên hà

August là mặt trời. Bố, mẹ và tôi là những vệ tinh quay quanh mặt trời. Bà con họ hàng và bạn bè là những vì tinh tú lơ lửng quanh các vệ tinh của mặt trời. Chỉ có duy nhất một thiên thể không phải là vệ tinh của mặt trời August, chính là con chó Daisy, chỉ vì trong cặp mắt chó con bé tẹo của nó, khuôn mặt August trông không khác gì khuôn mặt của những con người khác. Với Daisy, khuôn mặt của tất cả chúng tôi trông y xì nhau: phẳng, dẹt và nhọn nhọn như mặt trăng.

Tôi chẳng bao giờ cảm thấy bận tâm bởi tôi đã quen với cách vận hành của cái vũ trụ này. Tôi lúc nào cũng nhận thức rõ August là đặc biệt và có những nhu cầu đặc biệt. Nếu tôi làm ồn trong khi August đang cố chớp mắt, tôi biết mình sẽ phải chuyển sang chơi trò khác bởi em tôi cần được nghỉ ngơi sau một ca phẫu thuật khiến sức khỏe nó suy giảm và cơ thể đau đớn. Có những lần tôi mời bố mẹ đến tham dự trận đấu bóng của tôi,

nhưng mười lần thì hết chín lần hai người đã bỏ lỡ vì bạn chạy tới chạy lui đưa August đi vật lý trị liệu hoặc ngôn ngữ trị liệu, cũng có khi là đến một chuyên gia mới hoặc lên bàn mổ.

Bố mẹ luôn nói rằng tôi là cô bé biết cảm thông nhất trên đời. Tôi không biết có đúng như thế không, chỉ biết rằng những lời ca thán chẳng giải quyết được điều gì. Tôi đã nhìn thấy August sau những lần phẫu thuật: khuôn mặt bé nhỏ của nó bị băng kín và sưng phồng, cơ thể tí tẹo của nó gắn đầy những ống dẫn và dụng cụ truyền tĩnh mạch giúp duy trì sự sống. Thật nhẩn tâm nếu sau khi nhìn thấy cảnh ấy mà bạn còn có thể phàn nàn về việc không có được món đồ chơi ưa thích hay chuyện bố mẹ vắng mặt trong buổi diễn kịch ở trường. Tôi hiểu rõ điều này ngay từ khi lên sáu. Chẳng ai bảo tôi hết. Là tôi tự biết mà thôi.

Thế đấy, tôi đã quen với việc không ca thán và không làm phiền bố mẹ vì những chuyện vặt vãnh. Tôi có thói quen tự sắp xếp mọi công việc của bản thân mình: thu dọn đồ chơi thế nào, tổ chức cuộc sống của mình ra sao để không quên tiệc sinh nhật bạn bè, làm thế nào để luôn đạt điểm cao để không bị tuột hạng trong lớp. Tôi không bao giờ nhờ bố mẹ giảng giải bài tập về nhà, không cần ai nhắc việc ôn bài kiểm tra hay hoàn thành một đề án. Nếu không hiểu bài ở trường, tôi sẽ về nhà và tự nghiên cứu, tìm tòi cho ra. Tôi lên mạng tự học cách đổi từ phân số sang số thập phân. Tôi đã

gần như tự làm tất cả các bài tập ở trường. Khi bố mẹ hỏi việc học ở trường thế nào, tôi luôn đáp “tốt ạ” – kể cả những khi nó không thực sự tốt cho lắm. Ngày tệ hại nhất, cú ngã đau nhất, con nhức đầu khủng khiếp nhất, vết thâm tím bầm sâu nhất, lần bị chuột rút đau nhất... của tôi, những cái nhất tầm thường mà bất cứ ai cũng có thể nói được ấy thật chẳng nghĩa lý nếu đem so sánh với những gì August phải chịu đựng. Thật ra, tôi không có cao thượng đâu, đó chỉ là chuyện đương nhiên tôi phải biết mà thôi.

Và cho đến giờ, với tôi, với cái vũ trụ nhỏ bé của chúng tôi, lối vận hành này luôn là bất biến. Nhưng năm nay, dường như có một sự chuyển biến. Dải thiên hà đang thay đổi. Các hành tinh dần rơi khỏi quỹ đạo.

Trước khi August ra đời

Tôi thật tình không nhớ những gì đã diễn ra trong đời mình trước khi August xuất hiện. Tôi xem những bức ảnh chụp mình lúc nhỏ, thấy bố mẹ ôm tôi, mỉm cười mãn nguyện. Không thể tin được hồi ấy trông hai người họ lại trẻ trung đến thế: bố là một anh chàng hippy bánh bao còn mẹ là một cô gái duyên dáng trong trang phục Brazil. Có một bức ảnh chụp hôm sinh nhật ba tuổi của tôi: bố đứng ngay sau lưng tôi trong lúc mẹ bưng chiếc bánh kem có cắm ba ngọn nến lung linh, phía sau ba là ông nội Poppa, bà nội Tata, bà ngoại Grans, chú Ben, dì Kate và dượng Po. Tất cả mọi người đang nhìn tôi, còn mắt tôi thì hướng về phía cái bánh. Nhìn bức ảnh đó, có thể thấy tôi thực sự là đứa con, đứa cháu đầu lòng của cả gia đình. Tất nhiên là tôi không nhớ gì cả, nhưng tôi có thể cảm nhận được điều ấy rõ ràng qua những bức ảnh cũ.

Tôi không nhớ cái ngày August được đưa từ bệnh viện về nhà. Mặc dù mọi người kể rất nhiều chuyện, nhưng tôi vẫn không tài nào nhớ nổi mình đã nói gì, làm gì hay cảm thấy thế nào khi nhìn thấy em lần đầu tiên. Nghe kể tôi cứ lảng lạng ngắm nghía em, và rồi sau cùng thốt lên: “Trông nó chẳng giống Lilly!”. Đó là tên con búp bê bà ngoại Grans đã cho tôi khi mẹ mới mang thai để tôi có thể “vào vai” chị cả. Đó là một trong những con búp bê giống hệt người thật và suốt bao nhiêu tháng rông, đi đâu tôi cũng mang nó theo, thay tã, bón ăn cho nó. Và tôi còn làm một cái địu cho Lilly nữa. Nhưng chỉ vài phút sau đó (theo lời bà ngoại Grans) hay vài ngày sau (theo lời của mẹ) tôi quán lầy August suốt: hôn hít, ôm ấp, vuốt ve, nựng nịu. Và kể từ đó, tôi không bao giờ đụng tới hay nhắc nhở gì đến Lilly nữa.

August trong mắt mọi người

Tôi chưa từng nhìn August theo cách mọi người nhìn nó. Tôi biết trông August hơi khác thường, nhưng tôi thực sự không hiểu được tại sao nhiều người lại có vẻ choáng váng đến thế mỗi khi nhìn thấy nó. Khiếp sợ. Kinh tởm. Hãi hùng. Có rất nhiều từ ngữ tôi có thể dùng để diễn tả nét mặt của họ. Và suốt cả một thời gian dài, tôi không hiểu nổi. Tôi chỉ thấy bức tức. Bực mỗi khi họ nhìn nó chằm chằm. Bực mỗi khi họ quay mặt đi. “Mấy người đang nhìn cái quái gì thế?” - tôi đã nói như thế với bọn họ, kể cả người lớn.

Thế rồi, năm mười một tuổi, tôi đến ở với bà ngoại tại Montauk* trong bốn tuần – khoảng thời gian August trải qua ca đại phẫu ở hàm. Đó là lần tôi xa nhà lâu nhất và thật tuyệt làm sao khi đột nhiên tôi được giải thoát

* Một thị trấn ven biển thuộc tiểu bang New York, Mỹ.

khỏi tất cả những chuyện bực bội. Không ai nhìn chăm chăm bà ngoại và tôi lúc hai bà cháu xuống phố mua đồ tạp hóa. Không ai chỉ trỏ hai bà cháu. Thậm chí, không ai buồn để ý đến chúng tôi nữa.

Bà ngoại Grans cũng chiều cháu hết mực. Nếu tôi đòi bà chạy xuống biển, bà sẽ chạy ngay cho dù đang mặc quần áo đẹp. Bà sẽ để cho tôi nghịch đồ trang điểm của mình mà không hề cảm thấy phiền toái nếu như tôi có thực hành kỹ năng hóa trang của mình ngay trên mặt bà. Bà sẽ lấy kem cho tôi ăn dù tôi chưa ăn tối. Bà sẽ lấy phấn vẽ ngựa* ngay trên vỉa hè trước cửa nhà mình cho tôi chơi. Một đêm, hai bà cháu đi dạo từ dưới phố về nhà, tôi nói với bà rằng ước gì mình có thể ở với bà mãi mãi. Tôi vui lắm. Có lẽ đó là quãng thời gian đẹp nhất trong cuộc đời tôi.

Sau bốn tuần, cảm giác đầu tiên của tôi khi trở về nhà rất lạ lẫm. Tôi nhớ rất rõ lúc bước chân qua ngưỡng cửa và thấy August chạy tới đón mừng, trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, tôi nhìn em không như ngày thường mà dưới con mắt của những người khác. Chỉ trong một tích tắc lúc em ôm tôi, quá vui mừng khi thấy tôi về, nhưng khiến tôi kinh ngạc bởi trước đó chưa bao giờ tôi nhìn em mình như thế. Và tôi cũng chưa bao giờ có cảm giác như lúc ấy: một cảm giác khiến tôi căm ghét chính

* Nguyên văn: chalk horse – một trò chơi trên hè phố của trẻ em Mỹ, tương tự như trò nhảy lò cò ở Việt Nam.

mình. Nhưng khi August hôn tôi với tất cả tấm lòng, tất cả những gì tôi thấy lại chỉ là nước dãi của em rỏ nhều xuống cằm. Và đột nhiên, tôi trở nên giống hết những người đã từng nhìn em chằm chằm hoặc quay mặt đi.

Khiếp sợ. Kinh tởm. Hãi hùng.

May sao, cảm giác ấy chỉ xuất hiện trong một thoáng chốc: vào giây phút tôi nghe thấy tiếng cười khàn khàn nho nhỏ của August, nó bay biến hết. Mọi thứ trở lại như cũ. Nhưng chuyện này đã giúp cho tôi có được một nhận thức mới. Một con mắt thần* bé nhỏ. Và qua con mắt thần ấy tôi nhìn thấy hai August: một August không tì vết trong mắt tôi và một August dưới cái nhìn của những người khác.

Có lẽ người duy nhất trên đời mà tôi có thể tâm sự việc này là bà ngoại Grans, nhưng tôi không kể. Thật là khó nói cho rõ qua điện thoại. Tôi định đợi đến dịp lễ Tạ ơn, tôi sẽ nói bà nghe những cảm nhận của mình. Nhưng chỉ hai tháng sau khi tôi đến ở với bà tại Mountauk, bà ngoại xinh đẹp của tôi qua đời. Hoàn toàn bất ngờ. Nghe nói, bà đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe vì thấy buồn nôn. Mẹ chở tôi đến thăm bà, nhưng sau ba giờ đồng hồ chạy xe từ nơi chúng tôi cư ngụ tới bệnh viện thì bà đã mất. Bác sĩ bảo đó là một cơn đau tim. Chỉ có thể thôi.

* Nguyên văn: peephole – là lỗ nhỏ khoét trên cánh cửa để có thể nhìn xem người đứng bên kia cánh cửa là ai.

Thật lạ lùng biết bao khi ngày hôm nay một người còn hiện diện trên cõi đời mà qua hôm sau thì đã mất. Bà đi đâu? Liệu có khi nào tôi được gặp lại bà, hay đó chỉ là câu chuyện cổ tích mà thôi?

Trên phim ảnh, người ta thường nhận được những hung tin từ bệnh viện, nhưng với gia đình tôi, tất thấy bao lần tới bệnh viện cùng August, chúng tôi luôn nhận được những kết quả tốt lành. Điều tôi nhớ nhất ngày bà ngoại qua đời là hình ảnh mẹ sụp xuống sàn trong tiếng nức nở bật ra từng chập, tay ôm thắt bụng như vừa bị ai đâm. Tôi chưa từng, chưa bao giờ thấy mẹ như thế cả. Chưa bao giờ nghe thấy mẹ nấc lên những tiếng đau đớn như thế. Thậm chí trong ngần ấy lần August lên bàn mổ, nét mặt mẹ lúc nào cũng ánh lên sự can đảm, kiên cường.

Ngày cuối cùng tôi ở Montauk, bà ngoại và tôi đã ra biển ngắm mặt trời lặn. Chúng tôi mang theo một cái chăn để trải ra ngồi, nhưng vì trời trở lạnh nên hai bà cháu quấn nó quanh người và ôm nhau trò chuyện cho tới khi tia nắng cuối cùng tắt hẳn trên mặt biển. Và rồi, bà tiết lộ một bí mật: bà yêu tôi hơn bất kỳ ai khác trên đời.

- Kể cả August sao ă? - Tôi hỏi.

Bà mỉm cười vuốt tóc tôi, như thể bà đang lựa lời để nói.

- Bà yêu Auggie rất, rất nhiều - bà dịu dàng nói. Tôi vẫn có thể nhớ được âm điệu Bồ Đào Nha trong giọng

nói của bà, cách bà uốn lưỡi khi phát âm *r*. - Nhưng em cháu đã có rất nhiều thiên thần canh chừng cho nó rồi, Via à. Và bà muốn cháu biết rằng *bà* luôn dõi theo *cháu*. Cháu nhớ chưa, *menina querida**? Bà muốn cháu biết rằng với bà cháu là thứ quý giá nhất. Cháu là... - Bà phóng mắt nhìn ra biển và dang rộng hai tay, như thể bà đang cố vuốt ve những con sóng - cháu là mọi thứ của bà. Cháu hiểu ý bà chứ, Via? *Tu es meu tudo***.

Tôi hiểu tại sao bà lại bảo đó là một bí mật, ai cũng biết là bà ngoại thì không được thiên vị, nên sau khi bà mất, tôi giữ kín trong lòng bí mật đó và để nó ủ ấm tim mình.

* Tiếng Bồ Đào Nha trong nguyên bản, có nghĩa là: Cháu gái yêu quý.

** Tiếng Bồ Đào Nha trong nguyên bản, có nghĩa là: Cháu là tất cả mọi thứ của bà.

Nhìn August bằng con mắt thần

Hai mắt August nằm thấp hơn vị trí bình thường chừng hai phân, gần như tị tị lưng chừng hai gò má. Chúng nằm xiên xuống theo một góc bẹt, gần giống hai vết rạch chéo trên khuôn mặt, và mắt bên trái rõ ràng thấp hơn mắt bên phải. Hai con mắt lồi ra ngoài vì hốc mắt quá nông. Hai mí trên lúc nào cũng sụp xuống phân nửa khiến người ta có cảm giác August sắp ngủ đến nơi. Hai mí dưới võng sâu đến nỗi trông chúng hầu như đang bị một sợi dây vô hình kéo ghì xuống: bạn có thể trông thấy cả phần thịt màu đỏ ở bên trong, giống như dùng tay lật mí ra ngoài. August không có cả lông mày lẫn lông mi. Mũi em to quá cỡ so với khuôn mặt, và hầu như toàn là thịt. Hai bên đầu của August bị hóp lại ở chỗ lẽ ra phải là hai cái tai, trông giống như bị ai đó dùng một cái kẹp khổng lồ bóp mạnh ngang

mặt. August không có xương gò má. Những nếp nhăn hằn sâu chạy từ hai bên cánh mũi xuống đến miệng khiến khuôn mặt em trông như được đúc bằng sáp. Có nhiều người đoán là em bị bỏng; những đường nét trên mặt của August trông như từng bị nóng chảy, giống như những giọt sáp chảy dọc quanh thân cây nến vậy. Các cuộc giải phẫu hàm ếch đã để lại một vài vết sẹo quanh miệng August, rõ nhất là vết rạch sâu chạy dọc dắc từ môi trên kéo dài lên đến mũi em. Hàm răng trên của em nhỏ và xiên xẹo. Răng cửa hàm trên thì vầu còn xương hàm dưới thì nhỏ hơn bình thường. August có một cái cằm rất nhỏ. Lúc em còn bé tí, trước khi các bác sĩ lấy một mảnh xương hông của em để cấy tạo xương hàm dưới, August không hề có cằm. Lưỡi của em cứ thè lè bởi không có cái gì bên dưới giữ lại. May sao, mọi thứ đã khá hơn rồi. Ít nhất, em có thể ăn được bằng miệng (lúc trước, em phải dùng ống dẫn thức ăn) và cũng nói chuyện được. Em đã biết cách giữ cho lưỡi của mình nằm bên trong khoang miệng, mặc dù phải mất đến vài năm mới thành thạo. August cũng biết cách không để cho nước dãi chảy xuống cổ như hồi trước. Thật là kỳ diệu. Khi August mới lọt lòng, các bác sĩ còn tưởng em sẽ không sống được.

August cũng nghe được. Hầu hết những đứa trẻ bị dị tật bẩm sinh kiểu này thường có vấn đề với tai giữa, ảnh hưởng đến khả năng nghe, nhưng cho tới giờ August có thể nghe rõ bằng hai cái tai có hình dạng bông súp- lơ

bé tí tẹo của em. Nhưng, các bác sĩ bảo em sẽ cần đến thiết bị trợ thính.

August ghét điều này. Em sợ sẽ gây chú ý khi đeo tai nghe mặc dù biết rõ thiết bị trợ thính sẽ giảm thiểu nhiều trở ngại cho em.

Xin đính chính lại, tôi thực sự không chắc August biết gì hay không biết gì, hiểu gì và không hiểu gì đâu nhé.

August có thấy cái cách người ta nhìn em không, hay em giả vờ không trông thấy để khỏi phiền? Hay chính sự giả vờ đó lại làm em cảm thấy mệt mỏi? Mỗi khi soi gương, em có thấy cậu con trai Auggie mà bố mẹ thấy, hay thằng nhóc Auggie mà tất cả những người khác thấy? Hay là em thấy một Auggie khác nữa – cậu bé có khuôn mặt bình thường trong những giấc mơ của em – ẩn sau cái đầu và khuôn mặt dị dạng? Có đôi lúc, khi ngắm bà ngoại Grans, tôi có thể thấy cô gái xinh xắn – bà của ngày xưa – bên dưới những nếp nhăn. Tôi có thể thấy cô gái đến từ thị trấn Ipanema* ẩn trong bước đi của một bà lão. August có nhìn thấy bộ dạng lẽ ra em đã có nếu không phải mang trong mình một loại gien hủy hoại gương mặt không nhỉ?

Tôi ước gì mình có thể hỏi August điều đó. Tôi ước gì em bộc bạch với tôi những cảm giác của em. Trước khi phẫu thuật, tâm trạng của em biểu hiện rõ ràng

* Ipanema là khu đô thị ở phía nam thành phố Rio de Janeiro của Brazil.

hơn. Khi em nheo mắt nghĩa là em đang vui. Khi miệng em mím lại biến thành một đường thẳng là em đang có trò gì đó tinh quái. Khi hai má của em rung rung là em sắp sửa khóc. Bây giờ trông em khá hơn nhiều, nhưng tất cả những dấu hiệu mà chúng tôi từng dựa vào đó để phán đoán tâm trạng của em cũng chẳng còn. Bây giờ có những dấu hiệu mới, đương nhiên rồi. Bố mẹ có thể hiểu hết. Nhưng tôi thì gặp ít nhiều khó khăn. Một phần do tôi chẳng muốn cố gắng hiểu nữa: tại sao em không nói ra những cảm nghĩ của mình như hét tháy mọi người? Trong miệng em có còn ống thở nữa đâu mà không nói được cơ chứ? Miệng em có bị khâu chặt đâu? Em mười tuổi rồi còn gì, có thể tự nói được. Nhưng chúng tôi cứ vây quanh em làm như em vẫn còn bé bỏng lắm. Chúng tôi thay đổi kế hoạch, chuyển sang hướng dự phòng, ngắt ngang những cuộc trò chuyện, không giữ lời hứa tùy thuộc vào tâm trạng, những tiếng khóc rên rĩ và những nhu cầu của em. Khi em còn bé thì không sao cả. Nhưng bây giờ em cần phải trưởng thành. Chúng tôi cần phải giúp em khôn lớn. Tôi nghĩ mọi người đã mất quá nhiều thời gian để August nghĩ rằng bản thân em hoàn toàn bình thường. Nhưng em lại không hề nghĩ thế.

Trường trung học

Có một điều khiến tôi thích thú ở trường trung học, ấy là nó tách biệt và khác hẳn ở nhà. Tôi đến trường và trở thành Olivia Pullman – chứ không phải Via, tên thường gọi ở nhà của tôi. Hồi học tiểu học, ai cũng gọi tôi là Via. Lúc ấy, mọi người trong trường đều biết rõ cả nhà tôi, đương nhiên rồi. Mẹ luôn đẩy xe nôi đưa August đến trường đón tôi khi tan học. Hầu như không ai có giấy chứng nhận đủ tiêu chuẩn để chăm nom August, vì vậy bố mẹ đưa em đến xem tất cả các vở kịch, các buổi hòa nhạc và đọc thơ ở lớp tôi, đưa đến tất cả các hoạt động của trường, những buổi bán bánh và các hội chợ sách. Bạn bè tôi biết em. Bố mẹ các bạn tôi biết em. Thầy cô tôi biết em. Bác bảo vệ biết em. (“Chào, khỏe chứ, Auggie?” - bác ấy luôn nói thế và đập tay với August.) August như thể một thành viên trong ngôi trường tiểu học PS 22 vậy.

Nhưng ở trường trung học, rất nhiều người không

biết đến August. Các bạn cũ của tôi thì có, hiển nhiên rồi, nhưng các bạn mới thì không. Hoặc nếu có thì đó không hẳn là điều đầu tiên tụi nó biết về tôi. Có lẽ là điều thứ hai hoặc thứ ba mà tụi nó nghe được khi tên tôi được nhắc đến trong những câu chuyện gẫu. ‘Olivia hả? Ừ, cậu ấy dễ thương lắm. Cậu có nghe nói cậu ấy có một đứa em trai dị dạng không?’ Tôi ghét cái từ “dị dạng” ấy, nhưng tôi biết người ta luôn mô tả Auggie như vậy. Và tôi biết những mẩu chuyện trò thảm lén này chắc chắn diễn ra liên tục, mỗi lần tôi rời khỏi phòng tiệc hoặc những khi bất ngờ đụng phải đám bạn trong cửa hàng pizza. Đành vậy. Tôi sẽ luôn luôn là cô chị có cậu em bị dị tật bẩm sinh: chuyện ấy chả sao cả. Nhưng tôi thực lòng không muốn mình bị nhắc tới theo cách ấy.

Điều tuyệt vời nhất ở trường trung học là hầu như chẳng ai biết gì về tôi cả. Tất nhiên là ngoại trừ Miranda và Ella. Nhưng hai đứa nó chẳng bao giờ đem chuyện của tôi đi nói lung tung.

Miranda, Ella và tôi đã chơi với nhau từ hồi lớp một. Thật hay là chúng tôi không bao giờ phải giải thích dài dòng với nhau. Khi tôi muốn tụi nó gọi mình là Olivia thay vì Via, chúng liền làm theo mà chẳng cần lý do nào.

Bọn nó biết August từ lúc em còn bé tí. Khi còn nhỏ, trò yêu thích của tụi tôi là chơi hóa trang cùng với Auggie; quàng những cái khăn choàng lông lên người

em, chụp những cái mũ to trùm lên đầu em và đội cho em những bộ tóc giả của Hannah Montana*. Tất nhiên, August cũng thích trò ấy, và tụi tôi nhận thấy em cũng có những điểm đáng yêu riêng. Mỗi khi nhìn August, Ella nhớ tới E.T. Dĩ nhiên, Ella không có ý gì khi nói thế (cũng có thể là có ý chút chút). Trong phim có một cảnh Drew Barrymore** đội cho E.T một bộ tóc giả màu vàng: và cảnh ấy hiện ra trong tâm trí Ella khi tụi tôi hóa trang cho Auggie thành Miley Cyrus*** thời hoàng kim.

Trong suốt quãng thời gian trung học, Miranda, Ella và tôi thường chơi riêng thành một nhóm. Nhóm ba đứa tụi tôi nằm ở đâu đó giữa nhóm cực nổi tiếng và nhóm được ưa thích: không thông minh, không ngu ngốc, không giàu có, không nghiện ngập, không xấu xa, không thánh thiện, không thành công vượt bậc, không tẻ nhạt vô duyên. Tôi không biết liệu có phải ba đứa tụi tôi tìm đến nhau là bởi có nhiều điểm giống nhau hay bởi tụi tôi chơi với nhau nên thành ra tương đồng. Cả bọn đã vô cùng sung sướng khi cùng vào học ở trường trung học phổ thông Faulkner. Cơ hội cả ba đứa cùng được nhận hết sức mong manh, nhất là ngoài tụi tôi ra, chẳng có đứa nào học cùng trường trung học

* Nhân vật chính trong bộ phim truyền hình nhiều tập cùng tên của Mỹ.

** Diễn viên nổi tiếng người Mỹ, đóng vai cô em út trong phim E.T.

*** Ca sĩ kiêm diễn viên đóng vai Hannah Montana.

cơ sở được nhận vào cả. Tôi nhớ cả ba đã rú rít ra sao trong điện thoại vào cái ngày nhận được thư chấp thuận của trường.

Đây là lý do vì sao tôi không tài nào hiểu nổi những chuyện tiếp diễn sau này. Mọi chuyện ở trường trung học phổ thông chẳng hề giống với hình dung của tôi tí nào.

Thiếu tá Tom

Trong ba đứa tôi, Miranda luôn dịu dàng với August nhất, cậu ấy thích ôm ấp và chơi đùa với em thật lâu sau khi Ella và tôi đã chuyển qua chơi trò khác. Cả khi đã lớn, Miranda cũng thường hay hỏi han August, nói chuyện với nó về *Avatar*, về *Chiến tranh giữa các vì sao*, về *Bone** hoặc về bất cứ thứ gì mà Miranda biết August thích. Chính Miranda là người đã tặng cho August chiếc mũ bảo hộ của phi hành gia mà August đã đội hầu như mỗi ngày hồi năm sáu tuổi. Miranda gọi August là Thiếu tá Tom và hai chị em thường song ca bài “Vũ trụ lạ kỳ” của David Bowie. Đây là chuyện thường thôi. Miranda và Auggie thuộc lòng hết lời bài hát và bật hết cỡ âm lượng iPod rồi hát toáng lên.

Tôi hơi ngạc nhiên sau khi trại hè kết thúc, Miranda

* *Avatar*, *Chiến tranh giữa các vì sao*, *Bone* là những bộ phim ăn khách tại Mỹ.

không gọi điện thoại cho tôi như đã hứa. Cô ấy thậm chí còn không trả lời tin nhắn của tôi nữa. Vì Miranda giờ là phụ trách nên tôi đoán là cậu ấy sẽ ở lại trại thêm mấy ngày hoặc giả cậu ấy đã gặp một anh chàng bảnh trai nào đó.

Sau đó, khi vào Facebook của Miranda, tôi mới biết cậu ấy đã về nhà được hai tuần rồi, chúng tôi có tán gẫu với nhau một chút trên mạng, nhưng cô bạn chẳng giải thích lý do vì sao không gọi điện thoại. Có lẽ cô ấy quên chẳng. Cả bọn lên kế hoạch đi dạo trong khu trung tâm thành phố nhưng không thành vì cuối tuần ấy cả nhà tôi đến thăm ông bà nội.

Mãi đến tận ngày khai giảng tôi mới gặp lại Miranda và Ella. Thú thật, tôi đã bị choáng khi nhìn thấy Miranda, trông thật lạ: mái tóc cắt ngắn ôm lấy khuôn mặt, nhuộm màu hồng nhạt cực dễ thương, cậu ấy diện một cái áo ống sọc ngang (a) có vẻ không thích hợp để mặc đến trường và (b) hoàn toàn không phải phong cách thường thấy của cậu ấy. Miranda trước nay luôn ăn mặc kín đáo, thế mà giờ đây cậu ấy nhuộm tóc hồng và mặc áo ống. Nhưng không chỉ có thế: Miranda cư xử cũng khác nữa. Cậu ấy có vẻ xa cách, đối với tôi như một người bạn bình thường vậy. Thật không thể hiểu nổi.

Trưa hôm ấy, cả ba đứa chúng tôi ngồi cùng bàn với nhau giống như hồi cấp dưới nhưng không khí giờ đã khác. Tôi biết rõ Ella và Miranda đã đi chơi với nhau

vài lần trong kỳ nghỉ hè mà không rủ tôi, dù hai đứa chẳng nói ra. Trong lúc trò chuyện tôi vờ như mình chẳng hề bức bối tẹo nào, dù rằng mặt đang nóng bừng bừng, còn nụ cười thì gượng gạo. Dẫu rằng Ella không thay đổi ghê gớm như Miranda, nhưng tôi để ý thấy phong cách thường nhật của Ella cũng đã đổi khác. Như thể hai đứa đã bàn tính trước về việc tạo dựng hình ảnh ở trường mới như thế nào, nhưng chẳng buồn nói cho tôi hay. Tôi tưởng mình đã bỏ được cái tính nhỏ nhen đặc trưng của tuổi thiếu niên, ấy vậy mà cổ họng tôi vẫn như nghẹn tắc lại trong suốt bữa trưa. Giọng của tôi run run khi nói: “Hẹn gặp lại các cậu sau nhé” lúc chuông vào học vang lên.

Tan học

- Nghe nói hôm nay mẹ tớ sẽ đón hai đứa mình.

Đó là tiết học thứ tám. Miranda vừa ngồi xuống cái bàn ngay sau lưng tôi vừa nói. Tôi đã quên bém mất chuyện tối hôm trước, mẹ điện thoại cho mẹ của Miranda nhờ cô ấy chở tôi về sau khi tan học.

- Không cần đâu - tôi thờ ơ trả lời. - Mẹ tớ đến đón được mà.

- Tớ tưởng mẹ cậu phải đi đón August hay bạn việc gì đó.

- Mẹ mới nhắn tin, nói sẽ đến đón tớ. Không sao đâu.

- Ờ. Được rồi.

- Cảm ơn nhé.

Tôi đã nói dối, nhưng tôi không thể ngồi chung xe với con bé Miranda mới này được. Hết giờ học, tôi chui vào trong phòng vệ sinh để tránh không phải gặp mẹ Miranda ngoài cổng trường. Nửa tiếng sau, tôi ra khỏi trường, chạy qua ba dãy nhà đến trạm xe buýt, nhảy lên

chuyến M86 về đến bến Tây Công viên Trung tâm và đón tàu điện ngầm về nhà.

- Chào con yêu! - Mẹ nói ngay khi tôi vừa bước vào nhà. - Ngày đầu tiên ở trường thế nào? Mẹ đang tự hỏi không biết mấy cô cháu đang ở đâu đấy.

- Chúng con dừng lại mua pizza ạ. Không thể tin là tôi có thể dễ dàng buông ra một lời dối trá như thế.

- Miranda không đi cùng con à? - Mẹ có vẻ ngạc nhiên khi không thấy Miranda ở sau lưng tôi.

- Bạn ấy về thẳng nhà luôn rồi ạ. Tụi con có cả đồng bài tập về nhà.

- Ngay trong ngày đầu tiên á?

- Vâng, ngay ngày đầu tiên! - Tôi hét lên làm mẹ giật mình. Và tôi liến thoắng trước khi mẹ nói tiếp. Tôi muốn cung cấp cho mẹ đủ thông tin để mẹ không phải hỏi tôi thêm gì nữa. - Mọi thứ ở trường đều ổn cả dù trường hơi lớn, mẹ ạ. Học trò cũng ngoan. Ngày khai giảng của Auggie thế nào ạ?

Mẹ ngập ngừng, cặp lông mày chau lại vẻ bức bối vì tôi đã cướp lời mẹ.

- Cũng ổn. - Mẹ chậm rãi đáp như thể một tiếng thở dài.

- 'Cũng ổn' là sao ạ? - Tôi hỏi. - Là tốt hay là tệ ạ?

- August nói là tốt.

- Vậy sao mẹ lại cho rằng là không tốt?

- Mẹ có nói là không tốt đâu! Trời, Via, có chuyện gì với con thế?

- Mẹ cứ mặc kệ như con không nói gì đi - tôi đáp, ùng ùng lao vào phòng Auggie và đóng sầm cửa lại. Nó đang cắm mặt vào cái máy PlayStation, chả buồn ngẩng lên. Sao mà tôi ghét cái vẻ đờ đẫn của Auggie khi em say sưa chơi trò chơi điện tử đến thế.

- Thế nào, trường học thế nào? - Tôi ngồi lên giường, cạnh August và đẩy Daisy ra chỗ khác.

- Ổn - em trả lời, vẫn không rời mắt khỏi trò chơi.

- Auggie, chị đang nói chuyện với em đấy! - Tôi giật bộ điều khiển ra khỏi tay August.

- Chị này!

- Trường học thế nào?

- Em đã nói là ổn rồi mà! - August hét trả, giật lại cái PlayStation.

- Mọi người có tốt với em không?

- Có ạ!

- Không có ai thô lỗ chứ?

August đặt PlayStation xuống và ngược mắt nhìn tôi như thể tôi vừa mới hỏi em một câu ngu xuẩn nhất trên đời.

- Tại sao mọi người lại phải thô lỗ chứ? - Em hỏi. Đó là lần đầu tiên từ lúc August sinh ra đến giờ, tôi nghe thấy giọng em đầy chua chát như thế. Tôi cứ ngỡ sự mai mỉa không tồn tại trong con người em cơ đấy.

Padawan gục ngã và hy sinh

Tôi không rõ Auggie đã cắt bỏ bím tóc Padawan của em khi nào và tại sao tôi nổi điên lên vì chuyện đó. Trước giờ Auggie luôn phát cuồng vì tất cả những gì liên quan đến *Chiến tranh giữa các vì sao*, kể cả cái bím tóc có gắn mấy hạt đá nhỏ thấy ghê ở sau đầu em nữa. Nhưng Auggie luôn tự hào về cái bím tóc ấy, vì em đã mất rất lâu mới nuôi được nó và đã tự tay lựa chọn những hạt đá tại một cửa hàng thủ công trong siêu thị Soho. August và cậu bạn thân nhất – Christopher – đã độ kiếm ánh sáng và chơi những món đồ trong *Chiến tranh giữa các vì sao* mỗi khi ở cùng nhau, và cả hai cùng nuôi bím tóc. Tối ấy, August cắt đi bím tóc, không một lời giải thích, cũng không nói trước với tôi một câu (điều này thật lạ) – thậm chí cũng không điện thoại cho Christopher. Không biết sao tôi thấy vô cùng lo ngại.

Tôi đã thấy Auggie soi gương chải đầu trong nhà tắm. Em tỉ mỉ chải vào nếp từng sợi tóc một, rồi nghiêng đầu tự ngắm mình trong gương từ mọi góc độ, cứ như có một góc nhìn thần kỳ nào đó ở trong gương có thể làm khuôn mặt của em trở nên cân đối hài hòa vậy.

Sau bữa tối, mẹ gõ cửa phòng tôi. Trông mẹ mệt lử, có lẽ vì lo lắng cho tôi và Auggie. Với mẹ, hôm nay cũng là một ngày đầy thử thách.

- Thế con có muốn kể cho mẹ nghe chuyện gì xảy ra ở trường không? - Mẹ dịu dàng hỏi.

- Không phải bây giờ, được không ạ? - Tôi vừa đáp vừa uể oải đọc sách. Có thể sau khi tâm trạng ổn định hơn tôi sẽ kể mẹ nghe chuyện về Miranda nhưng không phải lúc này.

- Mẹ sẽ quay lại trước khi con ngủ nhé - mẹ nói rồi lại gần, hôn lên trán tôi.

- Mẹ cho Daisy ngủ với con tối nay được không mẹ?

- Được, lát nữa mẹ sẽ bế nó lên.

- Mẹ đừng có quên đấy nhé - tôi nói với theo khi mẹ rời gót.

- Ủ, mẹ hứa.

Nhưng tối ấy, mẹ không quay lại mà là bố. Bố nói với tôi Auggie đã có một ngày khai giảng không mấy vui và mẹ đang an ủi em. Bố hỏi ngày khai giảng của tôi thế nào và tôi trả lời mọi thứ đều ổn. Nhưng bố không tin, nên tôi đành phải kể cho bố nghe về cách hành xử thiếu suy nghĩ của Miranda và Ella. (Tuy nhiên, tôi

không nhắc đến chuyện tự bắt tàu điện ngầm về nhà.) Bố bảo không có nơi nào thử thách tình bạn như ở trường trung học và rồi bố trêu đùa chuyện tôi đang đọc *Chiến tranh và hòa bình*. Tất nhiên là không vui về gì, vì tôi đã nghe thấy bố khoe với mọi người rằng mình có một đứa con gái “muời lăm tuổi đang đọc Tolstoy”. Nhưng bố vẫn thích chọc ghẹo tôi kiểu như hỏi tôi đang đọc đến phần nào, phần chiến tranh hay phần hòa bình, hoặc trong sách có nói gì về những ngày Napoleon làm vũ công nhảy hip-hop không. Câu hỏi thật vớ vẩn nhưng bố luôn có cách làm cho mọi người bật cười. Và đôi khi chỉ cần bấy nhiêu thôi cũng đủ làm tôi cảm thấy khá hơn.

Khi cúi xuống hôn tôi chúc ngủ ngon, bố nói:

- Đừng giận mẹ. Con biết rõ mẹ lo cho Auggie như thế nào mà.

- Vâng ạ.

- Con muốn để đèn hay tắt? Cũng muộn rồi đấy - bố hỏi.

- Bố mang Daisy lên đây cho con trước được không ạ?

Hai giây sau, bố quay lại cùng với Daisy trên tay và đặt nó xuống cạnh tôi.

- Ngủ ngon nhé, con gái yêu - bố nói và hôn lên trán tôi. Bố cũng hôn lên trán Daisy. - Ngủ ngon nhé, gái ngoan. Mơ đẹp nhé.

* Lev Tolstoy – Nhà văn Nga, tác giả của tiểu thuyết *Chiến tranh và Hòa bình*.

Bóng ma trước cửa phòng

Có một lần, tôi trở dậy giữa đêm vì khát nước và thấy mẹ đang đứng bên ngoài phòng Auggie. Tay mẹ đang đặt trên nắm cửa, trán tì vào cánh cửa mở hé. Mẹ không có ý định bước vào trong hay lùi lại: chỉ đứng ngay bên ngoài cánh cửa, như thể mẹ đang lắng nghe tiếng Auggie thở trong lúc ngủ. Đèn hành lang đã tắt hết. Ánh sáng duy nhất hắt lên người mẹ là ánh đèn ngủ màu xanh thấp trong phòng của Auggie. Trông mẹ giống như một bóng ma đang đứng đó. Có lẽ tôi nên nói là bóng dáng của một thiên thần. Tôi cố bước trở lại phòng mình không để mẹ biết, nhưng mẹ đã nghe thấy và tiến về phía tôi.

- Auggie ổn không ạ? - Tôi hỏi. Tôi biết thỉnh thoảng em tỉnh giấc vì nếu chẳng may lật mình nằm sấp, nước bọt sẽ làm em không thở được.

- Ừ, em ổn - mẹ đáp và vòng tay ôm tôi. Mẹ đưa tôi về phòng, kéo chăn đắp, hôn và chúc tôi ngủ ngon. Mẹ không bao giờ giải thích mẹ đứng ngoài cửa phòng Auggie để làm gì, và tôi cũng không bao giờ hỏi.

Tôi chỉ băn khoăn tự hỏi đã bao nhiêu đêm mẹ đứng trước cửa phòng Auggie và có khi nào mẹ đứng trước cửa phòng mình như thế không.

Bữa sáng

Sáng hôm sau, trong lúc đang trét phô mai lên chiếc bánh mì vòng của mình, tôi chợt hỏi mẹ:

- Hôm nay mẹ đón con được không?

Mẹ đang chuẩn bị bữa trưa cho August (phô mai Mỹ ăn kèm với bánh mì lúa mạch để bánh bớt cứng vừa đủ cho August có thể ăn được) trong lúc nó ngồi ăn bột yến mạch. Bố sửa soạn đi làm. Bây giờ tôi vào trung học rồi, đường đến trường tôi với đường đến chỗ làm của bố đi chung một đoạn tàu điện ngầm, nên sáng sáng hai bố con sẽ đi cùng nhau, điều ấy có nghĩa là bố sẽ phải khởi hành sớm hơn thường lệ mười lăm phút, tôi xuống trạm của mình, còn bố đi tiếp. Và mẹ sẽ đến đón tôi sau giờ học.

- Để mẹ điện thoại cho mẹ Miranda nhờ cô ấy chở con về nhé.

- Đừng, mẹ! - Tôi vội nói. - Mẹ đến đón con đi. Còn không, con sẽ đi tàu điện ngầm về.

- Con biết là mẹ không muốn cho con tự đi tàu điện ngầm về mà.

- Mẹ ơi, con mười lăm tuổi rồi! Những đứa bằng tuổi con đều tự đi tàu điện ngầm cả rồi!

- Con nó tự đi tàu điện ngầm về được - bố ở trong phòng nói vọng ra, rồi vừa bước vào trong bếp vừa chỉnh lại cái cà vạt.

- Tại sao mẹ Miranda không thể đưa con nó về lần nữa được? - Mẹ cự bố.

- Via đủ lớn để tự đi tàu điện ngầm một mình - bố quả quyết.

Mẹ nhìn cả hai bố con:

- Có chuyện gì thế?

Câu hỏi chẳng dành riêng cho ai.

Tôi hần học nói:

- Mẹ đã có cơ hội để biết nếu như mẹ quay lại phòng con như đã hứa.

- Ôi trời ơi, Via - mẹ thốt lên và nhớ ra tối qua đã bỏ rơi tôi. Mẹ buông con dao đang dùng để cắt đôi quả nho cho Auggie (em vẫn hay bị mắc nghẹn bởi vòm miệng nhỏ hẹp của nó). - Mẹ rất xin lỗi con. Mẹ ngủ thiếp đi trong phòng của Auggie. Khi mẹ tỉnh dậy...

- Con biết, con biết mà. - Tôi lạnh nhạt gạt đầu.

Mẹ tiến lại gần, áp hai tay lên hai má rồi nâng mặt tôi lên để tôi ngược nhìn mẹ và mẹ thì thầm nói:

- Mẹ rất, rất xin lỗi con.

Tôi dám chắc là mẹ thực sự thấy mình có lỗi.

- Vâng!

- Via...

- Mẹ à, không sao đâu. - Lần này tôi nói thật. Trông mẹ rất ân hận, tôi không muốn làm mẹ phải bận tâm nữa.

Mẹ ôm hôn tôi rồi quay lại cắt nho tiếp.

- Mà có chuyện gì giữa con với Miranda thế? - Mẹ hỏi.

- Bạn ấy hành xử như một đứa ngốc.

- Chị Miranda không phải là kẻ ngốc! - Auggie ngay lập tức xen vào.

- Có đấy! Tin chị đi. - Tôi hét lên.

- Được rồi, thế thì mẹ sẽ đến đón con, không sao hết - mẹ nói dứt khoát, lấy dao gạt những quả nho cắt đôi vào trong túi đồ ăn. - Từ giờ trở đi, chương trình sẽ là mẹ lái xe đến trường đón Auggie rồi chạy qua đón con. Mẹ và em sẽ đến trường con vào khoảng bốn giờ kém mười lăm nhé.

- Không! - Tôi quả quyết nói, trước cả khi mẹ nói dứt câu.

- Isabel, con nó có thể đi tàu điện ngầm về được! - Bố sốt ruột nói. - Via bây giờ đã là một thiếu nữ rồi. Con nó đang đọc *Chiến tranh và Hòa bình* đấy, ngạc nhiên chưa?

- *Chiến tranh và Hòa bình* thì có liên quan gì đến chuyện này? - Mẹ bực tức hỏi.

Bố nghiêm nghị nói:

- Có nghĩa là em không cần phải lái xe đến đón con như thể nó còn bé lắm. Vía, con chuẩn bị xong chưa? Lấy cặp đi học thôi nào.

- Dạ rồi - tôi nói, đeo ba lô lên vai. - Chào mẹ! Chào Auggie!

Tôi hôn vội mẹ và Auggie rồi đi ra cửa.

- Con còn chưa có thể đi tàu mà? - Mẹ nói với theo sau tôi.

- Tất nhiên là Vía có rồi! - Bố ngán ngẩm trả lời. - “Cóóó rồồồì, mẹẹẹc yêu ời! Đừng quá lo lắng như thế! Tạm biệt em - bố vừa nói vừa hôn má mẹ rồi quay sang hôn trán August. - Tạm biệt, chàng trai. Bố tự hào về con. Ngày tốt lành con nhé.

- Chào bố! Bố cũng thế nhé.

Bố và tôi rảo chân bước xuống bậc tam cấp và đi xuôi theo dãy nhà.

- Gọi cho mẹ sau khi tan học và trước khi lên tàu nhé! - Mẹ hét lớn theo tôi qua cửa sổ. Tôi thậm chí không quay người lại, chỉ giơ tay vẫy vẫy để mẹ biết rằng tôi đã nghe thấy lời mẹ dặn. Bố thì quay hẳn người lại, đi ngược vài bước, nói thật to rồi vừa chỉ tôi vừa cười cười:

- *Chiến tranh và Hòa bình* đấy, Isabel! *Chiến tranh và Hòa bình*!

Gien số 101*

Cả họ bên ngoại lẫn bên nội của bố đều là người Do Thái ở Nga và Ba Lan. Ông bà nội của ông nội Poppa chạy trốn khỏi cuộc tàn sát người Do Thái dưới thời Nga hoàng và dừng chân ở thành phố New York vào năm chuyển giao giữa hai thế kỷ**. Thân sinh của bà nội Tata chạy trốn khỏi bọn Đức Quốc Xã và tới Argentina vào những năm bốn mươi. Ông nội Poppa và bà nội Tata gặp nhau tại một buổi khiêu vũ ở khu Lower East Side*** trong thời gian bà đến thành phố

* Là một dạng rối loạn gien hiếm gặp, dẫn đến tình trạng chậm phát triển, khó khăn về ngôn ngữ và yếu kém về năng lực vận động. Có sự bất tương xứng kích cỡ đầu so với thân mình, bất thường về mắt, xương hàm nhô, miệng rộng và có những cơn co giật. Trẻ sơ sinh có thể gặp các khó khăn trong ăn uống, khi lớn hơn có thể mắc các vấn đề về vận động nhai, chảy dãi...

** Tức là năm 1900.

*** Khu phố nằm ở phía đông nam của thành phố New York, nằm kế khu Manhattan.

thăm một người bà con. Ông bà nội kết hôn, chuyển đến cư ngụ tại khu Bayside* rồi hạ sinh bố và chú Ben.

Hai bên họ nội ngoại của mẹ đều ở Brazil. Ngoại trừ bà ngoại Grans xinh đẹp của tôi và ông ngoại Agosto – mất trước khi tôi chào đời – còn lại tất cả họ hàng của mẹ – cô, dì, chú, bác, cậu, anh chị em họ – đều sinh sống tại Alto Leblon, một vùng ngoại ô sang trọng ở phía nam thành phố Rio. Ông bà ngoại chuyển đến ngụ tại Boston vào đầu những năm sáu mươi và sinh ra mẹ với dì Kate, dì kết hôn với dưỡng Porter.

Bố mẹ gặp nhau tại trường đại học Brown và từ đó không rời nhau nửa bước. Isabel và Nate: y như hạt đậu nằm trong vỏ đỗ**. Ngay sau khi tốt nghiệp, hai người dọn đến New York, vài năm sau đó tôi ra đời, khi tôi được một tuổi, gia đình chúng tôi chuyển về North River Heights, thủ phủ của dân hippy, nằm mãi tận cùng khu Manhattan.

Không có ai trong gia tộc của tôi từng có dấu hiệu rối loạn gen rõ ràng như ở August. Tôi đã ngắm nghía các bức ảnh màu nâu đỏ in trên giấy sần chụp những người bà con đã mất từ đời tám hoánh đang đội những tấm khăn trùm đầu babushka***; các bức ảnh đen trắng chụp những người họ hàng xa mặc vét may bằng vải

* Khu phố của thành phố New York, có nhiều cư dân giàu có.

** Nguyên văn: "like two peas in a pod". Ý nói hai người hợp nhau về mọi mặt và làm việc gì cũng làm cùng nhau.

*** Một loại khăn trùm đầu phổ biến của phụ nữ Nga.

bông màu trắng phẳng phiu, sạch sẽ, những người lính mặc quân phục, những người phụ nữ búi tóc kiểu tổ ong; các bức ảnh Polaroid chụp những cô cậu ở lứa tuổi thiếu niên mặc quần ống loe, để tóc dài kiểu hippy, và tôi chưa từng bắt gặp trên khuôn mặt họ có nét nào giống với khuôn mặt August, dù chỉ chút xíu thôi. Tuyệt nhiên không. Nhưng sau khi August chào đời, bố mẹ tôi phải đến gặp các chuyên viên tư vấn về di truyền học. Họ chẩn đoán August bị mắc phải hội chứng “rối loạn xương mặt hàm dưới” chưa từng được biết đến, nguyên do bởi một sự đột biến nhiễm sắc thể thường có tính trạng lặn trong gen TCOF1* nằm ở cặp nhiễm sắc thể số 5, và trở nên phức tạp hơn bởi đặc tính rối loạn phát triển nửa dưới khuôn mặt của biểu hiện OAV**. Thỉnh thoảng những đột biến này xuất hiện trong quá trình mang thai. Đôi khi chúng được di truyền từ bố hoặc mẹ, người mang gen trội. Cũng có khi chúng được hình thành bởi sự tương tác giữa nhiều loại gen, kết hợp với những nhân tố môi trường. Đây được gọi là chứng di truyền rối loạn đa nhân tố. Với trường hợp của August, các bác sĩ có thể xác định được một trong “các đột biến do đứt đoạn một nucleotide” đã tạo nên những đột biến trên khuôn mặt của em. Kỳ lạ là cả bố lẫn mẹ tôi đều mang trong mình loại gen đột

* Viết tắt của Treacher Collins-Franceschetti syndrome 1.

** OAV: viết tắt của Oculo Auriculo Vertebral – những biểu hiện phức tạp của hội chứng rối loạn gen.

biến đó, nhưng bạn sẽ chẳng bao giờ thấy bất cứ điều gì bất thường ở họ. Và cả tôi cũng mang trong mình loại ghen đột biến ấy.

Khung Punnett*

Nếu như tôi có con, khả năng năm mươi phần trăm tôi sẽ truyền cho chúng loại gen khiếm khuyết của mình. Điều đó không có nghĩa là chúng sẽ giống như August, nhưng nếu chúng mang trong mình loại gen gồm có hai giao tử đều bị khiếm khuyết giống như trường hợp của August thì chúng sẽ có bộ dạng giống August. Nếu như chồng tôi cũng mang loại gen có tính trạng khiếm khuyết giống hệt tôi, có năm mươi phần trăm khả năng con của chúng tôi sẽ mang loại gen ấy nhưng trông hoàn toàn bình thường, hai mươi lăm phần trăm khả năng chúng sẽ không hề mang trong mình loại gen ấy và hai mươi lăm phần trăm khả năng chúng sẽ trông giống August.

Nếu như August có con với một người không mang

* Khung kẻ ô do nhà di truyền học người Anh R.C Punnett đưa ra để theo dõi kết quả di truyền của phép lai một tính trạng.

loại gien bị khiếm khuyết ấy, chắc chắn một trăm phần trăm con của em sẽ được di truyền loại gien ấy, nhưng hoàn toàn không có khả năng con của hai đứa mang trong mình loại gien gồm có hai giao tử đều bị khiếm khuyết, giống như August. Điều ấy có nghĩa là kiểu gì thì kiểu chúng cũng sẽ mang trong mình loại gien ấy nhưng trông chúng sẽ hoàn toàn bình thường. Nếu như August cưới một cô vợ cũng mang trong mình loại gien khiếm khuyết ấy, tỉ lệ các khả năng di truyền ở đời con của August cũng sẽ giống hệt như của tôi.

Đây chỉ là một chút lý giải về những bất thường trên gương mặt của August. Phần còn lại về sự rối loạn gien không phải do di truyền mà chỉ là do xui rủi thì không thể đoán định được.

Rất nhiều bác sĩ đã vẽ ra khung kẻ ô vuông nhỏ để giải thích cho bố mẹ về những khả năng có thể xảy ra trong quá trình di truyền từ đời này qua đời khác. Các nhà di truyền học dùng khung Punnett để xác định rõ sự di truyền, gien mang tính trạng lặn và gien mang tính trạng trội, những khả năng và xác suất có thể xảy ra. Nhưng tất cả bọn họ đều biết rằng có nhiều bí ẩn mà y học vẫn chưa tìm ra lời giải. Họ có thể dự đoán những trường hợp có nhiều khả năng xảy ra nhưng không chắc chắn. Họ dùng những thuật ngữ như “thể khảm giao tử”, “tái sắp xếp nhiễm sắc thể” hoặc “đột biến chậm”

* Nguyên văn: germline mosaicism – hay còn được gọi là “gonadal mosaicism”.

để giải thích lý do tại sao ngành di truyền học không phải là bộ môn khoa học chính xác. Tôi thích cách nói của bác sĩ. Tôi thích âm thanh của từ “khoa học”. Tôi thích cách sử dụng những từ ngữ khó hiểu để giải thích những điều mà bạn không tài nào hiểu nổi. Có rất nhiều người đang chịu đựng các hội chứng được gọi là “thể khảm giao tử”, “tái sắp xếp nhiễm sắc thể” hoặc “đột biến chậm”, và có vô số trẻ em khuyết tật, như em August của tôi, đã không phải chào đời.

Mỗi bất hòa

Miranda và Ella thay đổi chóng mặt. Họ nhập bọn với một nhóm học sinh có tham vọng nổi tiếng toàn trường.

Sau một tuần cùng ăn trưa chán ngắt, nghe đủ điều huyền thoại về những người tôi chẳng quan tâm, tôi quyết định không ngồi ăn chung với hai cô bạn nữa. Họ chẳng hỏi câu nào và tôi cũng chẳng cần phải đối giá gì. Đường ai nấy đi.

Cả một quãng thời gian dài sau đó tôi chẳng thấy bạn lòng. Tuy nhiên, một tuần liền, tôi không đến căng-tin ăn trưa để quá trình chuyển tiếp được tự nhiên hơn, để tránh phải nói những lời giả tạo: “Ôi, tiếc quá, bàn này có người ngồi rồi, Olivia!” Tới thư viện đọc sách còn thoải mái hơn nhiều.

Đến tháng mười, tôi đọc xong quyển *Chiến tranh và Hòa bình*. Thật đáng kinh ngạc. Mọi người cứ cho rằng cuốn tiểu thuyết ấy khó đọc lắm, nhưng thực ra nó

giống một vở kịch truyền hình nhiều tập với rất nhiều nhân vật, những con người đem lòng yêu nhau, đánh nhau sống chết vì tình. Một ngày nào đó, tôi muốn yêu và được yêu như thế. Tôi muốn được chồng yêu như công tước Bolkonsky yêu Natasha.

Tôi chơi với một cô bạn tên là Eleanor mà tôi đã quen từ hồi học tiểu học ở trường PS22, mặc dù chúng tôi không học chung trường trung học cơ sở. Eleanor là một cô gái rất thông minh, hơi ủy mị, nhưng dễ thương. Tôi thấy cô bạn mình có khiếu hài hước (không phải kiểu chọc cười như bố đầu mà ở những lời nhận xét hết sức dí dỏm), còn Eleanor lại thấy ở tôi bản tính vui vẻ hòa đồng. Tôi đoán là Eleanor đã từng có ấn tượng rằng tôi rất nghiêm trang. Và, hóa ra Eleanor cũng không thích Miranda với Ella, vì hai đứa nó rất chảnh.

Nhờ quen Eleanor, tôi nhập bàn ăn trưa với nhóm học sinh thông minh. Nhóm này đông hơn và đa dạng hơn những nhóm bạn mà tôi từng quen. Họ gồm có Kevin, bạn trai của Eleanor – lớp trưởng tương lai; một vài cậu rất giỏi kỹ thuật công nghệ; mấy cô gái, giống như Eleanor, là thành viên của nhóm viết kỷ yếu niên khóa và câu lạc bộ thảo luận nhóm; và một anh chàng trầm tính tên Justin đeo mắt kính tròn, chơi vĩ cầm, ngay lập tức, tôi đã phải lòng cậu ấy.

Mỗi khi gặp Miranda và Ella, lúc này đang chơi với nhóm siêu nổi tiếng, tụi tôi nói “Chào” rồi đi tiếp. Thỉnh thoảng Miranda có hỏi thăm August và “gửi lời

chào của tớ đến nó nhé.” Tôi không bao giờ chuyển lời, không phải vì giận Miranda mà vì dạo này August đang chìm đắm trong thế giới riêng của em. Có những ngày, hai chị em tôi cùng ở nhà nhưng chẳng gặp mặt nhau.

Ngày 31 tháng mười

Bà ngoại mất vào đêm trước lễ Halloween. Dù đã bốn năm trôi qua, ngày này luôn là một dịp buồn trong năm của tôi. Với mẹ cũng thế, mặc dầu không phải lúc nào mẹ cũng nói ra. Thay vào đó, mẹ dành hết thời gian để chuẩn bị trang phục hóa trang cho August, vì cả nhà đều biết, Halloween là ngày nó thích nhất trong năm.

Năm nay cũng thế. August rất muốn hóa trang thành nhân vật Boba Fett trong *Chiến tranh giữa các vì sao*, vì vậy mẹ lùng sục kiếm cho August một bộ Boba Fett đúng cỡ của nó, nhưng lạ thay, không ở đâu còn hàng. Mẹ vào tất cả các cửa hàng trên mạng, chỉ còn vài bộ trên eBay trong khi số lượng đơn đặt mua rất lớn. Cuối cùng, mẹ đành phải mua một bộ Jango Fett rồi biến nó thành trang phục của Boba Fett bằng cách phủ lên đó một lớp sơn màu xanh lá.

Áng chừng mẹ đã phải mất hai tuần lễ cho bộ trang phục vớ vẩn đó. Mà thôi, tôi sẽ chẳng phân bì việc mẹ

chưa từng bỏ công cho bất cứ bộ trang phục hóa trang nào của tôi bởi điều này thực sự không liên quan gì đến chuyện tôi đang nói cả.

Sáng ngày Halloween, tôi tỉnh giấc, nghĩ tới bà ngoại, lòng buồn rười rượi và chỉ muốn khóc. Bố cứ giục tôi thay đồ nhanh lên đi, điều ấy chỉ càng khiến tôi bị rối thêm, và đột nhiên tôi khóc òa. Tôi chỉ muốn ở nhà. Vì thế, sáng hôm ấy bố đưa August đến trường, mẹ đồng ý cho tôi ở nhà và hai mẹ con cùng khóc với nhau một lúc. Có một điều tôi biết chắc rằng mẹ còn nhớ bà ngoại nhiều hơn tôi. Tất cả những lần August phải vật lộn để sinh tồn sau phẫu thuật, tất cả những lần hồi hải chạy vào phòng cấp cứu: bà ngoại luôn ở bên cạnh mẹ. Cảm giác được khóc cùng mẹ thật dễ chịu. Với cả mẹ lẫn tôi. Rồi mẹ rủ tôi cùng xem phim *Con ma và bà Muir**, một trong những bộ phim đen trắng mà hai mẹ con yêu thích.

Phải nói đó là một ý kiến tuyệt vời. Tôi cứ tưởng mình sẽ tận dụng được ngày suốt mướt này như một cơ hội để kể cho mẹ nghe những chuyện ở trường về Miranda và Ella, nhưng ngay khi hai mẹ con vừa ngồi xuống trước đầu máy DVD thì tiếng chuông điện thoại vang lên. Cô y tá ở trường gọi báo rằng August bị đau bụng và cần được đón về gấp. Thời gian dành cho

* Phim của đạo diễn Joseph L. Mankiewicz, phát hành năm 1947, được chuyển thể từ tiểu thuyết cùng tên của văn sĩ R. A. Dick.

những bộ phim xưa cũ và cho bầu không khí mẹ con gần gũi mới thật nhiều làm sao.

Mẹ đi đón August và ngay khi vừa về đến nhà, August vào thẳng nhà tắm, nôn thốc nôn tháo. Rồi em trèo lên giường, lấy chăn trùm kín đầu. Mẹ cặp nhiệt độ, mang trà nóng cho em và lại khoác lên mình bộ dạng “mẹ yêu của August”.

“Mẹ yêu của Via” chỉ vừa mới lộ dạng trong một quãng thời gian ngắn ngủi đã bị xếp xó. Tất nhiên, tôi hiểu chứ: August đang ốm.

Không ai trong nhà hỏi em tại sao lại mặc trang phục Ma Hét Máu Me đến trường thay vì mặc bộ Boba Fett mà mẹ đã chuẩn bị cho. Giả như mẹ có tủ thân khi thấy bộ trang phục hóa trang mà mình đã kỳ công sửa soạn trong hai tuần lễ bị quăng lăn lóc trên sàn, mẹ cũng không để lộ ra ngoài.

Chơi khăm hay tử tế

Chiều hôm ấy, August thấy không được khỏe nên em không tới các nhà hàng xóm để chơi trò “chơi khăm hay tử tế”, thật đáng buồn cho August bởi tôi biết em thích trò này nhường nào – nhất là khi trời tối. Mặc dù bản thân đã qua cái tuổi chơi trò này, nhưng tôi vẫn thường đeo mặt nạ và cùng với August đi lên đi xuống các tòa nhà, nhìn nó gõ cửa nhà người ta, phấn khởi cười khúc khích. Tôi biết đó là đêm duy nhất trong năm em thực sự được giống như bao đứa trẻ khác. Không ai biết em là một đứa trẻ dị thường đằng sau tấm mặt nạ. Với August, cảm giác ấy hẳn là rất tuyệt vời.

Bây giờ tối hôm ấy, tôi gõ cửa phòng August.

- Chào em.

- Chào chị - em đáp. August nằm dài trên giường, ngó đăm đăm lên trần nhà, không chơi điện tử hay đọc

truyện tranh như mọi khi. Daisy, nằm kế bên, đầu gác lên chân August. Bộ trang phục Ma Hét Máu Me nhả nhúm vút trên sàn bên cạnh bộ Boba Fett.

- Bụng em sao rồi? - Tôi ngồi xuống cạnh em và hỏi.

- Em vẫn thấy buồn nôn.

- Em nhất quyết không dậy tham dự Lễ diễu hành Halloween hả?

- Dạ không.

Câu trả lời khiến tôi ngạc nhiên. Bình thường August là một đứa rất lạc quan, với tình trạng sức khỏe như thế em vẫn chơi ván trượt dù chỉ mới phẫu thuật trước đó vài ngày hay dùng ống hút nhấp thức ăn trong khi miệng hầu như bị khâu kín. Ở tuổi lên mười, em bị tiêm, phải uống thuốc và chịu đựng các phương pháp trị liệu nhiều hơn gấp mười lần những bệnh nhân khác; chả lẽ chút cảm giác nôn nao lại khiến em bỏ cuộc sao?

- Em kể chị nghe chuyện gì đã xảy ra được không? - Tôi nói, giọng có phần hơi giống mẹ.

- Không.

- Có phải chuyện trường lớp không?

- Vâng.

- Thầy cô giáo? Bài vở? Bạn bè?

Nó im lặng.

- Có ai đó nói gì à? - Tôi dò hỏi.

- Người ta lúc nào mà chẳng nói gì đó - em trả lời một cách chua chát, nghe như sắp khóc đến nơi.

- Kể chị nghe đi.

Em kể rằng đã tình cờ nghe được những lời lẽ vô cùng tàn nhẫn của một số đứa bạn trong lớp về mình. Em đã chẳng bận tâm về lời nói của người ngoài vì em đã đoán trước rồi, nhưng lần này em bị tổn thương nặng nề bởi trong số đó có cả cậu “bạn thân” Jack Will. Tôi nhớ August có nhắc tới Jack một đôi lần trong vài tháng qua. Tôi nhớ bố mẹ có nói Jack là một đứa trẻ tốt bụng và bố mẹ thấy vui khi em có được một người bạn như thế.

- Trẻ con đôi khi ngốc nghếch lắm - tôi nắm tay em, dịu dàng nói. - Chị dám cá là Jack không có ý xấu đâu.

- Vậy sao cậu ấy lại nói như thế? Cậu ấy đã giả vờ làm bạn với em suốt hồi nào giờ. Chắc chắn là thầy Tushman đã hứa cho Jack điểm cao hay gì đó để khiến cậu ấy làm vậy. Em chắc chắn với chị cậu ấy nghĩ là, Jack ơi, nếu mày làm bạn với đồ quái thai đó, năm nay mày sẽ không phải làm bất cứ bài kiểm tra nào hết.

- Em biết sự thật không phải thế mà. Và đừng tự gọi mình là quái thai.

- Thế nào cũng được. Em ước gì mình đã không bao giờ bước chân đến ngôi trường đó.

- Chị tưởng em thích nó mà.

- Em ghét trường! - August đột nhiên nổi nóng, tay nắm lia lịa vào cái gối và gào thét ầm ỉ. - Em ghét trường! Em ghét nó! Em ghét nó!

Tôi im lặng. Tôi không biết phải nói gì. August đã bị tổn thương, em đang nổi đóa.

Tôi để yên cho August vài phút. Daisy bắt đầu liếm những giọt nước mắt đang lăn xuống trên gương mặt em.

- Thôi nào, Auggie - tôi vỗ lưng em nhè nhẹ dỗ dành. - Sao em không mặc bộ Jango Fett và...

- Đó là trang phục của Boba Fett! Tại sao ai cũng lẫn lộn thế?

- Ủ, trang phục Boba Fett - tôi nói, cố gắng giữ bình tĩnh. Tôi vòng tay ôm lấy vai em. - Chị em mình cùng tới lễ diễu hành nhé?

- Nếu như em tới đó, mẹ sẽ nghĩ em đã đỡ và bắt em đi học vào ngày mai.

- Mẹ sẽ không bao giờ bắt em tới trường - tôi đáp.
- Nào, Auggie. Đi nào. Sẽ vui lắm đấy, chị hứa. Chị sẽ cho em hết số kẹo của chị.

August không nói gì, em ngồi dậy và chậm rãi khoác bộ đồ hóa trang Boba Fett lên người. Tôi giúp em sửa lại mấy cái dải áo và thắt chặt thắt lưng. Ngay khi chụp cái mũ bảo hộ lên đầu, August đã cảm thấy đỡ hơn.

Khoảng lặng suy tư

Ngày hôm sau, August lại diễn tiếp trò đau bụng để không phải đến trường. Tôi có chút áy náy khi nhìn mẹ lo sốt vó vì nghĩ August bị giun sán, nhưng tôi đã hứa với August sẽ không nói gì với mẹ về sự cố ở trường rồi.

Cho đến ngày chủ nhật, em vẫn nhất quyết không chịu đi học lại.

- Em định nói gì với bố mẹ đây? - Tôi hỏi August khi biết quyết định của em.

- Bố mẹ nói em có thể bỏ học bất cứ lúc nào em muốn. - Em nói trong lúc vẫn chăm chú đọc truyện tranh.

- Nhưng em chưa bao giờ bỏ cuộc - tôi thành thực nói. - Thật chẳng giống em xiu nào.

- Em đang bỏ cuộc đây.

- Em sẽ phải nói với bố mẹ lý do - tôi kéo cuốn sách khỏi tay Auggie, buộc em phải nhìn tôi trong lúc trò

chuyện. - Lúc ấy mẹ sẽ điện thoại đến trường và tất cả mọi người đều sẽ biết chuyện.

- Jack sẽ gặp rắc rối sao?

- Chị nghĩ thế.

- Tốt.

August càng lúc càng khiến tôi ngạc nhiên hơn. Em lôi một cuốn truyện tranh khác từ trên giá xuống và bắt đầu lướt từng trang.

- Auggie à. Em thực sự muốn bọn trẻ ngu ngốc ấy giữ chân em, không cho em đi học lại à? Chị biết em vui thích khi được đến trường mà. Đừng cho bọn nó cái quyền tác động được tới em. Đừng để bọn nó mất nguyên.

- Bọn nó có biết là em đã nghe thấy đâu.

- Ừ, chị biết, nhưng mà...

- Chị Via à, không sao đâu. Em biết em đang làm gì. Em đã quyết rồi.

- Nhưng như thế là điên rồ, Auggie! - Tôi gần giọng, giật cuốn truyện ra khỏi tay em. - Em phải trở lại trường. Mọi người ai cũng có lúc ghét trường học. Chị cũng thế. Thỉnh thoảng chị ghét bọn bạn của mình. Chuyện thường tình mà Auggie. Em muốn được đối xử bình thường, đúng không? Chuyện này là bình thường đấy! Tất cả chúng ta đều phải đi học cho dù thỉnh thoảng có những ngày tệ hại, hiểu không?

- Mọi người có đi đường vòng để không bị chạm vào người chị không, Via? - Em khiến tôi cứng họng trong

giây lát. - Đúng thế đấy. Đó chính là điều em nghĩ. Do vậy, đừng có so sánh những ngày khổ sở ở trường của chị với của em, được không?

- Em nói cũng phải. Nhưng đây không phải là cuộc tranh luận xem ngày của ai khổ sở nhất, Auggie à. Vấn đề là tất cả chúng ta đều phải chịu đựng những ngày tệ hại. Bây giờ, trừ phi em muốn được đối xử như một đứa trẻ ranh có những nhu cầu đặc biệt trong suốt quãng đời còn lại, còn không em phải chấp nhận vượt qua để đến trường.

August không nói tiếng nào, song tôi cho rằng lời nói của tôi ít nhiều cũng khiến em phải suy nghĩ.

- Em không cần phải nói với bọn chúng lời nào hết. August à, thật là hay khi em biết tụi nó nói gì trong khi tụi nó lại không biết rằng em biết, em thấy không?

- Quan trọng lắm sao?

- Em hiểu ý chị mà. Em không phải nói chuyện lại với tụi nó nếu em không muốn. Và tụi nó sẽ không hiểu tại sao. Thấy chưa? Hoặc em có thể giả vờ làm bạn với tụi nó, nhưng trong thâm tâm em biết đó chỉ là xã giao thôi.

- Chị đang đối xử với chị Miranda như thế à?

- Không. Chị không bao giờ giả tạo với Miranda.

- Vậy tại sao chị lại bảo em nên làm thế?

- Chị không bảo em làm thế! Chị chỉ bảo em không nên để mấy thằng oắt ngu ngốc ấy ảnh hưởng đến mình, chỉ có thế thôi.

- Như chị Miranda ảnh hưởng đến chị ấy hả?
- Tại sao em cứ mang Miranda vào đây suốt thế?
- Tôi mất kiên nhẫn hét lên. - Chị đang cố gắng trò chuyện với em về bạn bè của em. Đừng có xen chuyện ấy vào đây chứ.

- Chị còn chẳng làm bạn với chị ấy nữa kìa.
- Việc ấy thì liên quan gì đến chuyện chị em mình đang nói với nhau hả?

Ánh mắt của August khiến tôi nhớ lại khuôn mặt của một con búp bê. Em cứ nhìn tôi đắm đắm một cách vô hồn bằng hai con mắt khép hờ như mắt búp bê.

- Hôm nọ, chị ấy gọi điện thoại tới - cuối cùng August lên tiếng.

- Hả? - Tôi sửng sốt. - Thế sao em không nói với chị?
- Chị ấy không gọi cho chị - em vừa đáp vừa lấy lại hai cuốn truyện tranh tôi đang cầm trên tay. - Chị ấy gọi hỏi thăm em. Chị ấy còn không hề biết rằng em đang đi học nữa kìa. Em không thể tin nổi chị đã chẳng kể chuyện này cho chị ấy. Chị Miranda nói hai người không còn chơi chung với nhau nữa, nhưng chị ấy muốn em biết rằng chị ấy sẽ luôn yêu quý em.

Sửng sốt gập bội. Đau nhói. Kinh ngạc. Tôi không thốt lên được tiếng nào.

- Tại sao em không nói chị biết? - Cuối cùng tôi cũng nói được.

- Em không biết. - August nhún vai, tiếp tục lật mở cuốn truyện lúc đầu.

- Thôi được, chị sẽ kể cho bố mẹ nghe chuyện của Jack Will nếu như em không đến trường nữa. Thầy Tushman chắc chắn sẽ gọi em tới trường và bắt Jack cùng mấy đứa kia công khai xin lỗi em, và tất cả mọi người sẽ đối xử với em như một đứa trẻ cần phải đến học ở một ngôi trường dành cho những đứa trẻ đặc biệt. Có phải đó là điều em muốn không? Nếu không thì em phải đi học trở lại và làm như không có chuyện gì xảy ra cả. Hay em muốn bắt Jack phải chịu trận trong chuyện này, được thôi. Nhưng, dù cách nào đi nữa, nếu em...

- Được rồi, được rồi, được rồi - August ngắt lời tôi.

- Gì cơ?

- Được rồi! Em sẽ đi học! - Em hét lên. - Đừng có nói về chuyện này nữa. Giờ làm ơn cho em đọc sách được chưa?

- Được! - Tôi đáp. Trong lúc quay ra khỏi phòng em, tôi nghĩ tới một chuyện.

- Miranda có nói gì khác về chị không?

August ngẩng mặt lên và nhìn thẳng vào mắt tôi.

- Chị ấy bảo chị ấy nhớ chị. Nguyên văn là thế.

Tôi gật đầu.

- Cám ơn - tôi thờ ơ nói, cố giấu nỗi vui sướng đang tràn ngập lòng mình.

PHẦN BA

SUMMER

Bạn vẫn đẹp
Dù có ai nói gì chẳng nữa
Những lời nói không dim được bạn đâu
Bạn đẹp ở mọi góc nhìn
Chẳng lời nói nào có thể dim bạn xuống.
- Christina Aguilera, "Đẹp"

Những đứa trẻ kỳ quặc

Thực ra cũng có vài đứa bạn hỏi tôi vì sao lại có thể cặp kè với “đồ quái thai” được. Tụi nó chẳng biết gì về August cả. Nếu quen cậu ấy, hẳn tụi nó sẽ không gọi August như vậy.

Tôi lúc nào cũng trả lời:

- Vì cậu ấy thú vị! Và đừng gọi cậu ấy như thế.

Một ngày nọ, Ximena Chin nói với tôi:

- Cậu là thánh nhân, Summer à. Tớ không tài nào làm được như cậu.

- Có gì to tát đâu - tôi thành thực đáp.

- Có phải thầy Tushman bắt cậu làm bạn với August không? - Charlotte Cody hỏi.

- Không. Tớ muốn làm bạn với August là do tự nguyện.

Ai mà biết được việc tôi ngồi ăn trưa chung với August Pullman lại là chuyện to tát đến thế? Mọi người cứ làm như thể đó là điều lạ lùng nhất trên đời ấy. Không hiểu sao tụi nó lại kỳ quặc như thế.

Tôi ngồi cạnh August trong ngày khai giảng vì thấy tội nghiệp cậu ấy. Chỉ thế thôi. Cậu ấy ngồi đấy, một đứa trẻ có bộ dạng khác lạ trong một ngôi trường hoàn toàn mới. Không ai trò chuyện với cậu ấy. Mọi người đều nhìn cậu ấy chằm chằm. Đám con gái ở bàn tôi rì rầm về cậu ấy. August không phải là học sinh mới duy nhất ở trường tư thục Beecher, nhưng là đứa duy nhất bị đem ra bàn tán. Julian đặt cho cậu ấy biệt danh Nhóc Thây Ma, và ai cũng gọi August bằng cái tên đó. “Cậu đã thấy Nhóc Thây Ma chưa?” Những thứ như thế lan truyền rất nhanh. Và August biết hết. Là một học sinh mới ngay cả khi bạn có một khuôn mặt bình thường cũng đã khó khăn rồi, huống chi là... Hãy thử hình dung nếu bạn sở hữu bộ mặt như cậu ấy mà xem?

Vì vậy, tôi đã bước tới và ngồi cùng August. Chẳng phải chuyện lớn lao gì. Tôi mong mọi người sẽ thôi không chuyện bé xé ra to. Dầu ngoại hình có dị thường thì cậu ấy vẫn chỉ là một đứa trẻ.

Bệnh truyền nhiễm

Tôi thừa nhận phải mất ít lâu mới nhìn quen khuôn mặt của August. Tôi ngồi chung với cậu ấy đã hai tuần nay. Thành thực mà nói August chẳng phải đứa ăn uống gọn gàng sạch sẽ gì cho cam, nhưng nếu bỏ qua điểm ấy, bạn sẽ thấy August cũng khá thú vị. Cần phải nói thêm rằng tôi không còn cảm thấy tội nghiệp cậu ấy nữa. Tôi tiếp tục ngồi chung bàn với August bởi cậu ấy rất vui tính.

Một trong những điều tôi không thích trong năm học này là có nhiều đứa hành xử cứ như chúng đã lớn lắm rồi nên không thể đùa nghịch được nữa ấy. Những đứa này chỉ muốn “đi loanh quanh” và “tán gẫu” trong giờ nghỉ. Mọi điều tụi nó nói với nhau bây giờ chỉ xoay quanh chuyện đứa nào thích đứa nào và đứa nào đáng yêu, đứa nào không. August chẳng bận tâm đến mấy chuyện vớ vẩn đó, cậu ấy thích chơi đập bóng trong giờ nghỉ, tôi cũng vậy.

Bởi cùng chơi đập bóng với nhau nên tôi mới phát hiện ra cái gọi “Bệnh Truyền Nhiễm”. Hình như “trò chơi” này mới nảy sinh từ đầu năm học. Bất cứ ai tình cờ chạm phải người August sẽ chỉ có ba mươi giây để đi rửa tay hoặc dùng nước diệt khuẩn, nếu không sẽ mắc Bệnh Truyền Nhiễm. Tôi không biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu như tụi nó thực sự mắc phải Bệnh Truyền Nhiễm này bởi chưa có đứa nào chạm phải August hết – chưa chạm trực tiếp.

Maya Markowitz đã tâm sự với tôi về lý do nó không chơi đập bóng trong giờ nghỉ vì sợ mắc phải Bệnh Truyền Nhiễm. Tôi liền hỏi: “Bệnh Truyền Nhiễm là gì?” Sau khi Maya giải thích, tôi nói vớ vẩn quá. Cậu ấy đồng tình, nhưng vẫn nhất quyết không chạm tay vào quả bóng mà August vừa mới chạm vào.

Bữa tiệc đêm Halloween

Tôi thực sự háo hức vì nhận được lời mời đến dự tiệc Halloween ở nhà Savanna. Có thể nói Savanna là đứa con gái nổi tiếng nhất trường. Hầu hết các bạn trai trong trường đều thích cậu ấy. Tất cả các bạn gái đều muốn kết giao với cậu ấy. Savanna là đứa con gái đầu tiên trong khối năm có “người yêu” - học bên trường trung học cơ sở MS281 - thế nhưng Savanna đã bỏ anh chàng này và bắt đầu hẹn hò với Henry Joplin; cũng dễ hiểu thôi vì cả hai đứa đều trông như đã mười mấy tuổi rồi.

Nhưng vì một lý do đặc biệt nào đó, tôi đã được mời dù không thuộc nhóm “nổi tiếng”. Khi nghe tôi nói đã nhận được giấy mời và chắc chắn đến dự buổi tiệc, Savanna đã rất vui, nhưng cô bạn cũng dặn tôi đừng khoe với ai vì thực sự không mời nhiều người. Như Maya cũng không nhận được giấy mời. Savanna còn dặn tôi đừng mặc đồ hóa trang. Cũng may là cậu

ấy dặn, nếu không chắc hẳn tôi sẽ diện trang phục hóa trang đến buổi tiệc – không phải là bộ đồ kỳ lân tôi chuẩn bị cho Lễ diễu hành Halloween mà là bộ Cô gái ma tôi định mặc tới trường. Nhưng ngay cả bộ ấy cũng là điều cấm kỵ trong bữa tiệc này. Vì thế nếu đến dự tiệc nhà Savanna tôi sẽ không thể tham gia lễ diễu hành và bộ đồ hóa trang kỳ lân của tôi sẽ bị bỏ phí. Uổng công tôi chuẩn bị, nhưng thôi, không sao. Khi tôi tới nhà Savanna, cô bạn ra cửa chào đón tôi và hỏi ngay:

- Bạn trai của cậu đâu, Summer?

Tôi ngó người không hiểu cậu ấy đang nói gì.

- Tớ đoán cậu ta không cần phải đeo mặt nạ trong ngày Halloween, đúng không?

Và đến lúc này tôi mới biết cô ấy đang nói về August.

- Cậu ấy không phải là bạn trai của tớ.

- Tớ biết, đùa chút thôi mà! - Savanna hôn lên má tôi (đám con gái trong nhóm của cậu ấy đều hôn nhau mỗi khi chào hỏi), và treo áo khoác của tôi lên một cái giá mắc đồ ngoài hành lang. Rồi Savanna cầm tay tôi dẫn xuống tầng hầm nhà mình, nơi tổ chức tiệc. Tôi không thấy bố mẹ cậu ấy đâu cả.

Có khoảng mười lăm đứa ở dưới đó: tất cả đều ở trong nhóm học sinh nổi tiếng, không thuộc nhóm Savanna thì cũng thuộc nhóm Julian. Tôi nghĩ tụi nó đã hợp lại thành một siêu nhóm toàn những đứa nổi tiếng, và hiện đã có vài đứa trong nhóm hẹn hò với nhau.

Tôi thật sự không biết có bao nhiêu cặp. Tôi biết Savanna cặp với Henry, nhưng liệu Ximena có cặp với Miles? Rồi Ellie có cặp với Amos? Người Ellie cũng phẳng lì giống người tôi vậy.

Năm phút sau khi tôi tới, Henry và Savanna đến đứng cạnh, quấy rầy tôi theo đúng nghĩa đen của nó.

- Đây, chúng tớ muốn biết tại sao cậu lại cặp kè với Nhóc Thây Ma hoài vậy - Henry mở lời.

- Cậu ấy không phải là một thây ma - tôi cười to đùa cợt, nhưng cảm giác rất giả tạo.

Đến lượt Savanna nói:

- Summer này, cậu sẽ nổi tiếng hơn nhiều nếu như cậu không kè kè với August suốt như thế. Nói thật nhé, Julian thích cậu đấy. Anh chàng muốn rủ cậu đi chơi.

- Julian á?

- Cậu có thấy anh ấy đẹp trai không?

- Ừm... ờ, tớ cho là... Ừ, Julian cũng bảnh.

- Vậy cậu phải chọn cho mình một người phù hợp để hẹn hò - Savanna nói. Giọng điệu hệt như một người chị đang tâm sự với cô em gái nhỏ vậy.

- Mọi người đều thích cậu Summer à. Ai cũng thấy cậu rất dễ thương và xinh xắn. Cậu hoàn toàn có thể là thành viên của nhóm tụi này nếu như cậu muốn, và tin tớ đi, có cả đồng con gái trong khối mong được như thế lắm đấy.

Tôi gật đầu:

- Tớ biết. Cảm ơn cậu.

- Có gì đâu. Cậu có muốn tớ gọi Julian tới trò chuyện với cậu không?

Tôi đưa mắt nhìn theo hướng tay cô bạn và thấy Julian đang nhìn về phía tôi.

- Ủm, thực ra, tớ muốn đi vệ sinh. Ở đâu thế nhỉ?

Tôi vào phòng vệ sinh, ngồi xuống thành bồn tắm và gọi điện thoại cho mẹ đến đón.

- Mọi thứ ổn cả chứ con? - Mẹ hỏi.

- Vâng, con chỉ không muốn ở lại thôi ạ.

Mẹ không hỏi thêm câu nào nữa và bảo sẽ có mặt ở đó trong vòng mười phút.

- Mẹ đừng bấm chuông - tôi dặn. - Khi nào tới, mẹ điện thoại cho con thôi.

Tôi lần chần trong nhà tắm cho tới khi mẹ gọi, và tôi lên đi lên cầu thang mà không để ai trông thấy, lấy áo khoác và rời khỏi nhà Savanna.

Mới có chín giờ rưỡi. Dòng người đông đúc vẫn đang đổ ra đại lộ Amesfort để tham gia vào Lễ diễu hành Halloween. Ở đâu cũng náo nhiệt. Ai cũng mặc đồ hóa trang. Những bộ xương. Những tên cướp biển. Những nàng công chúa. Lũ ma cà rồng. Các siêu nhân.

Nhưng không có con kỳ lân nào.

Tháng mười một

Hôm sau đến trường, tôi nói với Savanna là tôi đã ăn phải thứ kẹo Halloween gói ghiếc nào đó nên thấy nôn nao và phải bỏ tiệc về sớm. Cậu ấy tin lời tôi. Thực ra, dịch đau bụng giun đang hoành hành, thế nên lời nói dối này dễ được chấp nhận.

Tôi cũng nói với Savanna rằng tôi đã phải lòng một người khác không phải là Julian và nhờ cậu ấy chuyển lời đến Julian rằng tôi không có ý gì với cậu ta. Savanna tò mò muốn biết người tôi đã phải lòng là ai nhưng tôi bảo đó là một bí mật.

August vắng mặt vào ngày sau lễ Halloween và khi đi học lại, tôi dám chắc đã có chuyện gì đó xảy ra. August hành xử rất khó hiểu trong giờ ăn trưa!

Cậu ấy nói năng nhát gừng, và cứ cầm mặt xuống phần ăn của mình trong lúc trò chuyện. Cứ như thể cậu ấy tránh nhìn vào mắt tôi ấy. Cuối cùng, tôi hỏi:

- Augustie này, mọi chuyện ổn cả chứ? Cậu bực tức à hay bực chuyện gì khác?

- Không.

- Thật tiếc là cậu thấy khó ở trong ngày Halloween.

Tớ cứ ngó quanh tìm Boba Fett đọc các hành lang mãi.

- Ủ, tớ bị ốm.

- Cậu bị đau bụng à?

- Ủ, chắc thế.

Cậu ấy lật mở một cuốn sách và bắt đầu đọc, cử chỉ này hơi khiếm nhã.

- Tớ rất hứng thú với đồ án Bảo tàng Ai Cập. Còn cậu thì sao?

August lắc đầu, miệng đầy thức ăn. Quả thực, tôi phải quay mặt đi bởi cái kiểu nhai – có vẻ như August cố tình làm ra vẻ gớm ghiếc đó – và cả cái kiểu hai con mắt cứ luôn sụp xuống ấy, khiến tôi cảm thấy ghê ghê.

- Cậu bắt thăm được đồ án nào? - Tôi hỏi.

August nhún vai, rút ra một mảnh giấy nhỏ trong túi quần jean và đẩy về phía tôi. Tất cả học sinh trong khối đều được giao làm một vật phẩm của người Ai Cập cho triển lãm Bảo tàng Ai Cập trong tháng mười hai. Các thầy cô viết tên các vật phẩm lên những mảnh giấy nhỏ, bỏ vào trong một cái bình thường dùng để nuôi cá cảnh, và rồi từng nhóm học sinh trong khối sẽ lần lượt bắt thăm.

Tôi mở mảnh giấy nhỏ Auggie đưa.

- Ôi, tuyệt quá! - Tôi reo lên, có phần hơi quá khích bởi tôi đang cố lên dây cót cho cậu bạn. - Cậu bắt được Kim tự tháp bậc thang ở nghĩa địa Sakkara!

- Tớ biết rồi!

- Tớ bắt được thần Anubis, vị thần cai quản thế giới bên kia.

- Vị thần đầu chó ý hả?

- Đúng ra là đầu chó rừng - tôi chỉnh lại. - Này, cậu có muốn tụi mình cùng nhau làm đồ án sau giờ học không? Cậu có thể qua nhà tớ.

August đặt miếng bánh xăng-uyích của mình xuống và ngả người tựa vào lưng ghế. Tôi không thể mô tả được ánh mắt cậu ấy dành cho tôi lúc đó.

- Summer này. Cậu không nhất thiết phải làm vậy mà.

- Cậu đang nói gì thế?

- Cậu không cần phải làm bạn với tớ, tớ biết thầy Tushman đã nói chuyện với cậu.

- Cậu đang nói gì vậy?

- Cậu không cần phải giả vờ, đó là điều tớ đang muốn nói đấy. Tớ biết thầy Tushman đã nói chuyện với một vài học sinh và yêu cầu phải làm bạn với tớ.

- Thầy không nói chuyện với tớ, August à.

- Có.

- Không có.

- Có.

- Không có đâu! Tớ lấy mạng sống của mình ra mà thề đấy! - Tôi giơ hai tay lên trời để cho cậu ấy thấy ngón trỏ và ngón giữa ở cả hai tay của tôi không bắt

chéo nhau*. Ngay lập tức cậu ấy nhìn xuống hai chân tôi và tôi liền rút chân ra khỏi đôi UGG** của mình để cậu ấy thấy hai ngón chân tôi cũng không bắt chéo nhau.

- Cậu đang mang tất - cậu ấy nói về nghi ngờ.

- Cậu có thể thấy các ngón chân của mình không gồ lên mà! - Tôi hét lên.

- Được rồi, cậu không cần phải thét lên như thế.

- Tớ không muốn bị buộc tội, rõ chưa?

- Được rồi. Tớ xin lỗi.

- Cậu nên như vậy.

- Thực sự thầy Tushman không nói chuyện với cậu à?

- Auggie!

- Được rồi, được rồi, tớ thành thật xin lỗi.

Chắc hẳn tôi sẽ còn giận August nếu như ngay sau đó cậu ấy không kể tôi nghe sự việc tồi tệ đã diễn ra trong ngày Halloween, và tôi không thể nào tiếp tục giận cậu ấy được nữa. Đại thể là, August nghe thấy Jack nói xấu cậu ấy sau lưng bằng những lời lẽ thậm tệ. Chuyện August kể phần nào đã giải thích được thái độ của cậu ấy, và giờ đây tôi hiểu vì sao cậu ấy “cáo bệnh”.

* Dấu hiệu người Mỹ thường dùng – lấy ngón trỏ bắt chéo sang ngón giữa – để cầu may mắn, tránh bị trừng phạt khi nói dối.

** Một thương hiệu giày của Úc.

- Hãy hứa là cậu sẽ không kể cho bất kỳ ai.

- Tớ hứa. - Tôi gật đầu. - Hãy hứa cậu sẽ không bao giờ xúc phạm tớ kiểu như thế thêm một lần nào nữa, nhé?

- Tớ hứa - August nói và chúng tôi ngoéo ngón tay út để làm bằng.

Cảnh báo: Đứa trẻ này được xếp loại R*

Tôi đã cảnh báo trước với mẹ về khuôn mặt của August. Tôi đã mô tả bộ dạng của cậu ấy, vì tôi biết mẹ không giỏi che giấu cảm xúc của mình, mà hôm nay là lần đầu tiên August qua nhà tôi. Tôi thậm chí còn gửi cho mẹ một tin nhắn trong lúc mẹ đang đi làm để nhắc nhở. Nhưng nhìn những biểu hiện trên gương mặt mẹ khi về đến nhà, tôi nhận ra mình còn thiếu sót. Bước qua ngưỡng cửa, nhìn thấy khuôn mặt của August lần đầu tiên, mẹ bị choáng.

- Con chào mẹ, đây là August. Cậu ấy ở lại ăn tối với nhà mình được không ạ? - Tôi vội nói.

Phải mất một giây, mẹ mới hiểu tôi hỏi gì.

- Chào cháu, Auggie - mẹ nói. - Ừm, dĩ nhiên là được, con yêu à. Nếu như mẹ của Auggie đồng ý.

* R (viết tắt của Restricted): Bị giới hạn.

Trong lúc Auggie lấy điện thoại của mình gọi cho mẹ cậu ấy, tôi thì thầm với mẹ: “Mẹ đừng có như thế nữa!” Trông mẹ giống như đang xem chương trình thời sự về một sự kiện kinh khủng nào đó. Mẹ mau mắn gật đầu, như thể đã không kiểm soát được những biểu hiện trên gương mặt mình, rồi từ đó, mẹ tỏ ra rất dễ thương và cư xử hoàn toàn bình thường với Auggie.

Sau một hồi cặm cụi với đồ án, Auggie và tôi thấy mệt nên ra phòng khách chơi. Auggie ngắm những bức ảnh đặt trên mặt lò sưởi, trong đó có một bức ảnh tôi chụp chung với bố.

- Đó là bố cậu hả?

- Ừ.

- Tớ không biết cậu là... dùng từ gì nhỉ?

- Con lai.

- Đúng rồi! Đúng là từ ấy.

- Ừ.

August lại ngắm nghía bức ảnh.

- Bố mẹ cậu ly dị à? Tớ chưa bao giờ thấy bố cậu đến đón cậu hay ở bất cứ đâu.

- Ồ, không. Bố tớ là trung đội phó. Bố tớ mất cách đây vài năm rồi.

- Ối! Tớ không biết chuyện ấy.

- Ừ. - Tôi gật đầu và đưa cho cậu ấy xem một bức ảnh chụp bố tôi mặc quân phục.

- Ồi, nhìn tất cả những huân huy chương này này.

- Ừ. Bố tớ tuyệt vời lắm.

- Ôi, Summer. Tớ xin lỗi.
- Không sao đâu. Tớ nhớ bố tớ nhiều lắm.
- Ôi chà. - August vừa gật đầu vừa trao lại cho tôi bức ảnh.

- Cậu có từng quen ai mà đã chết rồi không? - Tôi hỏi.

- Chỉ có bà ngoại tớ thôi, nhưng tớ không cảm thấy nhớ bà nữa kìa.

- Thế thì quá đáng lắm.

Auggie gật đầu.

- Cậu có bao giờ nghĩ xem chuyện gì sẽ xảy ra với người ta sau khi chết không?

August nhún vai:

- Thật sự là không. Có thể họ sẽ lên thiên đàng chăng? Đó là nơi bà ngoại Grans của tớ tới đấy.

- Tớ đã nghĩ nhiều về chuyện ấy. Có một đạo, tớ nghĩ khi người ta chết đi, linh hồn của họ sẽ bay lên thiên đường và họ sẽ gặp lại những người bạn cũ, ôn lại chuyện xưa. Nhưng rồi sau đó, tớ lại cho rằng những linh hồn ấy sẽ suy ngẫm về kiếp sống của mình nơi dương gian, tự hỏi mình tử tế hay xấu xa hay đại loại thế. Và rồi họ sẽ đầu thai trở lại thành những đứa trẻ mới tinh khôi trên cõi đời.

- Tại sao họ lại muốn làm thế?

- Vì lúc ấy họ sẽ có thêm được một cơ hội nữa để sửa sai. Linh hồn của họ sẽ có cơ hội làm lại từ đầu.

August ngẫm nghĩ những điều tôi vừa nói rồi gật đầu:

- Giống như được thi lại.

- Đúng thế.

- Nhưng khi họ trở lại, bộ dạng của họ không còn giống hệt như lúc trước. Tớ muốn nói là trông họ sẽ khác hoàn toàn khi trở lại, đúng không?

- À, ừ. Linh hồn của cậu vẫn vậy nhưng mọi thứ khác sẽ thay đổi.

- Tớ thích thế - August vừa nói vừa gật đầu lia lịa. - Tớ thực sự thích điều ấy, Summer à. Thế là kiếp sau, tớ sẽ không còn mắc kẹt với bộ mặt này nữa.

Trong lúc nói, cậu ấy chỉ tay vào mặt mình và nháy nháy mắt khiến tôi không nhìn được cười.

- Tớ chắc thế. - Tôi nhún vai.

- Đây, có khi tớ lại còn đẹp trai ấy chứ! - August nói và nhoẻn cười. - Điều ấy thật là tuyệt, phải không? Tớ quay trở lại và có thể sẽ là một anh chàng ngon mắt, cao to và được rất nhiều người ái mộ.

Tôi lại cười vang. Cậu ấy quả là biết cách lôi bản thân ra để pha trò. Đó là một trong những điều tôi thích nhất ở August.

- Đây, Auggie, tớ hỏi cậu một câu được không?

- Được - cậu ấy nói như thể đã biết đích xác điều tôi muốn hỏi.

Tôi ngập ngừng. Tôi đã muốn hỏi cậu ấy câu này từ lâu nhưng lần nào tôi cũng không có đủ can đảm.

- Gì thế? Có phải cậu muốn hỏi chuyện gì xảy ra với khuôn mặt của tớ phải không?

- Ủ, tựa tựa thế. Tớ hỏi thế không sao chứ?

Cậu ấy nhún vai. Tôi thấy nhẹ cả người khi thấy August không tỏ ra bức bối hay buồn rầu gì sất.

- Ủ, có gì to tát đâu - August thản nhiên nói. - Tớ bị như thế này chủ yếu là do mắc phải cái đồ quỷ có tên là hội-chứng-rối-loạn-xương-mặt-hàm-dưới, mà này, tớ mất vô khối thời gian để học cách phát âm cụm từ này đấy. Nhưng tớ cũng còn mắc phải một thứ hội chứng khác nữa mà tớ không tài nào phát âm được. Và hai cái hội chứng này kết hợp với nhau trở thành một siêu hội chứng, nó hiếm gặp đến mức người ta còn chưa đặt tên cho nó nữa. Tớ không muốn khoe khoang hay gì gì đó nhưng thực sự tớ được coi là một hiện tượng kỳ lạ của y học, Summer ạ.

August nhoẻn cười:

- Chuyện đùa đấy. Cậu có thể cười mà.

Tôi mỉm cười và lắc đầu.

- Cậu thật là dí dỏm, Auggie à.

- Ủ - cậu ấy tỏ ra hãnh diện. - Mà tớ cũng tuyệt lắm đấy.

Lăng mộ Ai Cập

Trong tháng tiếp theo, sau giờ học, August và tôi ở cạnh nhau suốt, lúc thì ở nhà cậu ấy, lúc thì ở nhà tôi. Bố mẹ August thậm chí còn mời mẹ và tôi qua nhà dùng cơm tối vài ba lần. Tôi nghe lỏm thấy hai người họ đang bàn chuyện ấn định một cuộc hẹn không báo trước cho mẹ và chú Ben của August.

Trong ngày triển lãm Bảo tàng Ai Cập, tất cả học sinh đều rất phấn khích và có phần ngất ngây. Ngày hôm trước, trời đổ tuyết – không nhiều như trong dịp Lễ Tạ ơn, nhưng vẫn có tuyết rơi.

Phòng tập thể dục biến thành một bảo tàng khổng lồ, tác phẩm của học sinh được trưng bày trên một cái bàn kèm theo những tấm thẻ nhỏ chú thích từng món. Hầu hết các vật phẩm đều rất đẹp, nhưng tôi tin rằng tác phẩm của mình và của August là tuyệt nhất. Thần Anubis của tôi được điêu khắc trông khá giống, và thậm chí tôi còn dùng cả vàng thật để sơn phủ lên nữa kìa.

Còn August đã dùng những viên đường để tạo nên kim tự tháp bậc thang của cậu ấy. Nó cao sáu mươi phân và dài cũng chừng đó, được cậu ấy phun lên một lớp sơn giả cát hay đại loại thế. Trông hết sức tuyệt vời.

Tất cả học sinh đều mặc trang phục hóa trang thành những nhân vật có liên quan đến Ai Cập. Có đứa là nhà khảo cổ học như Indiana Jones*. Số khác mặc đồ giống các hoàng đế Ai Cập. August và tôi hóa trang thành hai cái xác ướp. Mặt chúng tôi được băng kín chỉ chừa lại có ba cái lỗ nhỏ để hở cho hai con mắt và cái miệng.

Khi phụ huynh đã đến đông đủ, tất cả xếp hàng dọc theo hành lang trước phòng thể dục. Các thầy cô bảo chúng tôi ra ngoài tìm gặp bố mẹ mình và mỗi đứa sẽ dùng đèn pin soi đường dẫn họ đi tham quan một vòng bên trong phòng thể dục tối om. August và tôi dắt hai bà mẹ đi quanh phòng. Chúng tôi dùng lại trước mỗi vật phẩm, giải thích về chúng, khe khẽ hỏi đáp và trò chuyện.

Vì trong phòng tối nên tụi tôi dùng đèn pin rọi lên các món đồ trong lúc nói. Thỉnh thoảng, để tăng thêm ấn tượng, tụi tôi kẹp đèn dưới cằm trong lúc giải thích cụ thể một điều gì đó. Lắng nghe tất cả những lời thầm thì trong bóng đêm và quan sát những luồng sáng ngoằn ngoèo nhấp nháy quanh phòng tối thật thích hết sức.

* Nhà khảo cổ học chuyên đi tìm các cổ vật Ai Cập trong loạt phim ăn khách của đạo diễn lừng danh Steven Spielberg.

Có một lúc, tôi phải tháo lớp băng cuốn trên mặt mình ra để uống nước.

- Chào Summer - là giọng Jack. Cậu ấy tiến tới gần và bắt chuyện. Jack mặc bộ đồ trông giống như một gã trong phim *Xác Ướp**. - Hóa trang đẹp thế.

- Cảm ơn nhé.

- Có phải xác ướp kia là August không?

- Ừ.

- Ờ... này, cậu có biết tại sao August giận tớ không?

- Có. - Tôi gật đầu.

- Nói tớ nghe được không?

- Không.

Jack cúi gầm đầu đầy thất vọng.

- Tớ đã hứa với cậu ấy sẽ không nói cho ai nghe - tôi giải thích.

- Thật kỳ cục. Chẳng hiểu sao August đột nhiên lại giận tớ. Chỉ ít, cậu có thể cho tớ một gợi ý nào đó không?

Tôi nhìn về phía August đang đứng ở đầu kia căn phòng, nói chuyện với hai bà mẹ. Tôi không muốn phá vỡ lời thề giữa mình với August, nhưng tôi cũng thấy tội cho Jack quá.

- Ma Hét Máu Mẹ - tôi thì thầm bên tai Jack rồi bỏ đi.

* Phim của đạo diễn Stephen Sommers, phát hành năm 2001.

PHẦN BỐN

JACK

Bí mật của tôi đây. Cực kỳ giản dị.
Chỉ khi nhìn bằng trái tim
người ta mới có thể thấy rõ ràng
những điều quan trọng mà mắt thường
không nhìn thấy được.
- Antoine de Saint-Exupéry, "Hoàng Tử Bé"

Cuộc gọi từ thầy hiệu trưởng

Tháng tám, bố mẹ tôi nhận được một cuộc gọi từ thầy Tushman, hiệu trưởng trường trung học cơ sở. Mẹ tôi bảo: “Có lẽ thầy gọi cho tất cả các học sinh mới để chào mừng chúng”, còn bố thì nói: “Vậy chắc phải gọi nhiều cuộc điện thoại lắm.” Thế nên mẹ gọi lại cho thầy và tôi có thể nghe lỏm được lời mẹ nói với thầy qua điện thoại. Sau đây là nguyên văn:

“A lô, vâng, chào thầy Tushman. Tôi là Amanda Will, tôi gọi để hồi đáp lại cuộc gọi của thầy. *Im lặng.* Ồ, cảm ơn thầy! Thật là tốt quá. Cháu nhà tôi đang mong điều ấy đấy ạ. *Im lặng.* Vâng. *Im lặng.* Được ạ. *Im lặng.* Ừm. Được chứ. *Im lặng một lúc lâu.* Ồồồ. Vâng. *Im lặng.* Được, thầy thật là tử tế quá. *Im lặng.* Chắc chắn là như thế. Ồ. Ồi chào. Ồồồồ. *Im lặng thật lâu.* Tôi biết rồi, dĩ nhiên là như thế. Tôi chắc chắn là cháu

nó sẽ đến ạ. Để tôi ghi lại... rồi, xong rồi. Tôi sẽ gọi lại cho thầy sau khi nói chuyện với cháu, được không ạ?
Im lặng. Không sao, cảm ơn thầy đã nghĩ tới cháu nó ạ.
Chào thầy!”

Và khi mẹ tôi gác máy, tôi hỏi:

- Có chuyện gì thế mẹ, thầy Tushman đã nói gì thế ạ?

Mẹ tôi đáp:

- À, thật ra nghe thầy nói mẹ thấy rất tự hào nhưng cũng có hơi buồn. Có một cậu bé năm nay chuẩn bị vào học lớp năm nhưng chưa bao giờ được đến trường vì trước giờ học tại gia, do vậy thầy Tushman nói chuyện với một số thầy cô giáo cấp dưới nhờ tìm cho thầy một số học sinh sắp lên lớp năm mà theo họ là những đứa trẻ ngoan, và các thầy cô hẳn đã nói với thầy Tushman rằng con là một đứa trẻ tốt bụng – điều này thì tất nhiên là mẹ biết chứ – thế nên thầy Tushman muốn nhờ con làm người hướng dẫn cho cậu bé này tham quan quanh trường một lúc được không?

- Tức là con phải kè kè bên nó á?

- Chính xác. Thầy Tushman gọi đó là ‘chào mừng bạn mới’.

- Nhưng sao lại là con chứ?

- Mẹ nói với con rồi đấy thôi. Thầy cô giáo của con nói với thầy Tushman rằng con là đứa trẻ ngoan. Mẹ rất tự hào khi các thầy cô đánh giá con cao như vậy...

- Thế sao lại buồn ạ?

- Ý con là sao?

- Mẹ nói nghe rất tự hào nhưng cũng hơi buồn.

Mẹ gật đầu:

- Ừ, hình như cậu bé này có phần... ừm, mẹ đoán trên khuôn mặt cậu ta có gì đó không bình thường... hay đại loại thế. Mẹ không chắc. Có lẽ cậu ta gặp một tai nạn. Thầy Tushman sẽ giải thích kỹ hơn khi con đến trường vào tuần sau.

- Mãi đến tháng chín mới khai giảng mà mẹ!

- Thầy Tushman muốn con đến gặp cậu bé này trước ngày khai giảng.

- Con phải đi sao?

Trông mẹ có chút ngạc nhiên.

- Ừm, không, tất nhiên là không, nhưng đó là một việc tốt nên làm, Jack à.

- Nếu không bắt buộc thì con không muốn làm.

- Ít ra, con cũng nên dành chút thời gian để suy nghĩ về việc này đã chứ.

- Con nghĩ rồi, con không muốn đi.

- Được rồi, mẹ sẽ không ép con nhưng con cứ cân nhắc thêm chút nữa về việc này, được không? Mai mẹ mới gọi lại cho thầy Tushman, vì thế cứ suy nghĩ thêm đi nhé. Jack này, chả có gì nặng nhọc khi con dành chút thời gian rảnh rỗi của mình cho một học sinh mới cả...

- Vấn đề không phải nó chỉ là một học sinh mới thôi, mẹ à. Nó bị dị dạng nữa.

- Đó là một từ rất nặng nề, Jack à.

- Nó dị dạng thật mà mẹ.
- Con thậm chí còn chưa biết người ta là ai mà!
- Có, con biết - tôi nói, bởi ngay từ lúc nghe mẹ kể, tôi đã biết chính xác đó là cậu nhóc tên August.

Cửa hiệu Carvel

Tôi nhớ lúc khoảng năm hay sáu tuổi gì đó, lần đầu tiên tôi trông thấy August ở trước cửa hiệu Carvel trên đại lộ Amesfort. Tôi, cô bảo mẫu Veronica – đang ngồi trên băng ghế đặt bên ngoài cửa hiệu cùng với Jamie – em trai tôi, cu cậu đang ngồi trong chiếc xe nôi trước mặt chúng tôi. Tôi nhớ lúc ấy mình đang bận đánh chén kem ốc quế và chả để ý gì tới những người đang ngồi cạnh mình nữa.

Thế rồi, đến lúc nghiêng đầu để mút kem từ đuôi vỏ ốc quế thì tôi trông thấy cậu ta – August – đang ngồi ngay bên cạnh. Tôi hết hồn nên đã buột miệng kêu “Ồi!” dù biết rằng làm như thế là không hay. Tôi cứ tưởng cậu ta đang đeo mặt nạ của một thầy ma hay chụp lên mặt một thứ gì đó. Tiếng “ối” của tôi gần giống như tiếng bạn thốt lên khi xem một bộ phim kinh dị và đột nhiên thấy kẻ xấu nhảy vọt ra từ trong bụi rậm ấy. Dù August không nghe thấy nhưng tôi biết chị của cậu ta thì có.

- Jack! Chúng ta đi thôi! - Cô Veronica gọi, đứng dậy và quay vòng chiếc xe nôi, Jamie cũng vừa để ý thấy August và nó đang sắp nói những lời khó nghe. Nghe gọi, tôi đứng phắt dậy và chạy vụt theo cô Veronica lúc này đã bước vội ra xa. Tôi nghe thấy tiếng mẹ August dịu dàng nói ở phía sau: “Được rồi, hai chị em, mẹ nghĩ đến lúc ta đi rồi”, và tôi ngoái nhìn một lần nữa. August đang liếm cái kem ốc quế, bà mẹ đang cúi xuống cầm cái xe trượt của cậu ta còn cô chị thì nhìn tôi trùng trùng như thể muốn ăn tươi nuốt sống tôi vậy. Tôi vội quay mặt đi.

- Cô Veronica này, cậu ta bị làm sao thế? - Tôi thì thăm hỏi.

- Suyt, nhóc! - Cô Veronica nạt. Tôi mếu còm, nhưng khi cô ấy cúi là cúi ghé góm. Jamie đang nhào người ra ngoài chiếc xe nôi để ngoái nhìn trong lúc cô Veronica đẩy xe đi khỏi.

- Nhưng, cô Veronica ơi... - Jamie ngọng nghịu nói.

- Hai anh em hư quá! Hư quá đi mất! - Ngay khi vừa đi khỏi dây nhà ấy, cô Veronica quở. - Ai lại nhìn chằm chằm người ta như thế!

- Con không cố tình mà! - Tôi đáp.

- Cô Veronica - Jamie gọi.

Cô Veronica lẩm bẩm:

- Mấy cô cháu mình bỏ đi như thế... Ôi Chúa ơi, tội nghiệp cô ấy. Cô dặn hai đứa này, hàng ngày chúng ta phải cảm ơn Chúa trời vì Người đã chở che cho chúng ta, nghe chưa?

- Cô Vonica ơi!
- Gì thế Jamie?
- Giờ là Halloween à?
- Không phải, Jamie à.
- Thế tại sao anh ấy lại đeo mặt nạ?

Cô Veronica không đáp. Thỉnh thoảng, cô cứ im lặng như thế khi gặp chuyện bực mình.

- Anh đó không đeo mặt nạ đâu - tôi giải thích với Jamie.

- Suyt, Jack! - Cô Veronica gắt.
- Sao cô quạu vậy, cô Veronica? - Tôi không tìm lòng được, bật hỏi.

Tôi cứ tưởng sẽ khiến cô thêm bực nhưng không, cô Veronica chỉ lắc đầu.

- Chúng ta làm vậy là không hay. Giật bắn người như thế vừa thấy ác quỷ. Cô sợ Jamie sẽ buột miệng nói lung tung, con biết không? Cô không muốn nó nói bất cứ điều gì khiến cậu bé kia bị tổn thương. Nhưng chúng ta vội vàng bỏ đi như vậy cũng rất bất lịch sự. Bà mẹ biết hết đấy.

- Nhưng chúng ta không cố ý mà - tôi đáp.
- Jack à, có đôi lúc ta vẫn khiến ai đó đau lòng dù không cố ý. Con hiểu không?

Đó là lần đầu tiên tôi trông thấy August hoặc chỉ ít cũng là lần tôi còn nhớ. Rồi kể từ đó, tôi đã trông thấy cậu ta ở chỗ này chỗ khác: một đôi lần trong sân chơi, vài ba bạn trong công viên. Thỉnh thoảng August đội

một chiếc mũ phi hành gia. Nhưng tôi luôn biết chính là cậu ta trong cái mũ đó. Tất cả đám trẻ trong khu đều biết cậu ta. Tất cả mọi người đều đã gặp August không lúc này thì lúc khác. Tất cả chúng tôi đều biết tên cậu ta dù August không biết tụi tôi.

Và cứ mỗi khi trông thấy August, tôi lại cố gắng nhớ tới lời cô Veronica dặn. Nhưng thật khó, khó mà không lén nhìn thêm lần nữa, khó mà cư xử bình thường mỗi khi trông thấy cậu ta.

Đồng ý

Tối hôm ấy, tôi hỏi mẹ:

- Thầy Tushman còn gọi cho ai khác nữa không ạ?

Thầy có nói với mẹ không?

- Thầy nhắc đến Julian và Charlotte.

- Julian! Ôi. Sao lại là Julian?

- Con từng làm bạn với Julian rồi mà!

- Mẹ à, đó là hồi mẫu giáo. Julian là đứa cực kỳ giả tạo và cậu ta luôn cố trở nên nổi tiếng.

- Được rồi, chỉ ít thì Julian cũng đã đồng ý giúp đỡ cậu bé kia. Việc này đã làm tăng thêm danh tiếng của Julian.

Tôi im lặng bởi mẹ nói đúng.

- Còn Charlotte thì sao ạ? Bạn ấy cũng đồng ý giúp phải không ạ?

- Ừ - mẹ trả lời.

- Tất nhiên rồi. Charlotte là một đứa đạo đức giả.

- Này chàng trai, dạo gần đây dường như con bất mãn với tất cả mọi người thì phải.

- Chỉ là... Mẹ chưa thấy cậu ta phải không?

- Mẹ có thể hình dung ra được.

- Không! Mẹ không tài nào hình dung nổi đâu! Mẹ còn chưa bao giờ gặp mà. Con thì gặp rồi.

- Rất có thể đó không phải là người mà con đang nghĩ tới.

- Tin con đi, là cậu ta đấy. Và để con nói cho mẹ nghe nhé, cậu ta thật sự, *thật sự* xấu ghê gớm. Bị dị dạng, mẹ ạ. Mắt nằm tuốt dưới đây này. - Hai ngón tay tôi chỉ vào hai má. - Và không có tai. Miệng cậu ta thì giống như...

Jamie vừa bước vào trong bếp để lấy hộp nước trái cây cất trong tủ lạnh.

- Mẹ hỏi Jamie đi. Đúng không Jamie? Em có nhớ cái anh mình trông thấy trong công viên sau giờ học hồi năm ngoái không? Tên là August ý. Cái anh có bộ mặt đó đó?

- Ồ, anh đó hả? - Jamie nói, hai mắt nó mở lớn.

- Anh ấy khiến em gặp ác mộng! Mẹ nhớ không? Ác mộng về thầy ma hồi năm ngoái ấy?

- Mẹ cứ tưởng đó là do con coi phim kinh dị chứ!

- Không phải! - Jamie khẳng định - là do con trông thấy anh ấy! Khi nhìn thấy, con 'Á á á!' rồi bỏ chạy...

Nét mặt mẹ trở nên nghiêm nghị, mẹ nói:

- Khoan đã. Con đã hành động như thế ngay trước mặt cậu bé đó à?

- Con không thể kiểm chế được! - Giọng Jamie rung rung.

- Tất nhiên là con có thể kiểm chế được! - Mẹ mắng.
- Đây hai anh em, mẹ phải nói với hai con rằng mẹ thật sự thất vọng về những gì mẹ đã nghe thấy ở đây. Mẹ muốn nói, thực tình, cậu ấy chỉ là một đứa trẻ, giống như các con! Con có thể hình dung được cậu bé ấy sẽ cảm thấy thế nào khi nhìn thấy con bỏ chạy không hạ Jamie, lại còn hét lên nữa chứ?

- Nhưng con có hét đâu. Con chỉ ‘Á á á!’ thôi. - Jamie vừa cãi vừa đưa hai tay áp lên má rồi chạy vòng vòng quanh bếp.

- Thôi đi, Jamie! - Mẹ giận dữ nói. - Mẹ cứ tưởng hai đứa con trai của mẹ giàu lòng trắc ẩn hơn thế cơ đấy.

- Trắc ẩn là gì ạ? - Jamie hỏi, nó sắp lên lớp hai rồi.

- Con thừa hiểu mẹ muốn nói gì mà Jamie.

- Nhưng anh ấy xấu xí khủng khiếp, mẹ à - Jamie nói.

Mẹ quát:

- Mẹ không thích mấy cái từ ấy! Jamie, lấy hộp nước trái cây đi. Mẹ muốn nói chuyện với anh Jack một tí.

- Đây Jack - mẹ cất lời ngay khi Jamie vừa ra khỏi bếp và tôi biết mẹ sắp sửa lên lớp tôi một bài.

- Được rồi, con sẽ làm việc đó - tôi khiến mẹ hoàn toàn bất ngờ.

- Con sẽ làm à?

- Vâng!

- Vậy mẹ điện thoại cho thầy Tushman nhé?

- Vâng! Vâng, thưa mẹ, con nói vâng!

Mẹ mỉm cười và vò đầu tôi:

- Mẹ biết con sẽ làm được mà, con trai. Con cừ lắm.

Mẹ tự hào về con, Jackie.

Và đây là lý do tại sao tôi đổi ý. Không hẳn vì tôi sợ phải nghe cả một bài thuyết giảng đạo đức của mẹ. Và cũng không phải để bảo vệ August trước Julian, đứa mà tôi biết rõ là chẳng ra gì. Thực lòng khi nghe Jamie kể về việc nó đã bỏ chạy và la ‘Á á á’ khi thấy August tôi tự nhiên cảm thấy khó chịu hết sức. Vấn đề là những đứa xấu tính như Julian thì đẩy ra. Nhưng nếu một đứa nhỏ tử tế như Jamie lại tỏ ra nhấn tâm như thế thì August làm sao có thể trụ được ở trường chứ.

Bốn điều về August

Đầu tiên, bạn nhất định sẽ quen với khuôn mặt của August. Mấy lần đầu tôi thường “ôi chao, mình sẽ không sao quen được.” Và rồi, sau khoảng một tuần, thì tôi nhủ “hừ, cũng không đến nỗi.”

Thứ hai, August thật sự rất thú vị, cậu ấy khá là hài hước. Chẳng hạn, khi thầy giáo nói gì đó, August sẽ thì thầm một câu dí dỏm với tôi, không để cho ai nghe thấy, khiến tôi phải bật cười. August, nói chung, là một người bạn tốt. Đi chơi, trò chuyện hay cùng làm việc chung với cậu ấy đều rất dễ chịu.

Thứ ba, August rất thông minh. Tôi cứ tưởng August sẽ đội sổ bởi cậu ấy chưa từng đến trường. Cậu ấy hầu như giỏi hơn tôi về mọi thứ. August có thể không thông minh bằng Charlotte hay Ximena, nhưng cậu ấy nằm trong топ trên. Và không giống như hai cô bạn kia, August để cho tôi chép bài của cậu ấy trong giờ học nếu tôi cần (tuy nhiên chỉ vài lần thôi). Có lần, August để

tôi chép bài tập về nhà của cậu ấy, thế rồi sau giờ học, cả hai đứa đều gặp rắc rối.

- Hai em đều có những câu trả lời sai hết như nhau trong bài tập về nhà hôm qua - cô Rubin nói và nhìn cả hai đứa, chờ đợi một lời giải thích.

Tôi không biết phải nói sao, bởi lời giải trình chắc chắn sẽ là: “Thưa cô, đó là vì em chép bài của August.”

Nhưng August đã nói dối để bảo vệ tôi:

- Thưa cô, vì tối qua chúng em làm bài tập cùng nhau ạ.

Điều này chẳng đúng sự thật tí nào.

- Được rồi, làm bài tập về nhà cùng nhau là tốt - cô Rubin nói - nhưng bài của ai người đó làm, đồng ý chứ? Các em có thể ngồi làm bài cạnh nhau nếu muốn, nhưng không thể làm bài cùng nhau. Hiểu chưa nào?

Sau khi ra khỏi lớp, tôi nói: “Cám ơn cậu nói đỡ cho tớ nhé.” Và August đáp: “Có gì đâu.”

Thật là tuyệt.

Thứ tư, giờ đây khi đã biết August, tôi thực sự muốn được làm bạn với cậu ấy. Tôi thừa nhận, lúc đầu chỉ thân thiện với August bởi thầy Tushman căn dặn tôi như thế. Nhưng giờ đây, tôi tự nguyện chơi cùng cậu ấy. Cậu ấy luôn cười vang trước tất cả các trò đùa của tôi. Và tôi thấy mình có thể tâm sự với August bất cứ chuyện gì. Cậu ấy là một người bạn tốt. Nếu cho tất cả bọn con trai khối năm xếp dàn hàng ngang và tôi phải chọn một đứa bất kỳ để chơi cùng, tôi sẽ chọn August.

Nghỉ chơi

Ma Hét Máu Me á? Là cái quái gì thế? Summer Dawson đôi khi hơi khác thường, nhưng lần này thì lạ quá đi mất. Tôi chỉ muốn hỏi Summer tại sao August lại tỏ ra lạnh nhạt với tôi. Thế mà cô bạn chỉ nói có bốn từ “Ma Hét Máu Me”? Tôi chả hiểu cái quái gì cả.

Thật kỳ lạ hết sức khi hôm trước, tôi và August còn là bạn bè, thế mà sang hôm sau, a lê hấp, cậu ấy chẳng thèm trò chuyện với tôi nữa. Khi tôi hỏi: “Này, August, cậu giận tớ hay sao thế?” thì cậu ấy nhún vai và bỏ đi. Tôi hiểu đó là một lời xác nhận. Tôi nghĩ mình không làm gì khiến cho cậu ấy giận cả, nên tôi mới hỏi Summer. Nhưng tất cả những gì tôi nhận được chỉ có bốn từ “Ma Hét Máu Me”? Ôi trời, có ích ghê. Cảm ơn nha, Summer.

Này nhé, tôi có khối bạn khác trong trường. Thế nên, nếu August muốn nghỉ chơi tôi thì cũng được

thôi, chả sao cả, tôi chẳng thèm. Tôi bắt đầu phớt lờ August giống như cậu ấy cố tình không để ý đến tôi. Chuyện này hơi khó bởi hai đứa ngồi cạnh nhau ở hầu hết các lớp.

Những đứa khác đã để ý thấy và hỏi thăm tôi. Chẳng ai hỏi August hết. Hầu như không có ai nói chuyện với cậu ấy. Ngoài tôi ra, chỉ có mỗi Summer là chơi chung với August. Thỉnh thoảng, August có đi cùng với Reid Kingsley hoặc chơi trò Ngục tối và Rồng lửa* với hai cậu bạn tên Max vài lần trong giờ ra chơi. Con bé Charlotte đạo đức giả chỉ gật đầu chào mỗi khi tình cờ gặp cậu ấy trên hành lang, không hơn. Và tôi không rõ tại bạn có còn diễn trò Bệnh Truyền Nhiễm sau lưng cậu ấy hay không. Nhưng dù gì August cũng đâu có nhiều bạn để chơi cùng cơ chứ. Nếu nghỉ chơi với tôi, cậu ấy sẽ là người thiệt thòi chứ không phải tôi.

Tình hình bây giờ là thế. Hai đứa chỉ còn bàn luận chuyện học hành khi không thể tránh được. Chẳng hạn, tôi hỏi “cô Rubin dặn bài tập về nhà là bài nào?” thì cậu ấy trả lời. Hoặc cậu ấy nói “cho tớ mượn đồ gọt bút chì nhé?” và tôi lấy trong hộp bút ra đưa cho cậu ấy. Nhưng ngay khi chuông reo, chúng tôi mỗi đứa một ngả.

Chuyện này có cái hay, bởi giờ tôi có thể chơi cùng rất nhiều bạn. Trước kia, vì lúc nào cũng kè kè bên

* Nguyên văn: Dungeons & Dragons

August nên tụi nó không chơi với tôi bởi nếu thế cũng sẽ phải chơi cùng August. Hoặc giả tụi nó sẽ không kể mọi chuyện với tôi, như trò Bệnh Truyền Nhiễm chẳng hạn. Ngoại trừ Summer, tôi nghĩ mình là đứa duy nhất không dính vào trò ấy, và may ra thì thêm đám chơi trò Ngục tối và Rồng lửa nữa. Mặc dù không ai hiểu rõ bệnh truyền nhiễm, nhưng cũng chẳng ai muốn chơi cùng August. Đứa nào cũng cố tìm cách để gia nhập vào nhóm nổi tiếng trong khi August thì ở cách xa nhóm này cả ngàn dặm. Nhưng giờ tôi có thể chơi cùng với bất cứ ai mà tôi muốn. Nếu muốn là thành viên của nhóm nổi tiếng, tôi hoàn toàn có thể gia nhập.

Còn cái dở của chuyện này ở chỗ nào ư? Ừm, (a) Tôi quả tình không thích thú mấy với việc chơi bời với nhóm nổi tiếng. Và (b) Thực sự tôi thích chơi với August.

Thế đấy, chuyện này cứ rối tung hết cả lên. Và tất cả là lỗi của August.

Tuyết

Những bông tuyết đầu đông xuất hiện ngay trước kỳ nghỉ Lễ Tạ ơn. Trường học phải đóng cửa, do vậy chúng tôi có thêm một ngày nghỉ nữa. Những chuyện không hay với August vẫn khiến tôi cảm thấy bức bối, nên tôi muốn tranh thủ mấy ngày nghỉ để có một khoảng thời gian không phải nhìn thấy mặt cậu ấy hàng ngày rồi từ từ có thể bình tâm lại. Điều tôi ưa thích nhất trên đời là mỗi khi tỉnh giấc thấy tuyết rơi. Tôi thích cái cảm giác khi mở bừng mắt vào buổi sáng, bạn còn chưa rõ tại sao dường như mọi thứ lại khác biệt so với ngày thường. Và rồi bạn chợt nhận ra: xung quanh thật yên ắng. Không có tiếng còi xe. Không có tiếng xe buýt chạy trên đường. Rồi bạn chạy lại bên cửa sổ, bên ngoài bao phủ một màu trắng xóa: hè phố, cây cối, xe cộ trên đường, những ô kính cửa sổ nhà bạn. Nếu đó là vào ngày đi học, bạn phát hiện ra trường phải đóng cửa, ừm, tôi không bạn tâm mình đã bao lớn: tôi lúc nào

cũng cho rằng đó là cảm giác tuyệt vời nhất trên đời. Và tôi sẽ không bao giờ là một trong số những người lớn dùng ô che tuyết – không bao giờ.

Trường học nơi bố dạy cũng đóng cửa, nên bố đưa tôi và Jamie đi trượt tuyết trên Đồi Xương ngoài công viên. Nghe đồn, vài năm trước, có một cậu bé đã bị ngã gãy cổ trong lúc trượt tuyết ở ngọn đồi này, nhưng tôi không biết chuyện đó có thật hay chỉ là truyền thuyết. Trên đường về, tôi phát hiện ra một chiếc xe trượt tuyết bằng gỗ bị hỏng được để dựa vào đài tưởng niệm Indian Rock*. Bố bảo kệ nó đi, nó chỉ là đồ bỏ thôi, nhưng theo linh tính tôi đoán rằng nó sẽ là chiếc xe trượt tuyết chiến nhất. Thế nên tôi đã kéo nó về nhà, cạy cùi sửa chữa cho tới cuối ngày mới xong. Tôi dùng keo siêu dính gắn lại các mảnh gỗ bị vỡ và quấn thêm vài vòng băng keo siêu bền để tăng thêm độ chắc. Rồi lấy chỗ sơn còn thừa sau khi hoàn thành tác phẩm Nhân sư Alabaster cho đồ án Bảo tàng Ai Cập, tôi phủ lên nó một màu trắng toát. Khi lớp phủ đã khô, tôi dùng sơn viết lên thành xe trượt hai chữ TIA CHÓP màu vàng và vẽ hình một tia chớp nhỏ bên trên dòng chữ ấy. Phải nói, trông chiếc xe trượt khá là bắt mắt. Bố đã thốt lên khi chiêm ngưỡng nó: “Ồi chao, Jackie! Con đã hoàn toàn đúng khi cứ đòi kéo chiếc xe này về!”

Ngày hôm sau, ba bố con tôi quay lại Đồi Xương,

* Đài tôn vinh âm nhạc truyền thống của người da đỏ.

mang theo *Tia Chớp*. Từ trước tới giờ, tôi chưa từng được ngồi trên chiếc xe trượt nào nhanh đến thế – nhanh hơn rất rất rất nhiều so với chiếc xe bằng nhựa tôi đang dùng. Lúc này trời đã ấm lên nên tuyết trở nên xốp và ướt hơn, tạo thành một lớp nệm tuyết tuyệt vời. Tôi và Jamie trượt tới trượt lui suốt cả buổi chiều. Chúng tôi ở trong công viên tới khi môi và tất cả các ngón tay tím tái lại vì lạnh. Bố đã phải lôi cổ hai anh em tôi về.

Đến cuối tuần, màu trắng của tuyết đã bắt đầu hóa xám rồi vàng, và một trận mưa như thác đổ xuống làm tuyết tan chảy nhóp nháp. Sáng thứ hai, khi chúng tôi đi học, chẳng còn chút tuyết nào sót lại.

Ngày đầu tiên sau kỳ nghỉ, trời mưa tầm tã rất khó chịu. Một ngày lầy lội. Đó cũng là cảm giác trong lòng tôi.

Tôi và August đụng mặt nhau ở trước tủ đựng đồ. Tôi gật đầu “chào” August trước, cậu ấy gật đầu “chào” đáp lại.

Tôi những muốn kể cho cậu ấy nghe về *Tia Chớp*, nhưng rồi lại chẳng nói được gì.

Vận may ưu ái người dũng cảm

Câu châm ngôn tháng mười hai của thầy Browne là: Vận may ưu ái người dũng cảm. Cả lớp phải viết một đoạn văn kể chuyện chúng tôi đã can đảm làm một việc gì đó và nhờ vậy gặp được điều tốt lành.

Tôi cũng từng nghĩ rất nhiều về chuyện này. Tôi nghĩ việc dũng cảm nhất mình từng làm là kết bạn với August. Nhưng dĩ nhiên tôi không thể viết thế được. Tôi sợ thầy sẽ bắt từng đưa đọc to bài viết của mình, hoặc dán bài viết lên bảng tin như thỉnh thoảng thầy vẫn làm. Nên thay vào đó, tôi đã viết về một chuyện vớ vẩn rằng hồi bé tí tôi đã sợ biển như thế nào. Thật ngớ ngẩn nhưng tôi không thể nghĩ ra được chuyện gì khác hơn.

Tôi tự hỏi không biết August viết gì. Chắc chắn cậu ấy có khối chuyện để viết.

Trường tư thực

Bố mẹ tôi không giàu có gì. Thỉnh thoảng, có nhiều người cho rằng tất cả những ai cho con vào học trường tư đều khá giả, nhưng điều ấy không đúng với gia đình tôi. Bố tôi là giáo viên còn mẹ tôi là nhân viên công tác xã hội, nghĩa là công việc của bố mẹ tôi không kiếm được bộn tiền. Nhà tôi từng có một chiếc ô tô, nhưng đã phải bán đi hồi Jamie vào học mẫu giáo ở trường tư thực Beecher. Chúng tôi không sống trong nhà cao cửa rộng, hiện đại hay nằm trong những tòa nhà cao tầng có người gác cửa dọc bên công viên. Gia đình tôi thuê một căn hộ tầng trên cùng của khu nhà năm tầng không có thang máy của bà lão Dona Petra, ở “tận đầu kia” của đại lộ Broadway. Đây là tên lóng của khu North River Heights, những người sống ở khu này không cần chỗ đậu xe hơi. Anh em tôi ở chung một phòng. Tôi lên nghe được bố mẹ hay nói với nhau những chuyện kiểu như “Có lẽ nhà mình chịu thêm

được một năm không có máy điều hòa nhỉ?” hay “Hè này có lẽ em sẽ làm thêm.”

Hôm nay, trong giờ nghỉ, tôi đang ngồi chơi cùng Julian, Henry và Miles. Ai cũng biết Julian là con nhà giàu, nó than vãn:

- Tớ ghét lại phải đi Paris vào mùa Giáng sinh năm nay. Thật là *chán ngắt*!

- Đây anh bạn, nhưng đó là *Paris* cơ mà - tôi nói như một thằng ngốc.

- Tin tớ đi, chán lắm - Julian nói. - Bà ngoại tớ sống trong một ngôi nhà giữa đồng không mông quạnh, ở một ngôi làng bé tí tẹo tèo cách Paris chừng một giờ chạy xe. Tớ thề có Chúa, ở đó chẳng có chuyện gì hay ho cả! Ý tớ là, mọi thứ rất nhàm chán kiểu như, ôi chao, có một con ruồi lạ đậu trên tường kia! Nhìn kia, có một con chó lạ đang ngủ trên vỉa hè. Aaa, vui quá!

Tôi phá lên cười. Thịnh thoảng Julian cũng rất khôi hài.

- Nhưng mà bố mẹ tớ đang định tổ chức một bữa tiệc lớn thay vì tới Paris. Tớ mong là vậy. Các cậu sẽ làm gì trong kỳ nghỉ lễ ấy? - Julian hỏi.

- Chỉ đi chơi loanh quanh thôi - tôi đáp.

- Cậu thật may mắn - cậu ta nói.

- Tớ mong tuyết lại rơi. Tớ vừa có một chiếc xe trượt tuyết mới thật tuyệt. - Tôi dạm miệng định kể cho tụi nó nghe về *Tia Chớp* nhưng Miles đã lên tiếng trước.

- Tớ cũng có một chiếc xe trượt tuyết mới! Bố tớ

mua nó ở cửa hàng Hammacher Schlemmer. Xịn nhất bây giờ đây.

- Thế nào là một chiếc xe trượt tuyết xịn nhất? - Julian hỏi.

- Giá của nó là tám trăm đô la hay cỡ đó.

- Ối chà chà!

- Tụi mình cùng đi trượt tuyết và đua từ trên Đồi Xương xuống nhé - tôi rủ rê.

- Ngọn đồi đó thường lắm - Julian đáp.

- Cậu đùa à? Ở đó từng có đứa bị ngã gãy cổ. Do vậy nó có tên là Đồi Xương.

Julian nhúu mày nhìn tôi như thể tôi là đứa khờ khạo nhất trên đồi.

- Nó được gọi là Đồi Xương vì đó là khu đất chôn người da đỏ cổ xưa, ai cũng biết thế cả. Dù sao thì bây giờ nó nên được gọi là Đồi Rác, ở đó toàn là những thứ vớ vẩn gì đâu không. Vừa rồi tớ tới đây thấy thật gớm ghiếc, đầy những vỏ lon nước ngọt, mảnh chai vỡ và những thứ linh tinh. - Julian vừa nói vừa lắc đầu.

- Tớ bỏ lại chiếc xe trượt tuyết cũ của tớ ở đây - Miles nói. - Một thứ đồ tạp nham vứt đi thế mà có ai đó đã lấy nó!

- Có lẽ là một thằng cầu bơ cầu bất nào đó muốn trượt tuyết! - Julian cười hô hố.

- Cậu bỏ nó ở chỗ nào? - Tôi hỏi.

- Ngay cạnh Indian Rock dưới chân đồi. Và hôm sau, khi quay lại, tớ không thấy nó nữa. Không thể tin nổi lại có người nhặt nó!

Julian bàn:

- Này, hay là thế này nhé. Lần tới có tuyết, bố tớ sẽ chở cả đám tụi mình tới sân gôn ở Westchester, Đồi Xương chả là cái thá gì so với đấy cả. Này Jack, cậu đi đâu đấy?

Tôi đã dọn quay bước rồi đi.

- Tớ phải đi lấy một cuốn sách ở trong tủ đồ - tôi nói dối.

Tôi chỉ muốn rời khỏi đó thật nhanh. Tôi không muốn tụi nó biết được rằng tôi chính là “thằng cầu bơ cầu bất” đã lấy đi chiếc xe trượt đó.

Trong giờ khoa học

Tôi không phải là đứa học sinh ngoan nhất trên đời. Tôi biết có một số bạn rất thích đến trường, nhưng thành thực mà nói, tôi không nằm trong số đó. Tôi thích một vài thứ ở trường, như môn giáo dục thể chất và tin học, giờ ra chơi và giờ ăn trưa nữa. Nhưng dù sao, không có trường học với tôi cũng chẳng sao. Và điều tôi ghét cay ghét đắng ở trường học là bài tập về nhà. Còn chưa đủ sao khi bắt chúng tôi phải ngồi học hết giờ này qua giờ khác, cố gắng không ngủ gục trong lúc người ta nhồi nhét vào trong đầu mình những điều vô bổ ví dụ như tính diện tích bề mặt hình lập phương hay phân biệt động năng và thế năng. Tôi cho là vậy đấy, ai mà cần những thứ đó chứ? Tôi chưa bao giờ nghe thấy bố mẹ mình nói đến từ “động năng” trong cuộc sống thường ngày cả!

Trong các môn, tôi ghét nhất môn khoa học. Phải làm bao nhiêu thứ mà có vui gì cho cam! Cô Rubin thì cực kỳ nghiêm khắc trong mọi chuyện – thậm chí cả

cách chúng tôi viết tiêu đề trên đầu trang giấy! Có lần, bài tập về nhà của tôi bị trừ hai điểm vì không ghi ngày ở đầu trang. Thật là điên khùng.

Khi tôi và August còn là bạn, tôi học môn khoa học này tạm ổn vì August ngồi ngay kế và luôn cho tôi chép bài của cậu ấy. Chữ viết của August ngay ngắn nhất trong số tất cả các nam sinh mà tôi biết. Bài vở của cậu ấy cũng rõ ràng nữa: những con chữ tròn trịa nhỏ nhắn lên xuống dòng đầu đó rõ ràng. Nhưng giờ đây tôi không thể mượn vở cậu ấy để chép bài được nữa.

Thế nên, hôm nay tôi cứ rối cả lên, đang cố gắng ghi lại những gì cô Rubin giảng (chữ viết của tôi như gà bới í) thì tự nhiên, cô chuyển qua nói về đề án tham gia ngày hội triển lãm khoa học của khối năm, chúng tôi phải chọn làm một đề án khoa học.

Trong lúc cô nói về đề án này, tôi nghĩ, cả lớp vừa mới hoàn tất đề án Ai Cập khốn khổ kia giờ lại phải bắt tay vào làm một cái khác nữa sao? Và rồi trong đầu tôi bắt đầu kêu lên, ‘ôi, khôôôông!’ giống như chú bé trong phim *Ở nhà một mình*, miệng há hốc, hai tay áp má. Đó là khuôn mặt của chính mình mà tôi hình dung trong đầu. Và rồi tôi liên tưởng đến hình ảnh những khuôn mặt ma quỷ đang tan chảy mà tôi đã từng trông thấy ở đâu đó, miệng của chúng há hốc và chúng đang la hét. Đột nhiên những hình ảnh ấy chui vào trong đầu tôi, ký ức ấy, và tôi biết ý nghĩa của bốn từ “Ma Hét Máu Me” mà Summer đã nói với mình. Thật là kỳ

lạ khi tất cả những hình ảnh ấy chợt lóe lên trong óc tôi. Ngày Halloween, có một đứa trong lớp sinh hoạt chung đã mặc trang phục hóa trang Ma Hét Máu Me. Tôi đã trông thấy cậu ta ngồi cách mình vài bàn. Và sau đó không còn trông thấy cậu ta đâu nữa.

Ôi trời ơi. Đó chính là August!

Tất cả những suy nghĩ ấy, những hình ảnh ấy, những phát hiện ấy đã nảy ra trong đầu tôi giữa giờ khoa học, lúc cô giáo đang giảng bài.

Ôi mẹ ơi!

Lúc đó, tôi đang nói xấu August. Ôi trời ơi. Giờ thì tôi đã hiểu! Tôi thật quá đáng. Tôi thậm chí còn không biết tại sao. Tôi thậm chí còn không chắc mình đã nói những gì, nhưng hẳn là những lời khó nghe lắm. Chỉ trong vòng một hai phút thôi. Chỉ vì bọn Julian thắc mắc khi thấy tôi cứ kè kè bên August suốt, tôi cảm thấy mình thật ngu ngốc. Và tôi không biết tại sao mình lại thốt ra những lời lẽ đó. Tôi chỉ hứa theo cho qua chuyện thôi. Tôi ngốc quá. Ngu ngốc quá. Trời ơi. Ai cũng tưởng August sẽ hóa trang thành Boba Fett. Nhưng hóa ra đó lại là cậu ấy, chính là cái con Ma Hét Máu Me ngồi ở bàn và nhìn về phía chúng tôi ấy. Cái mặt nạ dài, trắng bệch với những vết máu giả ấy, cái miệng hở rộng ấy, giống như con ma cà rồng đang khóc ấy. Chính là cậu ấy.

Tôi có cảm giác muốn phun hết mọi thứ trong bụng ra ngoài.

Bạn cùng nhóm

Sau đó, tôi không còn nghe được lời nào của cô Rubin nữa. Gì gì đó. Đồ án tham dự hội chợ triển lãm khoa học. Gì gì đó. Các bạn cùng nhóm. Gì đó. Giống như kiểu nói chuyện của người lớn trong những phim của Charlie Brown, lòng bùng y như đang nói dưới nước. Mwah-mwah-mwahhh, mwah-mwahh.

Rồi, đột nhiên, cô Rubin chỉ tay về phía các học sinh trong lớp, vừa chỉ vừa nói.

- Reid và Tristan, Maya và Max, Charlotte và Ximena, August và Jack. Miles và Amos, Julian và Henry, Savanna và...

Tôi không nghe thấy khúc sau.

- Gì ạ? - Tôi thốt lên.

Chuông reo.

- Các cặp đừng quên chọn cho mình một chủ đề trong danh mục đã cho nhé! - Cô Rubin nhắc khi cả

đám lục tục rời khỏi lớp. Tôi ngẩng lên nhìn August, nhưng cậu ấy đã khoác ba lô và ra đến cửa lớp rồi.

Hắn là trông mặt tôi có vẻ ngu ngốc lắm nên Julian tiến lại gần tôi và nói:

- Cậu và người bạn thân thiết sẽ là cộng sự. - Cậu ta vừa nói vừa cười khẩy, trông đáng ghét khủng khiếp.

- Này, có nghe không Jack Will? - Julian hỏi khi thấy tôi không nói năng gì.

- Im đi, Julian. - Tôi đút cái bìa hồ sơ của mình vào ba lô và chỉ muốn cậu ta biến đi cho khuất mắt.

- Chắc cậu buồn bực lắm khi cứ phải dính với cậu ta. Cậu nên nói với cô Rubin rằng cậu muốn đổi nhóm. Cô sẽ đồng ý thôi.

- Không, cô sẽ không đồng ý đâu - tôi nói.

- Cứ thử hỏi cô đi.

- Không, tớ không muốn hỏi.

- Thừa cô Rubin? - Julian quay người, giơ tay lên và nói.

Cô Rubin đang lau bảng, nghe tiếng gọi, liền quay lại.

- Đứng, Julian! - Tôi la lên khe khẽ.

- Có chuyện gì vậy các em?

- Chúng em có thể đổi bạn cùng nhóm không ạ? - Julian hỏi với vẻ mặt rất ngây thơ. - Em và Jack đã có ý tưởng cho đề án khoa học này và chúng em muốn làm cùng nhau...

- Được, cô nghĩ chúng ta có thể sắp xếp được...

- Dạ, không cần đâu ạ, thế là được rồi, thưa cô Rubin – tôi vội vàng nói rồi quay người đi ra cửa. - Em chào cô!

Julian chạy theo tôi, khi bắt kịp tôi ở cầu thang, nó liền căn vặn:

- Sao cậu làm thế? Tụi mình có thể hợp tác mà. Cậu không cần phải làm bạn với đồ quái thai đó nếu như cậu không muốn, cậu biết là...

Không đợi dứt câu, tôi cho cậu ta một đấm vào miệng.

Cấm kức

Có một số việc bạn không tài nào giải thích nổi, thậm chí còn chẳng biết phải bắt đầu từ đâu. Mỗi khi mở miệng định nói, tất cả những câu chữ bỗng trở nên hỗn loạn như một mớ bòng bong khổng lồ, chẳng có từ ngữ nào thích hợp để phát ngôn lúc này.

- Jack, chuyện này hết sức, hết sức nghiêm trọng - thầy Tushman nói. Tôi đang ở trong văn phòng hiệu trưởng, ngồi trên cái ghế kê đối diện bàn làm việc của thầy, mắt ngó lên bức tranh vẽ quả bí ngô treo trên tường. - Học sinh sẽ bị đuổi học trong những trường hợp như thế này đấy Jack! Thầy biết em rất ngoan và thầy không muốn em bị đuổi, nhưng ít ra em phải cho thầy biết lý do chứ.

- Trước giờ con có bao giờ làm thế đâu, Jack - mẹ giận dữ nói. Mẹ đã từ chỗ làm chạy đến trường ngay khi nhận được điện thoại báo.

- Thầy nghĩ em với Julian là bạn - thầy Tushman nói.

- Chúng em không phải là bạn - tôi nói, hai tay khoanh trước ngực.

- Nhưng đâu phải vì thế mà đâm vào miệng người ta hả Jack? Mẹ chẳng biết con nghĩ gì mà lại làm thế? - Mẹ quay sang thầy Tushman. - Quả thực, trước giờ cháu nhà tôi chưa từng đánh ai. Cháu nó không phải người như thế.

- Miệng Julian chảy máu đầy Jack. Em đâm gãy một cái răng của bạn ấy, em biết không?

- Đó chỉ là một cái răng sữa thôi ạ - tôi phản ứng.

- Jack! - Mẹ lắc đầu.

- Cô y tá Molly nói thế mà mẹ!

- Con lạc đề rồi? - Mẹ gắt gỏng.

- Thầy chỉ muốn biết lý do tại sao - thầy Tushman nói.

- Nói ra chỉ càng làm cho mọi chuyện trở nên tệ hại hơn mà thôi - tôi thở dài.

- Cứ nói cho thầy biết đi, Jack.

Tôi nhún vai không nói. Tôi không thể nói. Nếu như tôi kể cho thầy nghe rằng Julian gọi August là đồ quái thai, thầy sẽ kêu Julian lên nói chuyện, rồi Julian cũng sẽ kể ra những lời xấu xa của tôi sau lưng August và mọi người đều biết hết.

- Jack! - Mẹ giục.

Tôi rom róm nước mắt:

- Con xin lỗi...

Thầy Tushman nhún mày, gật gù, nhưng không nói gì. Thay vào đó thầy thổi phù phù vào lòng bàn tay giống như cách bạn hay làm mỗi khi tay bị cồng.

- Jack à, thầy không biết phải nói gì nữa. Em cũng biết nội quy của trường mà, đúng không? Em đã đấm bạn học, đương nhiên sẽ bị đuổi học. Thế mà em vẫn không chịu thanh minh gì cả.

Đến lúc này, tôi khóc như mưa, và ngay khi mẹ choàng hai tay ôm lấy tôi, tôi bật khóc nức nở.

- Nào, ừm... - thầy Tushman hắng giọng, tay tháo cặp kính xuống lau lau - được rồi, chúng ta hãy làm thế này nhé Jack. Dù sao thì tuần sau cũng tới kỳ nghỉ đông. Em sẽ ở nhà cho tới hết tuần này, rồi sau kỳ nghỉ đông, quay lại đây và mọi thứ sẽ lại mới mẻ tinh tươm. Một cuộc đời mới, như mọi người vẫn nói.

- Em buộc phải nghỉ học sao thầy? - Tôi sụt sùi.

- Đúng thế, nhưng chỉ vài ngày thôi. Và trong mấy ngày ở nhà, em hãy dành thời gian để suy ngẫm về những chuyện đã qua. Nếu như em muốn viết thư cho thầy để giải thích hay viết thư xin lỗi Julian thì nhà trường sẽ không phê chuyện này vào sổ học bạ của em, được không nào? Em về nhà, nói chuyện với bố mẹ, và rất có thể đến sáng mai em sẽ hiểu ra thêm một ít chuyện đấy.

- Quả là một ý hay, thưa thầy Tushman - mẹ vừa nói vừa gật gù. - Cảm ơn thầy.

- Mọi chuyện sẽ ổn cả thôi - thầy Tushman vừa nói vừa bước ra mở cửa. - Thầy biết em là một đứa trẻ ngoan, Jack à. Và thầy biết ngay cả những đứa trẻ ngoan thỉnh thoảng cũng làm những việc thiếu suy nghĩ, đúng không nào?

- Cám ơn thầy đã thấu hiểu – mẹ nói và bắt tay thầy ở cửa.

- Không có gì. - Thầy nghiêng người và thì thầm gì đó với mẹ mà tôi không nghe được.

- Tôi biết rồi ạ, cám ơn thầy.

- Vây nhé, cậu trò nhỏ - thầy đặt hai tay lên vai tôi và nói. - Hãy suy nghĩ về những việc mình đã làm, nhé? Chúc em có một kỳ nghỉ tuyệt vời. Chúc mừng lễ Chanukah*! Giáng sinh vui vẻ! Chúc mừng lễ Kwanzaa**!

Tôi vừa lấy ống tay áo quạt ngang mũi, vừa cất bước qua ngưỡng cửa.

- Nói cám ơn thầy Tushman đi con – mẹ vỗ vai tôi nhắc nhở.

Tôi dừng bước và quay lại, nói mà không nhìn thầy:

- Cám ơn thầy Tushman.

- Chào em, Jack - thầy đáp.

Rồi tôi bước ra khỏi phòng.

* Chanukah hay Hanukah là kỳ lễ của người Do Thái, kéo dài tám ngày đêm kỷ niệm sự kiện giành lại được Đền Jerusalem của người Do Thái giáo năm 165 trước Công nguyên.

** Kwanzaa là kỳ nghỉ lễ của người Mỹ gốc Phi, kéo dài từ 26/12 đến 1/1.

Lời chúc trong lễ Giáng sinh

T hật kỳ lạ, khi chúng tôi về tới nhà, trong số thư mẹ mang từ ngoài hòm thư vào, có thiệp chúc mừng của nhà Julian và nhà August. Tấm thiệp nhà Julian là ảnh chụp Julian đang mang cà-vạt, có vẻ như chuẩn bị đi nghe nhạc thính phòng hay sao đó. Còn thiệp của nhà August là hình một con chó đáng yêu đeo cặp gạc nai, có cái mũi đỏ và đi ủng đỏ. Trên đầu con chó có một dòng chữ “Ha-ha-ha!” bên trong một vòng tròn bong bóng. Mặt sau thiệp ghi:

Gửi đến gia đình Will,

Chúc mọi điều bình an trên thế gian.

Thương quý, Nate, Isabel, Olivia, August (và Daisy)

- Tấm thiệp đáng yêu quá, mẹ nhỉ? - Tôi nói với mẹ. Suốt dọc đường từ trường về đến nhà, mẹ hầu như không nói một lời nào. Có thể là mẹ không biết phải nói gì. - Đây chắc hẳn là con chó nhà bên ấy.

- Con có muốn nói mẹ nghe suy nghĩ của con không Jack? - Mẹ nói, giọng nghiêm nghị.

- Con dám cá rằng năm nào họ cũng chụp hình con chó để làm thiệp.

Mẹ cầm tấm thiệp từ tay tôi và ngắm nghía rất kỹ. Rồi mẹ nhướn mày, nhún vai và đưa tấm thiệp lại cho tôi.

- Chúng ta rất may mắn, Jack à. Có rất nhiều thứ, chúng ta cứ tưởng như là điều hiển nhiên...

- Con hiểu mà - Tôi biết mẹ đang định nói gì.

- Con nghe nói mẹ của Julian đã dùng Photoshop để chỉnh sửa lại khuôn mặt của August trong bức hình chụp cả lớp khi cô ấy nhận được nó. Cô ấy còn rửa thêm mấy tấm và gửi cho mẹ của các bạn khác nữa.

- Thật là kỳ cục - mẹ nói. - Con người ta thật là... không phải lúc nào cũng tốt đẹp.

- Con biết.

- Đó có phải là lý do con đánh Julian không?

- Không ạ.

Thế là tôi kể mẹ nghe lý do tôi đánh Julian, cả chuyện August đã nghỉ chơi với tôi và về ngày Halloween nữa.

Thư tay, email, Facebook và những tin nhắn

Ngày 18 tháng 12

Thưa thầy Tushman,

Em rất rất xin lỗi vì đã đấm bạn Julian. Em đã rất, rất sai khi làm như vậy. Em sẽ viết thư xin lỗi bạn ấy. Nếu có thể, em xin phép không nói với thầy lý do tại sao em làm như vậy bởi nếu có nói ra, sự việc cũng không thể thay đổi được. Hơn nữa, em không muốn Julian gặp rắc rối vì đã nói những lời mà đúng ra là bạn ấy không được phép nói.

Kính thư,

Jack Will

Ngày 18 tháng 12

Julian thân mến,

Tớ rất, rất, rất xin lỗi vì đã đánh cậu. Tớ sai rồi. Hy vọng là cậu không sao. Mong là răng của cậu sẽ mau chóng mọc lại. Răng của tớ lúc nào mọc cũng nhanh hết.

Thân ái,

Jack Will

Ngày 26 tháng 12

Jack yêu quý,

Cám ơn em rất nhiều vì đã viết thư cho thầy. Có một điều thầy đã học được sau hai mươi năm làm hiệu trưởng trường trung học cơ sở, là: Hầu như sự việc nào cũng có nhiều hơn hai mặt. Mặc dù không rõ mọi việc, nhưng thầy lờ mờ đoán ra được một vài nguyên nhân có thể dẫn đến vụ xung đột giữa em với Julian.

Không điều gì có thể biện hộ được cho việc đánh bạn, nhưng thầy cũng hiểu rằng đôi khi chúng ta cần phải bảo vệ những người bạn tốt. Năm học này là năm đầu tiên ở trường trung học cơ sở nên sẽ là năm khó khăn đối với rất nhiều học sinh.

Hãy tiếp tục học cho tốt và hãy luôn là cậu bé ngoan mà mọi người vẫn biết, em nhé.

Chúc em mọi điều tốt lành,

Thầy hiệu trưởng
Lawrence Tushman

Gửi tới: ltushman@beecherschool.edu

Đồng gửi tới: johnwill@phillipsacademy.edu;

amandawill@copperbeech.org

Người gửi: melissa.albans@rmail.com

Về việc: Jack Will

Thưa thầy Tushman,

Hôm qua tôi có nói chuyện với chị Amanda và anh John Will, hai người họ đã hết sức áy náy về sự việc giữa Jack và con trai tôi, Julian. Tôi viết thư này muốn báo cho thầy

biết rằng vợ chồng tôi ủng hộ quyết định của thầy cho phép Jack được trở lại học ở trường tư thục Beecher sau hai ngày bị đình chỉ. Mặc dù tôi biết ở các trường khác, nội việc đánh bạn thôi đã đủ cơ sở để bị đuổi học, nhưng tôi nhất trí rằng những biện pháp nghiêm khắc như thế sẽ không được áp dụng ở ngôi trường này. Chúng tôi đã biết gia đình Will từ khi hai đứa nhỏ học chung mẫu giáo và tin chắc rằng nhà trường sẽ áp dụng tất cả những biện pháp cần thiết nhằm đảm bảo những chuyện như thế này sẽ không bao giờ tái diễn. Qua sự việc lần này, tôi tự hỏi liệu rằng hành vi bạo lực không lường trước được ấy của Jack phải chăng là hậu quả của những áp lực đang đè nặng lên đôi vai non nớt của cậu bé? Cụ thể, tôi đang muốn nói tới cậu học sinh mới, một đứa trẻ có những nhu cầu đặc biệt mà cả Jack lẫn Julian đều được yêu cầu phải "làm bạn". Sau khi đã quan sát cậu bé đó trong các buổi lễ của nhà trường và trong các bức ảnh chụp tập thể lớp, tôi cho rằng yêu cầu ấy đối với con cái chúng tôi thật quá nặng nề. Đương nhiên, khi nghe Julian than thở vì phải làm bạn với cậu bé ấy, chúng tôi đã bảo Julian rằng cháu "không có nghĩa vụ" làm việc này.

Thiết nghĩ việc chuyển cấp học đã đủ nặng nhọc rồi, không cần phải chất thêm gánh nặng hay thử thách gian khổ nào lên trí óc non nớt và nhạy cảm của lũ trẻ nữa. Tôi cũng cần phải nói rằng, là một thành viên trong hội đồng quản trị nhà trường, tôi có chút phiền lòng khi lẽ ra phải suy xét kỹ càng hơn trong việc nhận cậu bé này vào học bởi trường tư thục Beecher không phải là một ngôi trường có chức năng dạy dỗ những đứa trẻ có nhu cầu đặc biệt. Có

nhiều bậc phụ huynh - bao gồm cả tôi - đã đặt nghi vấn về quyết định nhận em này vào học trường của chúng ta. Ít nhất, tôi cũng thấy có phần không hài lòng khi trường hợp của cậu bé này đã không tuân thủ đúng những tiêu chuẩn xin học nghiêm ngặt (chẳng hạn như việc phỏng vấn) như những học sinh mới vào đầu cấp trung học cơ sở khác.

Trân trọng,
Melissa Perper Albans

Gửi tới: melissa.albans@rmail.com

Người gửi: ltushman@beecherschool.edu

Đồng gửi tới: johnwill@phillipsacademy.edu; amandawill@copperbeech.org

Về việc: Jack Will

Thưa bà Albans,

Cám ơn vì lá thư đã nêu rõ những điều bà quan ngại. Nếu như tôi không tin vào sự ăn năn của Jack Will, nếu như tôi không tin tưởng vào lời hứa không lặp lại những hành động này của cậu bé, thì chắc chắn tôi đã không cho phép cậu bé có cơ hội tiếp tục học tập tại trường tư thục Beecher.

Về những mối bận tâm khác của bà có liên quan đến cậu học trò mới tên August, xin bà vui lòng biết cho rằng cậu bé ấy không có nhu cầu đặc biệt gì cả. Cậu bé ấy không bị tàn phế, cũng không có khiếm khuyết gì về thể chất hay tinh thần, cũng như không hề bị chậm phát triển về bất cứ phương diện nào, do vậy không có lý do gì để đặt vấn đề về việc nhận cậu bé ấy vào học tại trường tư thục Beecher - bất luận trường này có phải là trường có chức năng dạy cho

những đứa trẻ có nhu cầu đặc biệt hay không. Về quy trình nhận học sinh, giám đốc tuyển sinh và tôi, cả hai đều thấy mình có đủ thẩm quyền để phỏng vấn riêng August ngay tại nhà cậu bé vì những lý do rất rõ ràng. Chúng tôi có lẽ đã phá lệ nhưng không hề gây ảnh hưởng - xét về mọi mặt - đến việc xem xét đơn xin nhập học của cậu bé. August là một học sinh rất giỏi và đã kết bạn với những học sinh ưu tú, trong đó có Jack Will.

Hồi đầu năm học, tôi có chọn một số học sinh đáng tin cậy vào "nhóm bạn chào đón" August, tôi làm như vậy để giúp cậu bé ấy bớt căng thẳng trong việc thay đổi môi trường học tập. Tôi không nghĩ yêu cầu này đặt thêm bất cứ "gánh nặng hay thử thách gian khổ" nào cho các em cả. Thực tế cho thấy việc ấy sẽ dạy cho bọn trẻ về sự cảm thông, tình bạn và lòng nghĩa hiệp.

Như đã thấy, Jack Will không cần phải cố gắng để có thêm bất cứ đức tính nào trong số đó - bản thân cậu bé đã sở hữu đầy đủ rồi.

Một lần nữa, tôi rất vui vì nhận được phản hồi của bà.

Trân trọng,
Lawrence Tushman

Gửi tới: melissa.albans@rmail.com

Người gửi: johnwill@phillipsacademy.edu

Đồng gửi tới: ltushman@beecherschool.edu; amandawill@copperbeech.org

Về việc: Jack

Chào chị Melissa,

Cám ơn chị đã thông cảm với sự cố của cháu Jack. Cháu nó, như chị đã biết, vô cùng hối hận về những hành động của mình. Tôi hy vọng chị chấp thuận cho chúng tôi được thanh toán toàn bộ chi phí khám bệnh và thuốc thang của Julian.

Chúng tôi rất cảm động khi thấy chị quan tâm đến tình bạn giữa cháu Jack với August. Chúng tôi đã hỏi cháu xem có thấy áp lực khi nhận việc này không và câu trả lời "không" của cháu rất kiên quyết. Jack thích được chơi cùng với August và cảm thấy vui vì đã có được một người bạn tốt.

Chúc chị và gia đình một năm mới hạnh phúc!

John và Amanda Will

Chào August,

Jacklope Will muốn kết bạn với bạn trên Facebook.

Jacklope Will

Có 32 bạn chung

Cám ơn,

Nhóm Facebook

Gửi tới: auggiedoggiepullman@email.com

Chủ đề: Xin lỗi!!!!!!

Tin nhắn:

Chào August. Là tớ, Jack Will đây. Tớ phát hiện tên mình không còn nằm trong danh sách bạn bè của cậu nữa. Hy vọng cậu sẽ bỏ qua và làm bạn lại với tớ vì tớ thật sự ân hận. Tớ chỉ muốn nói vậy thôi. Xin lỗi cậu. Bây giờ tớ đã biết

tại sao cậu giận tớ rồi, tớ xin lỗi, tớ không có ý gì khi nói những điều ấy đâu. Tớ đã thật ngu ngốc. Mong cậu tha thứ cho tớ.

Hy vọng tội mình lại là bạn của nhau.

Jack

1 tin nhắn mới

Người gửi: AUGUST

31 tháng mười hai 4:47PM

đã nhận được tin nhắn của cậu, cậu đã biết tại sao tớ giận cậu rồi à? Summer nói cho cậu biết à?

1 tin nhắn mới

Người gửi: JACKWILL

31 tháng mười hai 4:49PM

Summer gợi ý cho tớ bốn từ ma hét máu me nhưng thoát đầu tớ không liên hệ được với thứ gì hết, rồi tớ nhớ ra có trông thấy ma hét máu me trong phòng sinh hoạt chung vào ngày Halloween. Tớ không biết đó là cậu vì cử tướng cậu sẽ mặc trang phục của Boba Fett.

1 tin nhắn mới

Người gửi: AUGUST

31 tháng mười hai 4:51PM

tớ đổi ý vào phút chót. Cậu thực sự đã cho Julian ăn đấm à?

1 tin nhắn mới

Người gửi: JACKWILL

31 tháng mười hai 4:54PM

Ừ, tớ đâm cậu ta ngã ngựa và bay mất một cái răng. Một cái răng sữa.

1 tin nhắn mới

Người gửi: AUGUST

31 tháng mười hai 4:55PM

sao cậu đâm cậu ta????????

1 tin nhắn mới

Người gửi: JACKWILL

31 tháng mười hai 4:56PM

tớ không biết

1 tin nhắn mới

Người gửi: AUGUST

31 tháng mười hai 4:58PM

nói dối. Tớ cá là cậu ta đã nói gì đó về tớ, đúng không?

1 tin nhắn mới

Người gửi: JACKWILL

31 tháng mười hai 5:02PM

julian là một thằng chẳng ra gì. mà tớ cũng vậy luôn. thực sự thực sự thực sự xin lỗi về những lời nói của tớ nhé, được không? Tụi mình lại là bạn nhé?

1 tin nhắn mới
Người gửi: AUGUST
31 tháng mười hai 5:03PM
ok

1 tin nhắn mới
Người gửi: JACKWILL
31 tháng mười hai 5:04PM
tuyệt!!!!

1 tin nhắn mới
Người gửi: AUGUST
31 tháng mười hai 5:06PM
nhưng này, nói thật cho tớ biết, nhé?
cậu có muốn tự tử nếu như cậu là tớ không???

1 tin nhắn mới
Người gửi: JACKWILL
31 tháng mười hai 5:08PM
không!!!!
tớ xin thể trên mạng sống của mình nhưng mà này -
tớ sẽ muốn tự tử nếu tớ là Julian ;)

1 tin nhắn mới
Người gửi: AUGUST
31 tháng mười hai 5:10PM
hahaha
ừ, tại mình lại là bạn.

Sau kỳ nghỉ đông

Bất chấp cả lời thầy Tushman, chẳng có “cuộc đời mới” nào chào đón khi tôi quay trở lại trường vào tháng giêng cả. Mọi việc đều hết sức quái lạ ngay từ giây phút tôi tới bên tủ đựng đồ của mình sáng hôm đó. Tôi đứng cạnh Amos, cậu này trước giờ là đứa khá thẳng tính; khi tôi chào thì Amos chỉ gật nhẹ đầu tỏ ý chào rồi đóng cửa tủ và bỏ đi thẳng. Tôi hơi ngỡ ngàng, được thôi, kỳ lạ đấy. Còn khi tôi nói “Này, chào nhé” với Henry thì cậu ta chẳng buồn nhếch mép cười nữa mà cứ thế quay đi.

Có chuyện gì đó đang xảy ra, trong vòng chưa đầy năm phút mà tôi bị đến hai đứa làm lơ. Nhưng không ai lại đi tính toán hơn thua với mấy việc như thế cả. Tôi nghĩ mình cần phải thử thêm một lần nữa, với Tristan, và rồi cũng thế. Cậu này có vẻ hơi căng thẳng, giống như sợ phải nói chuyện với tôi vậy.

Giờ thì tôi hiểu mình đã trở thành một dạng Bệnh Truyền Nhiễm. Chắc chắn đây là trò trả đũa của Julian.

Suốt buổi sáng hôm đó, chẳng ai nói chuyện với tôi. Cũng không hẳn là vậy: đám con gái vẫn bình thường, và tất nhiên là August cũng nói chuyện với tôi. Thêm một điều lạ nữa là hai cậu bạn tên Max cũng chào tôi, việc này khiến tôi có dự cảm xấu hơn bao giờ hết vì tuy học chung với nhau cả năm năm học, tôi chưa bao giờ chơi với tụi nó.

Tôi mong giờ ăn trưa sẽ khá khảm hơn, nhưng không. Tôi ngồi vào bàn vẫn thường ngồi với Luca và Isaiah. Hai đứa nó không nằm trong nhóm siêu nổi tiếng mà thuộc nhóm bình dân nên tôi nghĩ chúng sẽ không tỏ thái độ với tôi, nhưng cả hai chỉ gật đầu xuống khi tôi chào. Khi bàn của tôi được gọi lên lấy đồ ăn, hai đứa nó nhận xong liền không quay lại bàn nữa. Tôi quan sát thấy cả hai kiếm một cái bàn ở đầu kia nhà ăn. Tụi nó không lại ngồi cùng bàn với Julian nhưng tới ngồi gần đó, giống như là những kẻ hâm mộ vòng ngoài vậy. Có nghĩa là tôi đã bị cô lập. Tôi biết việc đổi bàn đã từng xảy ra ở khối năm, nhưng tôi không bao giờ nghĩ chuyện ấy lại xảy ra với mình.

Tôi cảm thấy vô cùng khó chịu khi ngồi trơ trọi một mình. Tôi cảm thấy ánh mắt của mọi người đang nhìn mình như thể một kẻ đơn độc. Tôi quyết định bỏ bữa trưa, vào thư viện đọc sách.

Cuộc chiến

Cính Charlotte đã mách cho tôi biết tại sao mọi người tỏ ra kỳ thị tôi. Cuối ngày hôm ấy, tôi thấy trong tủ của mình có một tờ giấy nhỏ ghi mấy chữ:

Gặp mình ở phòng 301 ngay sau giờ học. Đi một mình nhé! Charlotte.

Khi tôi bước vào, Charlotte đã ở trong phòng.

- Có chuyện gì thế? - Tôi hỏi.

- Chào - Charlotte đáp. - Cô bạn tiến lại gần cánh cửa, ngó trái ngó phải rồi đóng lại, bấm chốt khóa bên trong, và quay lại, vừa cắn móng tay vừa nói:

- Mình thấy chướng tai gai mắt với những chuyện đang diễn ra nên mình muốn kể cậu nghe những gì mình biết. Nhưng hứa không được nói với ai là mình mách cậu nhé?

- Mình hứa.

- Trong kỳ nghỉ đông, Julian đã tổ chức một bữa tiệc cực lớn. Mình muốn nói là cực lớn đấy. Bạn của chị

mình năm ngoái cũng tổ chức tiệc mừng tuổi mười sáu của chị ấy ở chỗ đó. Nơi đó rộng lắm, phải có đến hai trăm người dự tiệc.

- Ủ, rồi sao?

- Ủ, và... ờ, gần như tất cả học sinh trong toàn khối đã đến dự.

- Không phải là tất cả - tôi đùa.

- Đúng, không phải tất cả. đương nhiên. Nhưng cậu biết không, có cả phụ huynh đến dự nữa. Như bố mẹ mình chẳng hạn. Cậu biết mẹ của Julian là phó chủ tịch hội đồng quản trị của trường mà, phải không? Vì thế cô ấy quen biết rất nhiều người. Trong bữa tiệc ấy Julian kể lể với mọi người rằng cậu đấm cậu ấy bởi vì cậu bị rối loạn cảm xúc...

- Hả?!

- Và đáng ra cậu đã bị đuổi học rồi, nhưng bố mẹ cậu ấy đã năn nỉ nhà trường không đuổi học cậu...

- Cái gì?!

- Và chuyện này đã không xảy ra nếu như ngay từ đầu thầy Tushman không ép cậu làm bạn với Auggie. Julian nói mẹ cậu ấy cho rằng cậu, nguyên văn là, bị bức bối bởi sức ép...

Tôi không tin nổi những gì mình vừa nghe.

- Không ai tin chuyện đó hết, đúng không? - Tôi hỏi.

Charlotte nhún vai:

- Đấy không phải là vấn đề. Vấn đề ở chỗ Julian cực

kỳ nổi tiếng và chính tai mẹ mình nghe thấy mẹ cậu ấy thúc ép nhà trường xem xét lại việc nhập học của Auggie.

- Cô ấy có thể làm như vậy sao?

- Vì Beecher không phải là một trường dành cho cả học sinh bình thường lẫn học sinh có những nhu cầu đặc biệt.

- Thật là ngớ ngẩn. Auggie không có nhu cầu gì đặc biệt cả.

- Ủ, nhưng cô ấy nói nhà trường đã thay đổi cách thức hoạt động như vẫn thường làm...

- Nhưng trường có thay đổi gì đâu!

- Có, có đấy. Cậu không để ý thấy nhà trường đã thay đổi chủ đề buổi biểu diễn nghệ thuật chào năm mới à? Những năm trước, học sinh khối năm tự họa chân dung của mình, nhưng năm nay, trường bảo tụi mình vẽ chân dung bản thân dưới hình thức biếm họa như những con vật, nhớ không?

- Thay đổi lớn khủng khiếp nhỉ.

- Mình biết! Mình không nói là mình đồng ý, mình chỉ thuật lại những gì cô ấy nói thôi.

- Mình biết, mình biết rồi. Chuyện này cứ rối tung hết cả lên...

- Julian nói rằng việc kết bạn với Auggie đã kéo cậu xuống, nên tốt nhất là cậu đừng cặp kè với Auggie nữa. Và nếu như cậu thấy bản thân bắt đầu mất hết các bạn cũ thì đó chính là một lời cảnh tỉnh đầy ý nghĩa. Ờ, nói

chung là, vì lợi ích của chính cậu, Julian sẽ nghỉ chơi với cậu.

- Tin tốt đấy đây: Mình nghỉ chơi cậu ta trước!

- Ừ, nhưng cậu ấy xúi mọi người không chơi với cậu nữa, cũng vì lợi ích của cậu. Đó là lý do không có ai nói chuyện với cậu cả.

- Cậu đang nói chuyện với mình đấy thôi.

- Ừ, phải, đây là chuyện của đám con trai các cậu - Charlotte giải thích. - Bọn con gái ở vị trí trung lập, ngoại trừ nhóm của Savanna, bởi vì tụi nó chơi với nhóm của Julian. Nhưng với những đứa khác, đây là cuộc chiến của đám con trai.

Tôi gật đầu. Charlotte ngoẹo đầu và trề môi như thể thấy tội nghiệp cho tôi.

- Không có vấn đề gì khi mình kể cho cậu nghe những chuyện này chứ?

Tôi nói dối:

- Ừ! Tất nhiên rồi! Mình chẳng quan tâm chuyện mọi người có nói chuyện với mình hay không. Toàn mấy thứ vớ vẩn.

Charlotte gật đầu.

- Này, Auggie có biết tí gì về chuyện này không?

- Tất nhiên là không. Nếu có thì cũng không phải do mình nói.

- Còn Summer?

- Mình nghĩ cũng không.

- Này, tốt hơn là mình nên đi đây. Chỉ mình cậu biết

thôi nhé, mẹ mình nói mẹ của Julian thật vớ vẩn. Cô ấy cứ tưởng mọi người đều giống cô ấy sẽ quan tâm xem hình chụp học sinh trong lớp xấu đẹp thế nào. Cậu biết việc chỉnh sửa hình rồi, đúng không?

- Ủ, thật là vô lý.

- Đúng vậy - Charlotte gật đầu, nói. - Mình nghĩ ta nên đi thì hơn. Mình chỉ muốn cậu biết được mọi chuyện.

- Cảm ơn Charlotte.

- Mình sẽ kể cậu biết nếu như biết được chuyện gì khác nữa.

Trước khi Charlotte bước ra ngoài, cậu ấy ngó nghiêng mọi hướng để đảm bảo không ai trông thấy mình rồi lén ra ngoài. Tòe đoán chắc cho dù Charlotte trung lập nhưng cậu ấy cũng không muốn bị bắt gặp đang đứng cùng với tôi.

Đôi bàn

Bữa trưa hôm sau, tôi mới ngốc làm sao khi chọn ngồi cùng bàn với Tristan, Nino và Pablo. Tôi tưởng ngồi ở bàn ấy sẽ không sao vì tụi nó không nổi tiếng, trong giờ nghỉ cũng chẳng ngồi lì chơi trò Ngục tối và Rồng lửa. Đám này nằm giữa hai loại trên. Lúc đầu, thấy tụi nó không phớt lờ mình nên tôi tiến lại gần. Cả đám đều “Chào” và nhìn nhau, nhưng rồi sự tình lại diễn ra hệt như hôm qua: bàn của chúng tôi được gọi lên lấy khẩu phần, xong xuôi tụi nó đi thẳng sang bàn khác, ở phía đầu kia nhà ăn.

Không may sao, bà G, người điều phối giờ ăn trưa hôm đó, trông thấy việc này và ra lệnh:

- Các cậu không được phép làm thế! - Bà lớn tiếng phê bình cả bọn. - Trường học không có lệ ấy. Các cậu quay về lại bàn mình ngay.

Ồ, hay đấy. Trước khi tụi nó quay trở lại, tôi cầm khay, đứng dậy và bước đi thật nhanh. Tôi nghe thấy

bà G gọi tên mình, nhưng giả vờ không nghe thấy và cứ bước về phía đầu kia nhà ăn, đằng sau quầy phục vụ.

- Ngồi xuống đây cùng tụi mình đi, Jack.

Là Summer. Summer và August đang vẫy tay gọi tôi.

Ăn trưa cùng August

Phải, tôi là một kẻ giả nhân giả nghĩa. Ngày khai giảng, tôi đã trông thấy August trong nhà ăn. Tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía cậu ấy, bàn tán. Lúc đó, không ai hay biết việc August sẽ vào học trường Beecher và cũng chưa một ai quen được với khuôn mặt cậu ấy, nên đó là một cú sốc với rất nhiều người trong ngày khai giảng. Thậm chí, nhiều đứa còn thấy sợ khi phải ở gần cậu ấy nữa.

Khi tôi thấy August bước vào nhà ăn trước mình, tôi biết sẽ không có ai ngồi cùng cậu ấy, thế nhưng tôi không thể bắt mình đến ngồi cùng cho được. Tôi đã ở cạnh cậu ấy suốt cả buổi sáng rồi còn gì, vì tụi tôi học chung với nhau rất nhiều lớp, và tôi nghĩ là mình cần chút ít thời gian thư giãn với những bạn khác. Vì thế khi thấy cậu ấy đi về phía cái bàn ở bên kia quầy phục vụ trong nhà ăn, tôi đã cố tình tìm và ngồi ở một cái bàn thật xa chỗ đó. Tôi ngồi cùng với Isaiah và Luca

cho dù trước đó tôi chưa từng gặp qua hai cậu này và chúng tôi đã bàn tán về bóng chày trong suốt cả giờ ăn, rồi cùng chơi bóng rổ trong giờ nghỉ. Kể từ đó chúng tôi thành bạn cùng ăn trưa.

Tôi nghe nói Summer đã ngồi cùng bàn với August, điều ấy thật đáng ngạc nhiên bởi tôi biết thầy Tushman không yêu cầu Summer phải làm bạn với Auggie.

Tôi hiểu Summer rất tốt bụng và hơn thế nữa là dũng cảm.

Bây giờ, tôi ngồi cùng Summer và August, hai đứa nó vẫn rất thân thiện như ngày thường. Tôi kể cho hai đứa nghe những gì Charlotte đã nói với tôi, về bữa tiệc hoành tráng của Julian và chuyện cả khối đang chống lại tôi, ngoài ra tôi giấu nhẹm việc mình phải chịu “liên đới” vì là bạn của Auggie cũng như việc mẹ Julian thúc ép hội đồng quản trị trường học xem xét lại trường hợp của Auggie.

- Tớ thấy kỳ kỳ khi bỗng dưng chẳng ai nói chuyện với mình, làm như mình không hề tồn tại vậy.

Auggie mỉm cười và hỏi, giọng châm biếm:

- Cậu cảm thấy thế à? Vậy thì chào mừng cậu đến với thế giới của tớ!

Phe phải

- Đây là các phe chính thức nhé - Summer nói trong bữa trưa ngày hôm sau. Cô bạn rút từ trong bìa hồ sơ ra một tờ giấy trắng gấp đôi và mở ra. Trên đó có ba cột tên.

Phe của Jack

Jack

August

Reid

Max G

Max W

Phe của Julian

Miles

Henry

Amos

Simon

Tristan

Pablo

Nino

Isaiah

Luca

Jake

Toland

Roman

Ben

Emmanuel

Zeke

Tomaso

Phe trung lập

Malik

Remo

Jose

Leif

Ram

Ivan

Rusell

- Cậu lấy danh sách này ở đâu ra thế? - Auggie hỏi trong lúc nhìn ghé qua vai tôi để đọc bản danh sách.

- Charlotte ghi lại đấy - Summer mau mắn đáp. - Cậu ấy đưa cho tớ trong tiết học vừa rồi. Cậu ấy muốn cho cậu biết có những ai ở cùng phe với cậu, Jack à.

- Ủ, chắc là chẳng có bao nhiêu rồi - tôi nói.

Summer điểm tên:

- Có Reid và hai cậu Max.

- Tuyệt. Phe tớ toàn những đứa tối tăm.

- Đừng có quá đáng thế chứ - Summer nói. - À mà này, tớ nghĩ à Charlotte thích cậu đấy.

- Ủ, tớ biết.

- Cậu có tính rủ cậu ấy đi chơi không?

- Đùa à? Không được đâu, hiện thời mọi người đang coi tớ như Bệnh Truyền Nhiễm ấy.

Ngay khi buột miệng thốt ra những lời đó, tôi mới sực nhớ mình không nên nói như thế. Một khoảnh khắc im lặng đầy lúng túng. Tôi nhìn Auggie.

- Không sao đâu. Tớ biết trò ấy mà.

- Xin lỗi nhé, anh bạn.

- Có điều, tớ không biết tại nó gọi là Bệnh Truyền Nhiễm - Auggie nói. - Tớ cứ nghĩ chúng gọi đó là Con rận phò mai hay gì gì cơ đấy.

-Ồ, đúng rồi, như trong *Nhật ký cậu bé nhút nhát*. - Tôi gật gù.

- Nhưng gọi là Bệnh Truyền Nhiễm nghe hay hơn. Giống như ai đó có thể bị mắc phải 'bệnh dịch hạch

đáng sợ' ấy. - Auggie bông đùa, cậu ấy giơ hai tay lên, dùng bốn ngón tạo nên dấu ngoặc kép cho cụm từ được trích dẫn đó.

- Tớ nghĩ cái trò ấy thật xấu xa - Summer nói nhưng Auggie chỉ nhún vai trong lúc tu một ngụm nước trái cây.

- Dù sao thì tớ cũng sẽ không rủ Charlotte đi chơi đâu - tôi nói.

- Mẹ tớ bảo tụi mình còn quá nhỏ để hẹn hò này nọ - Summer đáp.

- Lỡ như Reid rủ cậu đi chơi thì sao hả? Cậu đi không?

Summer có chút ngạc nhiên rồi đáp.

- Không!

- Tớ đùa ấy mà - tôi bật cười.

Summer lắc đầu và mỉm cười, hỏi:

- Sao vậy? Cậu biết gì hả?

- Chẳng biết gì! Tớ chỉ nói đùa thôi!

- Tớ hoàn toàn nhất trí với mẹ, tụi mình còn quá nhỏ để hẹn hò. Mà cũng chẳng có gì phải gấp gáp cả.

- Ủ, tớ đồng ý. Sẽ ngưng chết đi được, hai cậu biết không, khi mà tất cả mấy cô bé xinh xinh kia cứ sán lại gần tớ. - Auggie phụ họa.

Giọng điệu của August hài hước đến nỗi tôi cười sằng sặc, sữa phun ra cả đằng mũi và cả ba đứa ôm bụng cười lăn lộn.

Ở nhà August

Đến giữa tháng giêng, chúng tôi vẫn chưa chọn được đề tài cho đồ án khoa học sắp tới. Có thể vì tôi không muốn làm. Cuối cùng, chính Auggie đề nghị hai đứa bắt tay vào thực hiện đồ án, thế là sau giờ học hai đứa về nhà cậu ấy.

Tôi thực sự lo lắng không biết August có nói gì với bố mẹ về sự việc mà giờ đây tại tôi đặt cho nó cái tên là ‘Sự cố trong ngày lễ Halloween’ chưa. Hóa ra là bố August chưa đi làm về còn mẹ cậu ấy bận làm mấy việc vặt. Sau hai giây nói chuyện với mẹ Auggie, tôi dám chắc cậu ấy không hề kể cho mẹ nghe bất cứ điều gì về sự cố đó. Cô ấy cực kỳ tuyệt vời và dễ mến.

Khi bước chân vào phòng của Auggie lần đầu tiên, tôi xuýt xoa:

- Ôi chào, Auggie ơi, cậu nghiện *Chiến tranh giữa các vì sao* quá rồi.

Cậu ấy có đến mấy kệ để đầy các món đồ nhỏ xíu mô phỏng các vật thể trong *Chiến tranh giữa các vì sao*,

và một bức áp phích khổng lồ quảng cáo cho tập phim *Để chế phản công* dán trên tường.

- Tớ biết thừa đi chứ - cậu ấy cười vang, đáp.

Auggie ngồi xuống chiếc ghế xoay gần bàn học, còn tôi buông mình đánh phịch vào cái ghế lười đặt ở góc phòng. Đúng lúc, con chó nhà cậu ấy bước vào và tiến thẳng đến chỗ tôi.

- Đây là chú chó trên tấm thiệp chúc mừng giáng sinh của nhà cậu! - Tôi nói và để mặc cho nó ngửi ngửi tay mình.

- Cô chó - cậu ấy chỉnh lại. - Tên Daisy. Nó dễ gần lắm, không cắn đâu.

Khi tôi vuốt ve Daisy, nó nằm ngửa ra và lăn qua lăn lại.

- Nó muốn cậu xoa bụng nó đấy - August nói.

- Ôi, đây là con chó đáng yêu nhất mà tớ từng gặp qua đấy - tôi vừa nói vừa xoa xoa bụng Daisy.

- Tớ biết mà, nó là con chó tuyệt vời nhất trên đời. Phải không, cô bé?

Nghe Auggie nói thế, con chó bắt đầu ve vẩy cái đuôi và tiến lại gần chỗ cậu ấy.

- Ai là cô bé của ta? Ai là cô bé của ta? - Auggie nói trong lúc Daisy liếm khắp khuôn mặt của cậu ấy.

- Tớ ước gì mình có một con chó. Bố mẹ tớ bảo căn hộ nhà tớ quá nhỏ. - Tôi bắt đầu ngó quanh các vật dụng trong phòng trong lúc August bật máy tính. - Ày da, cậu có máy Xbox 360 hả? Hai đứa mình chơi nhé?

- Bạn tôi ơi, chúng mình ở đây là để thực hiện đồ án khoa học cơ mà.

- Cậu có trò Halo không?

- Có chứ.

- Tụi mình cùng chơi đi, nhé?

Auggie đã đăng nhập vào trang chủ của trường Beecher và xem danh sách các đồ án khoa học trên trang của cô Rubin.

- Cậu ngồi đó có nhìn thấy không?

Tôi thở dài và ngồi xuống cái ghế đầu ngay cạnh August.

- Chiếc iMac tuyệt quá - tôi nói.

- Máy tính của cậu hiệu gì?

- Bạn ơi, tớ thậm chí còn không có phòng riêng nói gì đến máy tính. Bố mẹ tớ có một chiếc Dell cổ lỗ, gần như chết ngóm rồi.

- Ừm, đề tài này được không? - Auggie vừa nói vừa quay màn hình lại để tôi có thể đọc được. Tôi lướt nhanh màn hình và hai mắt bắt đầu hoa cả lên.

- Chế tạo một cái đồng hồ mặt trời - cậu ấy nói. - Nghe thật hấp dẫn.

Tôi ngả người về phía sau, nói.

- Tụi mình không thể chế tạo một ngọn núi lửa sao?

- Mọi người ai cũng chọn núi lửa.

- Ừm, bởi vì nó dễ - tôi vừa nói vừa vuốt ve Daisy.

- Cái này thì sao: Làm thế nào để chế tạo ra cụm tinh thể magiê-sunphát?

- Nghe chán òm. Sao nhà cậu lại gọi nó là Daisy thế? August không rời mắt khỏi màn hình.

- Chị tớ đặt tên cho nó. Tớ muốn gọi nó là Darth cơ. Mà thực ra, tên đầy đủ của nó là Darth Daisy, nhưng chẳng bao giờ nhà tớ gọi nó như thế cả.

- Darth Daisy! Buồn cười quá! Xin chào Darth Daisy!

- Tôi nói với con chó, nó lại nằm ngửa và lăn qua lăn lại vì được tôi xoa bụng.

- Chính là đề tài này - August nói, chỉ tay vào một bức ảnh trên màn hình, chụp một cụm khoai tây có những sợi dây điện chĩa ra ngoài. - Làm thế nào để tạo nên một pin sinh học từ khoai tây. Nào, thú vị đấy. Ở đây nói, ta có thể dùng nó để làm sáng một ngọn đèn bàn. Tụi mình có thể gọi nó là Đèn Khoai Tây chẳng hạn. Cậu thấy sao?

- Anh bạn à, nghe khó nhằn quá. Cậu biết là tớ mít đặc môn khoa học mà.

- Im đi, cậu không mít đặc.

- Có mà! Tớ chỉ đạt được 54 điểm trong bài kiểm tra vừa rồi. Tớ dốt đặc môn khoa học!

- Không, không hề! Mà hồi đó vì tụi mình vẫn còn đang cãi nhau và tớ đã không hỗ trợ cậu. Giờ thì tớ có thể giúp được cậu rồi. Đây là một đề tài hay, Jack à. Tụi mình phải làm thôi.

- Ủ, sao cũng được. - Tôi nhún vai.

Vừa lúc đó, có tiếng gõ cửa. Một cô gái cỡ mười mấy tuổi có mái tóc đen dài lượn sóng thò đầu vào. Chị ấy không ngờ lại trông thấy tôi ở đó.

- Ô, chào - chị ấy nói với cả hai đứa.

- Chào chị Via - August vừa nói vừa quay lưng lại màn hình máy tính. - Chị Via, đây là Jack. Jack, đây là chị mình.

- Chào chị - tôi gật đầu.

- Chào em - chị ấy nói, nhìn tôi xét nét. Ngay khi Auggie nói tên tôi, tôi biết cậu ấy đã kể cho chị mình nghe về Sự cố Halloween. Tôi dám chắc điều đó dựa vào ánh mắt chị ấy nhìn tôi. Có thể chị ấy vẫn còn nhớ tôi từ cái hôm ở cửa hiệu Carvel trên đại lộ Amesfort cách đây nhiều năm kia.

- Auggie, chị muốn em gặp một người bạn của chị, được không? Anh ấy sẽ tới sau vài phút nữa.

- Anh ấy là bạn trai mới của chị à? - August trêu.

Chị Via đá vào chân ghế August đang ngồi.

- Lịch sự một chút đi nhé - chị ấy nói và rời khỏi phòng.

- Đây, chị cậu xinh nhỉ.

- Biết rồi.

- Chị ấy ghét tớ, đúng không? Cậu kể cho chị ấy nghe về Sự cố ngày Halloween phải không?

- Ừ.

- 'Ừ' là cho câu hỏi chị ấy ghét tớ hay là cho câu hỏi về Sự cố Halloween hả?

- Cả hai.

Bạn trai chị Via

Hai phút sau, chị của August quay lại cùng với anh bạn tên Justin. Trông anh ta khá lôi cuốn. Tóc dài. Đeo mắt kính tròn nhỏ. Anh ấy mang theo một cái hộp to, dài màu ánh bạc, hơi nhọn một đầu.

- Justin, đây là em mình, August. Và kia là Jack. – Chị Via giới thiệu.

- Chào hai em - Anh Justin vừa nói vừa bắt tay hai đứa tôi. Dường như anh ấy có chút căng thẳng. Tôi đoán có lẽ đây là lần đầu tiên anh ấy gặp August. Thỉnh thoảng tôi quên mất rằng lần đầu tiên gặp cậu ấy thì người ta sẽ sống sờ sờ như thế nào.

- Phòng tuyệt quá.

- Anh là bạn trai chị Via à? - August hỏi một cách tinh quái, chị Via kéo cái mũ lưới trai Auggie đang đội sụp kín mặt cậu.

- Có thứ gì trong hộp của anh thế? Một khẩu súng máy hả anh? - Tôi hỏi.

- Hả! - Bạn trai của chị Via thốt lên. - Thật buồn cười. Không, đó là một... ừm... cây vĩ cầm.

- Justin chơi vĩ cầm - chị Via nói. - Anh ấy chơi trong một ban nhạc zydeco^{91*}.

- Ban nhạc zydeco là cái quái gì thế? - Auggie vừa nói vừa nhìn tôi.

- Đó là một loại hình âm nhạc, giống như nhạc Creole^{**} ấy. - Anh Justin giải thích.

- Creole là gì? - Tôi hỏi.

- Anh nên nói với mọi người đó là một khẩu súng máy - Auggie nói. - Sẽ không có ai quấy rầy anh nữa.

- Á à, anh nghĩ là em nói đúng đấy - Justin nói, vừa gật gù vừa vén tóc ra sau vành tai. - Creole là một loại hình âm nhạc thông dụng ở Louisiana.

- Quê anh ở Louisiana^{***} à?

Anh ấy vừa đẩy gọng kính lên vừa đáp:

- Không, anh ở Brooklyn^{****}.

Không biết tại sao câu trả lời này khiến tôi mắc cười.

- Thôi nào Justin - chị Via nói, kéo tay anh ấy. - Nào, lên phòng mình chơi đi.

- Ừ, gặp lại mấy em sau nhé. Chào.

* Zydeco là một loại nhạc có xuất xứ ở vùng Louisiana, chơi bằng accordion, guitar và violon, kết hợp các giai điệu truyền thống của Pháp với âm nhạc vùng Caribbean và nhạc blue.

** Loại nhạc của người gốc Pháp ở bang New Orleans và miền nam Louisiana.

*** Tiểu bang nằm ở phía nam nước Mỹ.

**** Brooklyn là thành phố đông dân nhất tiểu bang New York, Mỹ.

- Chào anh!

- Chào anh!

Ngay khi anh ấy rời khỏi phòng, Auggie nhìn tôi, mỉm cười.

- Anh ở Brooklyn - tôi nhại lại và cả hai chúng tôi cùng cười ngặt nghẽo.

PHẦN NĂM

JUST IN

Đôi khi tôi nghĩ đầu mình thật to
bởi trong ấy, những giấc mơ đầy ấm áp.
- Lời của John Merrick trong vở kịch "Người Voi"
của Bernard Pomerance

Em trai Olivia*

Tôi đã chết lặng khi lần đầu tiên gặp cậu em trai của Olivia.

Lẽ ra tôi không nên như thế. Olivia đã kể tôi nghe về “căn bệnh” của cậu bé, thậm chí đã từng mô tả ngoại hình của nó. nhưng tôi ngỡ rằng sau những lần phẫu thuật, bây giờ khuôn mặt August trông đã bình thường hơn rồi. kiểu như, bạn chẳng thể nào nhận ra một đứa trẻ bị hở hàm ếch bẩm sinh đã trải qua phẫu thuật chỉnh hình nếu không nhờ vào vết sẹo nhỏ ở môi trên. tôi cứ tưởng em trai Olivia hẳn sẽ có đến mấy vết sẹo đâu đó. hóa ra không phải. tôi tuyệt nhiên không lường trước được mình sẽ gặp một cậu bé với chiếc mũ lưới trai sùm sụp trên đầu đang ngồi ngay trước mặt tôi đây.

* Trong phần này, các tên riêng, địa danh, các chữ đầu dòng đều không được viết hoa và trình bày như các chương khác. Đây là ý đồ của tác giả thể hiện cách nhìn khách quan, không xem nặng vấn đề của một cậu bé tuổi thiếu niên như Justin. (BT)

thực ra có tới hai cậu bé: một cậu trông hoàn toàn bình thường, tóc vàng, xoắn tít tên là jack; cậu kia là auggie.

tôi cố giấu vẻ sững sốt. nhưng cho dù có cố đến mấy đi nữa, tôi cũng chẳng tài nào giấu nổi được sự ngạc nhiên.

tôi bắt tay cả hai cậu bé, và cố không quá chú ý vào khuôn mặt của auggie. tôi nhận xét phòng đẹp quá.

anh là bạn trai của chị via à? cậu bé hỏi. tôi đoán là nó đang mỉm cười.

olivia kéo sụp cái mũ lưới trai của nó xuống.

đó là một khẩu súng máy hả anh? cậu bé tóc vàng hỏi, trước giờ chưa có ai hỏi tôi như thế cả. chúng tôi trò chuyện một tí về nhạc zydeco. rồi olivia nắm tay kéo tôi ra khỏi phòng. ngay khi cửa phòng đóng lại sau lưng, tôi nghe thấy hai thằng nhóc phá lên cười.

anh ở brooklyn! một đứa hát.

olivia đảo tròn tròn mắt và cười, rồi cô ấy rủ tôi về phòng.

tôi và olivia đã hẹn hò được hai tháng nay. tôi thích olivia ngay từ giây phút đầu gặp mặt, khi cô ấy tới ngồi cùng bàn với chúng tôi trong nhà ăn. tôi không thể rời mắt khỏi cô ấy. rất đẹp. nước da bánh mật và cặp mắt xanh biếc mà tôi chưa từng thấy trên đời. thoát đầu, cô ấy với tôi là bạn bè. olivia thuộc loại người hữu xạ tự nhiên hương. khiêm tốn. thậm chí còn không muốn làm phiền bất cứ ai. cô ấy không lảng lơ như một số

cô gái khác. khi nói chuyện cô ấy nhìn thẳng vào mắt bạn như thể đang thách thức bạn. vì thế tôi cũng nhìn thẳng vào mắt cô ấy, như muốn đối đầu vậy. và rồi tôi rủ cô ấy đi chơi, tôi bất ngờ khi cô ấy đồng ý ngay.

olivia là một cô gái tuyệt vời và tôi thích được ở cạnh cô ấy.

cho mãi tới buổi hẹn hò lần thứ ba, olivia mới kể tôi nghe về august. tôi nhớ cô ấy dùng cụm từ “khung sọ và khuôn mặt bất thường” hoặc “lạ thường” để miêu tả cậu em. có một từ tuyệt nhiên cô ấy không dùng, đó là “dị dạng” bởi vì nếu cô ấy dùng, hẳn tôi đã nhớ rất rõ.

này, cậu nghĩ sao? olivia hỏi tôi với vẻ bồn chồn ngay khi chúng tôi vừa bước vào phòng cô ấy. cậu có choáng không?

không, tôi nói dối.

cô ấy mỉm cười và quay mặt đi. cậu đã bị sốc.

không đâu mà, tôi quả quyết. thằng bé giống hệt những gì cậu mô tả.

olivia gật đầu và thả người xuống giường. trên giường của cô ấy vẫn còn xếp rất nhiều thú nhồi bông thật dễ thương. cô ấy tiện tay nhắc lên một con, một con gấu trắng bắc cực, và đặt nó vào lòng.

tôi ngồi xuống chiếc ghế xoay cạnh bàn học. phòng của cô ấy rất ngăn nắp.

khi mình còn nhỏ, olivia cất lời, có rất nhiều đứa trẻ không bao giờ qua chơi nhà mình lần thứ hai. có những đứa bạn thậm chí còn không đến dự sinh nhật

của mình bởi auggie. tụi nó không bao giờ nói thật lý do nhưng mình biết là như thế. có một số người ngại giao thiệp với auggie, justin ạ.

tôi gật đầu.

thậm chí tụi nó biết như thế là xúc phạm mình đấy, olivia nói tiếp. nhưng tụi nó hoảng sợ thật sự. ý mình là, nói thẳng nhé, khuôn mặt auggie nhìn cũng thấy đáng sợ, đúng không?

mình cũng nghĩ thế, tôi đáp.

nhưng cũng không quá gớm ghiếc hay ghê tởm, phải không? olivia dịu dàng hỏi.

ừ, mình chả thấy sợ gì cả. tôi mỉm cười.

olivia cúi xuống nhìn con gấu bông ôm trong lòng. tôi không biết cô ấy có tin lời mình hay không nhưng sau đó cô ấy hôn mũi con gấu rồi quăng nó cho tôi kèm theo một nụ cười nhẹ. có thể là olivia tin tôi, hoặc chỉ ít cô ấy cũng muốn tin lời tôi nói.

Ngày lễ tình nhân

Ngày lễ tình nhân, tôi tặng olivia một sợi dây chuyền mặt hình trái tim, còn cô ấy tặng tôi một cái túi đeo hông tự tay làm từ những chiếc đĩa mềm máy tính cũ. những món đồ cô ấy làm thật tuyệt. hoa tai làm từ những tấm mạch in. váy được cắt may từ những cái áo thun ngắn tay. túi xách từ quần áo jean cũ. olivia rất có óc sáng tạo. tôi từng nói tương lai cô ấy sẽ trở thành nghệ sĩ, nhưng olivia muốn trở thành nhà khoa học, mong muốn tốt bậc là trở thành một nhà di truyền học. tôi đoán chắc cô ấy muốn tìm ra phương cách chữa trị cho những người như em trai mình.

rốt cuộc hai chúng tôi cũng lên kế hoạch cho tôi ra mắt bố mẹ olivia. ở một nhà hàng mexico trên đại lộ amesfort gần nhà cô ấy vào tối thứ bảy.

buổi hẹn khiến tôi bồn chồn suốt cả ngày. mà mỗi khi lo lắng cơ mặt tôi lại giật giật. cái tật ấy tôi có từ lâu

rồi, nhưng không giống như hồi còn bé: giờ chỉ còn có một vài cái giật ở mắt và thi thoảng đầu mới giật một cái. nhưng khi căng thẳng, chúng giật liên hồi – và rõ ràng lúc này tôi đang căng thẳng vì buổi gặp mặt hôm nay.

khi tôi tới nơi, cả gia đình họ đã yên vị bên trong nhà hàng. bố olivia đứng dậy bắt tay, còn mẹ cô thì ôm tôi. auggie và tôi chào theo kiểu cụng hai nắm tay với nhau rồi tôi hôn má olivia trước khi ngồi xuống.

rất vui được gặp cháu, justin! cô chú đã nghe nói rất nhiều về cháu!

bố mẹ olivia cực kỳ nhã nhặn, đáng mến. tôi cảm thấy hết sức thoải mái. phục vụ bàn mang thực đơn tới và tôi để ý thấy biểu hiện của anh ta khi ánh mắt của anh chàng dừng lại chỗ august. nhưng tôi vờ như không thấy. tôi chắc chắn rằng tất cả chúng tôi đều đang vờ như không thấy nhiều thứ trong tối hôm nay. bồi bàn. cơ mặt tôi giật giật. august bóp nát bánh khoai trên bàn ăn và dùng thìa xúc vụn bánh đưa vào miệng. tôi nhìn olivia và cô ấy mỉm cười với tôi. cô ấy biết hết. cô ấy đã thấy nét mặt của anh bồi. cô ấy đã thấy mặt tôi giật giật. olivia là một cô gái rất tinh tế.

trong suốt bữa tối, chúng tôi nói cười. bố mẹ olivia hỏi tôi vì sao lại chọn chơi vĩ cầm và những chuyện đại loại như thế. tôi kể cho cô chú nghe tôi đã từng chơi vĩ cầm cổ điển nhưng rồi lại say sưa với nhạc dân gian

vùng appalachia* và kể đến là nhạc zydeco. hai người chăm chú lắng nghe từng lời tôi nói như thể họ rất quan tâm vậy. cô chủ dẫn tôi nhớ thông báo về buổi trình diễn sắp tới của nhóm nhạc để họ tới tham dự.

thực lòng mà nói, tôi không quen với những sự quan tâm như thế. bố mẹ tôi chẳng bao giờ ngó ngàng tới những dự định tương lai của tôi.

chúng tôi không bao giờ nói chuyện với nhau như thế này. tôi nghĩ bố mẹ tôi còn không biết cả việc tôi đã đổi cây baroque** lấy cây hardanger*** tám dây cách đây hai năm trước.

xong bữa, chúng tôi quay về nhà olivia để ăn kem. con chó của gia đình đứng ở cửa vẫy đuôi chào đón chúng tôi. một con chó già, cực kỳ đáng yêu. nhưng nó đã nôn khắp hành lang. mẹ olivia chạy ào đi lấy giấy vệ sinh ra lau chùi trong lúc bố cô ấy bế con chó lên như bế một đứa trẻ vậy.

sao thế hả, bà lão? chú ấy nựng nịu trong khi con chó nằm mơ màng, lè lưỡi, đuôi ve vẩy, bốn chân co quắp.

bố ơi, kể cho justin nghe chuyện daisy đến nhà mình thế nào đi, olivia nói.

phải đấy bố! auggie hỏi.

* Appalachia là vùng văn hóa nằm ở miền đông nước Mỹ, trải dài từ phía nam bang New York đến phía bắc các bang Alabama, Mississippi và Georgia.

** Loại đàn vĩ cầm chế tạo theo kiểu cổ điển ở thế kỷ 17.

*** Loại vĩ cầm chế tạo theo phong cách văn hóa truyền thống của vùng vịnh Hardanger ở phía tây nam Na Uy.

bố olivia mỉm cười và ngồi xuống ghế, vẫn tiếp tục bế con chó trong tay. rõ ràng là chú ấy đã kể chuyện này vô số lần rồi nhưng cả nhà đều thích nghe.

bố olivia bắt đầu kể, chuyện là, một hôm, chú đang trên đường đi từ bến tàu điện ngầm về nhà thì có một gã vô gia cư lạ mặt đẩy chiếc xe nôi trong đó có con chó lông xù này đây đến gần và nói, xin chào ông, ông có muốn mua con chó của tôi không? và chẳng may may suy nghĩ gì hết, chú trả lời dứt khoát, có chứ, ông muốn bao nhiêu? ông ta nói mười đô-la, chú đưa cho ông ấy tờ hai mươi đô-la có trong ví và ông ấy giao con chó cho chú. justin, để chú nói cháu nghe, cháu hẳn chưa bao giờ nghĩ thấy thứ gì bốc mùi kinh khủng đến thế trong đời đâu! nó hôi đến độ chú không biết phải dùng từ ngữ nào để tả cho cháu hiểu được! thế nên chú mang nó thẳng đến chỗ ông bác sĩ thú y dưới phố trước khi mang về nhà.

lại còn không buồn điện thoại báo trước cho cô biết nữa chứ! mẹ olivia xen ngang trong lúc đang lau dọn hành lang, để xem liệu cô có đồng ý cho chú ấy mang con chó của một gã vô gia cư về nhà không.

khi mẹ olivia nói, con chó đưa mắt nhìn về phía cô ấy, như thể nó hiểu tiếng người. rằng nó là một con chó tốt phúc, rằng nó thật may mắn khi ngày hôm đó tìm đến được gia đình này.

tôi hầu như cảm nhận được ý nghĩ của con chó. tôi thích gia đình olivia. họ luôn vui vẻ.

gia đình tôi hoàn toàn khác. bố mẹ tôi ly dị khi tôi lên bốn và hai người không ưa nhau. tôi sống nửa tuần với bố trong căn hộ của ông tại chelsea và nửa tuần ở chỗ mẹ trong chung cư cao tầng tại brooklyn. tôi có một người anh chung nửa dòng máu lớn hơn tôi năm tuổi và chỉ biết sơ sơ về sự tồn tại của tôi.

từ lúc tôi biết nhớ đến giờ, tôi có cảm giác rằng bố mẹ tôi khó lòng chờ được đến khi tôi đủ lớn để tự lo liệu bản thân. “con có thể tự đi đến cửa hàng mà.”, “đây là chìa khóa căn hộ.” thật nực cười khi không có cụm từ nào dành để miêu tả về các ông bố bà mẹ có ý nghĩa đối lập với cụm từ “che chở quá mức cần thiết”. từ nào sẽ được dùng để mô tả những bậc bố mẹ không chăm sóc con mình đầy đủ? che chở dưới mức cần thiết? hay phớt lờ? hay chỉ chăm chăm đến mình? hay là chẳng ra đâu vào đâu? là tất cả những cụm từ trên gộp lại.

mọi người trong nhà olivia luôn miệng nói “yêu thương nhau”.

tôi không thể nhớ nổi lần cuối cùng người nhà tôi nói yêu thương mình là khi nào nữa.

ngay khi về đến nhà, cơ mặt tôi cũng hết giật.

Thị trấn của chúng ta

Năm nay, chúng tôi sẽ diễn vở thị trấn của chúng ta trong chương trình biểu diễn mùa xuân. olivia thách tôi dự tuyển cho vai chính – một anh chàng đạo diễn sân khấu – và chẳng hiểu sao tôi lại giành được vai ấy. hoàn toàn may mắn. trước giờ chưa khi nào tôi giữ vai trò chủ đạo trong bất cứ việc gì. tôi nói với olivia rằng chính cô ấy đã mang đến may mắn cho tôi. không may, olivia lại không được giao vai nữ chính – emily gibbs. một cô gái có mái tóc màu hồng tên miranda đã giành được vai diễn này. olivia sẽ đóng một vai nhỏ và được giao làm diễn viên dự bị cho vai emily. tôi còn thất vọng hơn cả olivia. nhưng cô ấy tỏ ra khá nhẹ nhõm. mình không thích bị mọi người nhìn chăm chăm, cô giải thích, điều ấy quả kỳ lạ đối với một cô gái xinh xắn như thế. có gì đó mách bảo tôi rằng có khi cô ấy còn cố tình khiến cho người xem chán ngấy mình nữa.

buổi biểu diễn mùa xuân sẽ được tổ chức vào cuối tháng tư. bây giờ là giữa tháng ba, như vậy tôi chỉ có chưa tới sáu tuần để thuộc lòng lời thoại của mình. thời gian diễn tập. thời gian tập cùng ban nhạc. rồi các bài kiểm tra cuối kỳ. cộng thêm thời gian ở bên olivia. sẽ là sáu tuần nhọc nhằn. thầy davenport, thầy dạy môn kịch nghệ, luôn quá nhiệt tình trong mọi việc, đến cuối đợt này, chắc chắn sẽ khiến chúng tôi hóa điên hết mất. tôi nghe đồn rằng thầy đã lên kế hoạch diễn vở người voi song lại đổi ý, chuyển sang vở thị trấn của chúng ta vào phút chót, và việc thay đổi ấy đã làm mất bay của chúng tôi một tuần lễ tập dượt.

tôi chẳng mong chờ thêm một sự điên cuồng nào nữa trong một tháng rưỡi tới.

Con bộ rùa

Olivia và tôi ngồi trên bậc tam cấp trước cửa nhà cô ấy. olivia đang giúp tôi học lời thoại. đó là một buổi tối tháng ba ẩm áp, thời tiết gần giống như mùa hè. bầu trời vẫn còn bao phủ một màu lục lam tươi sáng song mặt trời đã lặn xuống gần đường chân trời và những vệt tối đã trải dài trên hè phố.

tôi đang đọc lời thoại: phải rồi, mặt trời đã mọc cả nghìn lần. hè qua rồi đông tới đã khiến cho những dãy núi thêm nứt nẻ và những trận mưa đã rửa trôi bụi bặm. có vài đứa trẻ lúc trước còn chưa ra đời giờ đã có thể bập bẹ được những câu thông thường; và có không ít người trước tự cho rằng mình trẻ trung, nhanh nhẹn đã nhận ra rằng giờ họ không thể nhảy cóc qua vài bậc cấp mà mạch đập chỉ hơi nhanh tí ti như ngày xưa đã từng...

tôi lắc đầu. chịu, không nhớ được phần còn lại.

tất cả những điều ấy có thể xảy ra trong một ngàn ngày, olivia đọc tập kịch bản và nhắc tôi.

ờ, ờ, đúng rồi, tôi vừa lắc đầu vừa nói rồi thở hắt ra. mình kiệt sức rồi, olivia. làm thế quái nào mà mình có thể nhớ hết được tất cả ngàn này dòng thoại chứ?

cậu làm được, olivia đáp không đắn đo. cô ấy vươn tay và khum hai lòng bàn tay lại chộp lấy một con bọ rùa vừa mới từ đâu đó bay tới, giữ lấy nó. thấy không? một dấu hiệu may mắn đấy, olivia vừa nói vừa từ từ nâng bàn tay ở trên lên để nhìn con bọ rùa đang bò trong lòng bàn tay kia.

may mắn hay chỉ là do thời tiết nóng nực hả, tôi nói đùa.

tất nhiên là may mắn, olivia đáp, dõi mắt nhìn theo con bọ rùa đang bò ngược lên cổ tay mình. người ta bảo nên ước một điều gì đó khi có một con bọ rùa xuất hiện. auggie và mình đã từng ước với đom đóm hồi còn bé tí. cô ấy lại úp bàn tay mình lên con bọ rùa. nào, ước đi nào. hãy nhắm mắt lại.

tôi nghe theo, nhắm mắt lại. một giây dài trôi qua, rồi tôi mở mắt.

cậu có ước gì không? olivia hỏi.

có.

cô ấy nhoẻn cười, mở hai tay ra, và con bọ rùa, như thể đã chờ sẵn, xòe hai cánh rồi nhẹ nhàng bay đi.

cậu không muốn biết mình ước gì à? tôi hỏi và hôn cô ấy.

không, olivia e then đáp, ngược mắt nhìn lên trời, bầu trời, vào thời khắc đó, có màu giống hết màu mắt của cô ấy.

mình cũng ước một điều, olivia nói giọng đầy bí ẩn, nhưng tôi không biết cô ấy đang nghĩ gì vì cô ấy có rất nhiều điều để ước.

Trạm xe buýt

Mẹ olivia, auggie, jack và daisy bước xuống bậc tam cấp ngay đúng lúc tôi chào tạm biệt olivia. hơi lúng túng một tí bởi chúng tôi đang trao nhau một nụ hôn dài.

chào hai con, mẹ olivia cất giọng, giả vờ như không nhìn thấy gì nhưng hai thằng bé thì cười khúc khích.

chào cô pullman.

hãy gọi là cô isabel, justin, cô ấy nhắc nhở. hình như đây là lần thứ ba rồi thì phải.

cháu về đây ạ, tôi nói như để giải thích.

ồ, cháu có đi về hướng bến tàu điện ngầm không? cô isabel vừa hỏi vừa cầm một tờ báo và đi theo con chó. cháu có thể đưa jack đến trạm xe buýt không?

được ạ.

được không, jack? cô Isabel hỏi jack còn cậu bé thì nhún vai.

justin này, cháu có thể chờ ở đó cùng với jack cho tới khi xe buýt tới được không?

được chứ ạ!

chúng tôi chào tạm biệt nhau. olivia nháy mắt với tôi.

anh không cần phải ở lại cùng với em đâu, jack nói trong lúc chúng tôi bước dọc theo dãy nhà. em tự bắt xe buýt suốt ấy mà. mẹ auggie thường hay bảo bọc quá mức cần thiết.

cậu bé có giọng nói trầm khàn như một anh chàng cứng rắn nhỏ người. nếu đội lên đầu jack một cái mũ lưới trai của đám trẻ bán báo và mặc quần rộng chèn gối thì trông thằng bé sẽ giống hệt một thằng nhóc tinh quái trong những bộ phim đen trắng ngày xưa.

chúng tôi tới trạm xe buýt và theo lịch trình, tám phút nữa sẽ có chuyến tiếp theo.

anh sẽ đứng chờ cùng với em, tôi nói.

tùy anh, cậu bé nhún vai. cho em mượn một đô la được không? em muốn mua kẹo cao su.

tôi moi túi quần ra một đô la và dõi theo cậu bé băng qua đường đến cửa hàng tạp hóa ở góc phố. không hiểu sao, tôi thấy có vẻ như cậu quá nhỏ để tự đi đây đó một mình. rồi tôi nghĩ mình cũng nhỏ cỡ ấy khi tự bắt tàu điện ngầm. quá nhỏ.

tôi biết, rồi đây tôi sẽ trở thành một người bố che chở cho con quá mức cần thiết. các con tôi sẽ biết tôi quan tâm lo lắng cho chúng như thế nào.

tôi đứng chờ được chừng một hai phút gì đó thì thấy có ba đứa trẻ đang bước tới từ hướng ngược lại. chúng

đi ngang qua cửa hiệu tạp hóa, một đứa ngó vào trong và huých tay hai đứa kia rồi cả ba đứa quay lại cùng nhìn vào trong. tôi dám chắc chúng là những đám trẻ hư hỏng, cả đám huých khuỷu tay nhau, cười hô hố. một đứa cao cỡ jack còn hai đứa kia to con hơn nhiều, trông như mười mấy tuổi rồi. chúng nấp sau quây trái cây phía trước cửa hiệu và khi jack bước ra, chúng đi theo sau, hò hét ầm ĩ. đến góc phố, jack quay lại nhìn xem ai và nhận ra chúng, thế là chúng vừa chạy khỏi chỗ nấp vừa đập tay nhau rồi phá lên cười. những thằng nhóc phá phách.

jack sang đường như chẳng hề có chuyện gì xảy ra và đến đứng cạnh tôi ở trạm xe buýt, miệng thổi kẹo cao su.

bạn của em à? tôi lên tiếng hỏi.

jack âm ừ. cậu bé gượng cười nhưng tôi có thể thấy được sự bức tức của cậu.

mấy thằng hư đồn ở trường em ấy mà, cậu nói. một đứa tên julian và hai thằng theo đuôi cậu ta, henry và miles.

tụi nó hay trêu chọc em kiểu đó lắm à?

không, tụi nó chẳng bao giờ làm vậy lúc ở trường vì đâu có muốn bị đuổi học. nhà của Julian ở cách đây hai dãy nhà, nên em nghĩ mình xui xẻo gặp cậu ta ở đây thôi.

ờ, anh hiểu rồi. tôi gật đầu.

chuyện nhỏ ấy mà, cậu khẳng định.

cả hai chúng tôi nhìn dọc theo đại lộ amesfort ngắm chiếc xe buýt.

tụi em đang có một cuộc chiến, jack nói sau một phút im lặng, như thể điều này sẽ giải thích được mọi chuyện. rồi cậu bé rút trong túi quần jean ra một mảnh giấy nhàu nát được xé ra từ một cuốn vở và đưa cho tôi xem. tôi mở ra, đó là một danh sách những cái tên được chia thành ba cột. julian khiến cả khối đối đầu với em, jack nói.

không phải cả khối, tôi nhìn bản danh sách và nói.

cậu ta còn nhét những lời nhắn vào trong tủ đựng đồ của em, ghi những câu vớ vẩn kiểu như *mọi người ai cũng ghét mày*.

em nên báo cho thầy cô biết chuyện.

jack nhìn tôi như thể tôi là thằng khò và lắc đầu.

dù gì, cũng có những bạn giữ thái độ trung lập, tôi vừa nói vừa chỉ vào danh sách.

nếu em kéo được các bạn ấy về cùng phe với em, phe của em sẽ nhỉnh hơn một chút đấy.

vâng, sẽ là như thế nếu như điều ấy thực sự xảy ra, cậu bé nói giọng mỉa mai.

sao lại không chứ?

cậu bé lại nhìn tôi bằng ánh mắt như thể tôi là gã ngu ngốc nhất trên đời mà nó từng tiếp chuyện.

sao thế? tôi hỏi.

jack lắc đầu ra ý tôi thuộc loại ngu lâu dốt bền, khó đào tạo. nói thẳng nhé, cậu bé cất lời, em kết bạn với một đứa không hẳn là học sinh nổi tiếng nhất trường.

đột nhiên, cái tên mà jack không nói ra thành lời hiện lên trong óc tôi: august. tất cả là vì nó làm bạn với august. và nó không muốn nói với tôi bởi vì tôi là bạn trai của chị august. ừ, đương nhiên rồi, giờ thì tôi đã hiểu.

chúng tôi trông thấy chiếc xe buýt đang chạy tới, xuôi theo đại lộ amesfort.

này, kiên trì nhé, tôi bảo và đưa trả lại cậu bé tờ giấy. trường trung học cơ sở lúc mới vào thì khó chịu nhưng rồi sẽ tốt hơn thôi. mọi chuyện rồi sẽ qua.

jack nhún vai và nhét danh sách vào túi quần.

cậu bé lên xe, chúng tôi vẫy tay chào nhau. tôi nhìn theo chiếc xe dần khuất dạng.

khi tôi tới bến tàu điện ngầm cách đó hai dãy nhà, tôi thấy ba đứa kia đang lờn vờn trước cửa hàng bán bánh mì vòng gần đó. Chúng vẫn cười cợt và đùa giỡn với vẻ xác xược, quả là đám trẻ con nhà giàu đồ đốn với đồ jean bó đất tiền và hành động càn rỡ.

chả biết ma xui quỷ khiến thế nào, nhưng tôi tháo kính ra, bỏ vào túi áo rồi kẹp hộp đàn của mình dưới cánh tay, đầu nhỏ hướng lên trên. tôi bước lại gần ba đứa, mặt nhúu lại vẻ khinh bỉ. bọn chúng nhìn tôi, im bật khi trông thấy tôi, mấy cái kem ốc quế chúc cả xuống. ê, nghe đây. đừng có mà quấy nhiễu jack, tôi nghiêng răng nói thật chậm, giọng giống hệt như tay cao bồi clint eastwood*. còn nhiều sự với nó một lần nữa là

* Diễn viên gạo cội của điện ảnh Mỹ, nổi danh với những vai cao bồi.

bọn bây sẽ phải rất, *rất* hối tiếc đấy. và rồi tôi vỗ nhẹ
hộp đàn để lời nói có thêm trọng lượng.

hiểu chưa?

cả ba đứa đồng loạt gật đầu, kem chảy cả ra tay.

tốt. tôi gật gù đầy bí hiểm rồi nhảy hai bậc một, chạy
thật nhanh xuống bến tàu.

Diễn tập

Càng gần tới đêm diễn, vở kịch càng chiếm gần hết quỹ thời gian của tôi. rất nhiều lời thoại cần phải học thuộc. có những đoạn độc thoại dài chỉ mình tôi diễn. olivia nảy ra một ý tưởng thật tuyệt, và vô cùng hữu hiệu. tôi mang theo cây vĩ cầm lên sàn diễn và trong lúc thoại, thỉnh thoảng lại kéo cây vĩ một đoạn ngắn. không đúng với kịch bản, nhưng thầy davenport cho rằng đạo diễn sân khấu mà kéo vĩ cầm sẽ làm tăng thêm sức nặng cho nhân vật. còn với tôi điều ấy thật tuyệt bởi mỗi khi tôi cần một giây để nhớ câu thoại tiếp theo, tôi sẽ chơi vĩ cầm một vài nốt đầu của bản “niềm vui người lính”, như vậy tôi sẽ có thêm chút ít thời gian.

tôi đã thân thiết hơn với những bạn cùng tham gia buổi biểu diễn, nhất là cô gái tóc hồng đóng vai emily. hóa ra cô ấy không phải loại hợm mình như tôi phỏng đoán dựa trên đám bạn cô kết giao. bạn trai của cô ấy có thân hình cường tráng, cậu ấy là một nhân vật

đáng gờm trong các sự kiện thể thao của trường. nhưng tôi chẳng bao giờ giao du với giới đó, do vậy tôi hơi ngạc nhiên khi nhận thấy miranda là một cô gái khá dễ thương.

một ngày nọ, chúng tôi cùng ngồi ở hậu trường chờ các kỹ thuật viên đến sửa lại bóng đèn chiếu sáng chính cho sân khấu.

cậu và olivia hẹn hò với nhau bao lâu rồi? miranda bắt chọt hỏi.

khoảng bốn tháng nay, tôi đáp.

cậu đã gặp em trai olivia chưa? cô ta thản nhiên hỏi. tôi không thể giấu nổi sự kinh ngạc của mình.

cậu biết em trai olivia à?

via không kể cậu nghe à? tụi tớ từng là bạn thân của nhau. tớ biết auggie từ hồi nó còn bé tí.

ồ, phải, mình có biết, tôi đáp. tôi không muốn để cho cô bạn này hay rằng olivia chẳng hé lời nào với tôi về chuyện này. tôi không muốn để miranda biết tôi ngạc nhiên cỡ nào khi nghe cô ấy gọi olivia là via. không có ai ngoài người nhà olivia gọi cô ấy bằng cái tên đó, thế mà cô bạn tóc hồng mà tôi nghĩ là xa lạ này lại đang gọi olivia là via.

miranda bật cười thành tiếng và lắc đầu nhưng không nói gì. chúng tôi đều lúng túng, chẳng nói được lời nào, rồi miranda kéo cái túi xách của mình lại và rút ví ra. cô ấy lục tìm trong ví, lấy ra hai bức ảnh và đưa cho tôi xem một bức. đó là hình chụp một cậu bé trong

công viên vào một ngày nắng chan hòa. Cậu bé mặc quần soọc, áo thun ngắn tay và đội một chiếc mũ phi hành gia che kín đầu.

hôm ấy phải đến gần ba mươi tám độ, miranda vừa nói vừa nhìn bức ảnh, mỉm cười. nhưng nó nhất định không chịu bỏ cái mũ ra khỏi đầu. nó đội cái mũ ấy đến cả hai năm trời, đông cũng như hè, đi biển cũng đội. thật là ngốc nghếch.

có, mình đã từng nhìn thấy những bức ảnh này ở nhà olivia.

tớ là người tặng cho nó cái mũ ấy, cô ấy nói. trong giọng của cô có pha chút niềm tự hào. miranda cầm bức ảnh và cẩn thận bỏ vào lại vào trong ví.

hay thật, tôi nói.

cậu có thấy ổn không? miranda nhìn tôi và hỏi.

tôi nhìn cô ấy ngờ ngác. ổn cái gì cơ?

miranda nhún mày như thể không tin tôi. cậu biết tớ đang nói gì mà, cô ấy nói và đưa chai nước lên tu một hơi dài. hãy đối mặt với chuyện ấy, cô bạn tiếp tục, tạo hóa bỏ rơi auggie pullman.

Như một cánh chim

Lại sao cậu không nói cho mình biết cậu và miranda navas đã từng là bạn của nhau? hôm sau tôi hỏi olivia. tôi thực sự thấy khó chịu vì cô ấy đã không kể tôi nghe chuyện này.

chuyện có gì to tát đâu, olivia biện minh và nhìn tôi như thể tôi kỳ quặc lắm.

chuyện lớn đấy, tôi nói. mình cứ như một thằng khờ. sao cậu lại không nói mình biết chứ? cậu lúc nào cũng làm như không hề quen biết miranda.

mình không biết cô ta, olivia trả lời rất nhanh. mình không biết cái cô đội trưởng đội cổ vũ tóc hồng ấy là ai. cô bạn gái mà mình biết rất ngờ nghệch và chuyên sưu tập búp bê thiếu nữ kìa.

ôi, thôi nào, olivia.

cậu thôi đi thì có!

cậu có thể nói với mình chuyện này vào một dịp khác, tôi nhẹ nhàng nói, giả vờ không bận tâm đến giọt nước mắt to tròn vừa đột ngột lăn xuống gò má olivia.

cô ấy nhún vai cố gắng kiềm chế không cho những giọt nước mắt tiếp tục lăn trào.

được rồi, mình không giận đâu, tôi nói, cứ ngỡ những giọt nước mắt ấy là vì mình.

giận hay không cũng mặc kệ cậu, olivia bực tức nói.
ồ, thật là lịch thiệp, tôi trả đũa.

cô ấy không nói gì. những giọt nước mắt lại chực trào ra.

olivia, có chuyện gì vậy? tôi thắc mắc.

cô ấy lắc đầu như không muốn nói về chuyện này, nhưng đột nhiên, nước mắt cô tuôn trào.

mình xin lỗi, không phải tại cậu đâu, justin. mình khóc không phải vì cậu, cuối cùng cô ấy cũng cất lời trong làn nước mắt.

thế thì tại sao cậu khóc?

bởi vì mình là một người xấu xa.

cậu đang nói gì thế?

olivia không nhìn tôi, và đưa lòng bàn tay lên chùi nước mắt.

mình đã không nói gì với bố mẹ về buổi biểu diễn, cô ấy hấp tấp nói.

tôi lắc đầu vì không hiểu rõ điều cô ấy đang nói. không sao mà, tôi nói. chưa quá muộn mà, vẫn còn vé...

mình không muốn bố mẹ tới xem buổi biểu diễn, justin à, cô ấy nóng nảy cắt ngang. cậu không hiểu mình đang nói gì à? mình không muốn họ tới! nếu họ tới, họ sẽ dắt theo auggie mà mình thì cứ có cảm giác không...

đến đây, olivia lại khóc nức một chập nữa, không thể nói cho tròn câu. tôi vòng tay ôm lấy cô ấy.

mình là một người xấu xa! cô ấy nói qua làn nước mắt.

cậu không phải là người xấu xa, tôi dịu dàng nói.

phải mà! cô ấy nức nở. thật dễ chịu biết bao khi học ở một ngôi trường mới mà không một ai biết đến auggie, cậu biết không? không có ai thì thảo về nó sau lưng mình. thật là dễ chịu, justin à. nhưng nếu như auggie đến xem buổi diễn, rồi thì mọi người sẽ bàn tán về nó, tất cả mọi người sẽ biết... mình không biết tại sao mình lại có cảm giác như thế này... mình thề từ trước tới giờ mình không bao giờ thấy ngượng khi ở cạnh nó.

mình biết, mình biết, tôi dỗ dành. cậu có quyền mà, olivia. cậu cũng đã phải chịu đựng nhiều rồi.

đôi lúc, olivia gọi cho tôi nhớ tới một con chim, xù dựng lông mỗi khi giận dữ. và mỗi khi cô ấy yếu đuối như thế này, cô ấy lại như một con chim non lạc bầy.

vậy nên tôi muốn dang đôi cánh của mình để chở che cho cô ấy.

Tạo hóa

Tôi thao thức cả đêm, suy nghĩ miên man. những lời độc thoại trong kịch bản. những nguyên tố trong bảng tuần hoàn hóa học mà tôi cần phải ghi nhớ. các định lý toán học tôi cần phải hiểu thấu. olivia. auggie.

những lời nói của miranda cứ lẩn quẩn mãi trong tâm trí: tạo hóa bỏ rơi auggie pullman.

tôi suy nghĩ rất nhiều về câu nói đó. miranda nói đúng. tạo hóa bỏ rơi auggie pullman. cậu bé ấy đã làm gì đáng để phải chịu bản án ấy? bố mẹ cậu bé đã làm gì? hay là olivia? có lần cô ấy có nhắc đến lời một vị bác sĩ nói với bố mẹ mình rằng tỷ lệ người có tổ hợp các hội chứng làm cho khuôn mặt giống như của auggie là một trên bốn triệu. vậy phải chăng điều ấy khiến cho vũ trụ này giống như một trò xổ số khổng lồ? khi chào đời, ta mua một tấm vé số, và ngẫu nhiên ta có được một tấm vé may mắn hay rủi ro. tất cả chỉ là một trò may rủi.

suy nghĩ này cứ quay cuồng trong đầu tôi, nhưng rồi nó cũng được xoa dịu bởi những ý nghĩ nhẹ nhàng hơn, giống như hợp âm ba nốt trong một hợp âm trưởng. không, không, đó không hẳn là ngẫu nhiên, nếu như mọi thứ trên đời đều là ngẫu nhiên, chúng ta sẽ bị tạo hóa chi phối hoàn toàn. mà có thể đâu. tạo hóa chăm chút cho hầu hết những sinh vật yếu đuối của nó theo những cách riêng mà ta không nhìn thấy được. như bố mẹ chiều chuộng cậu vô điều kiện. một cô chị có cảm giác tội lỗi vì bình thường hơn cậu. và một cậu bé có giọng nói trầm khàn bị bạn bè rời bỏ vì đã giao du với cậu. còn có cả một cô gái tóc hồng mang hình cậu trong ví. có thể đó là một trò may rủi, nhưng cuối cùng tạo hóa sẽ bù đắp lại cho cậu. tạo hóa chăm chút cho tất cả.

PHẦN SÁU

AUGUST

Con người là sản phẩm tuyệt vời làm sao!
lý trí cao quý biết bao! năng lực vô tận nhường nào!
hình dáng và sự linh hoạt đáng ngưỡng mộ biết bao!
hành vi mới giống một thiên thần làm sao!
khả năng linh hội mới giống một vị thần làm sao!
Họ chính là vẻ đẹp của thế giới!...

– Shakespeare, "Hamlet"

Cực Bắc

Đền Khoai Tây đã thắng lớn trong ngày hội khoa học. Jack và tôi được điểm A. Từ đầu năm tới giờ, đây là điểm A đầu tiên của Jack trong tất cả các môn học, vì vậy cậu ấy phấn khởi lắm.

Tất cả các đồ án tham gia ngày hội khoa học được trưng trên bàn trong phòng thể dục. Cách bày biện cũng giống hệt như buổi triển lãm Bảo tàng Ai Cập hồi tháng mười hai năm ngoái, chỉ khác mỗi chỗ, lần này những ngọn núi lửa và các mô hình ba chiều nhỏ xíu thế chỗ cho những kim tự tháp và các vị hoàng đế Ai Cập. Và thay vì dẫn bố mẹ mình đi vòng quanh để tham quan những vật phẩm thì lần này các học sinh phải đứng bên cạnh bàn trưng bày sản phẩm của mình trong khi phụ huynh đi quanh phòng và ngắm nghía các sản phẩm.

Để tôi làm một phép tính nhé: sáu mươi học sinh khối năm tương đương với sáu mươi cặp cha mẹ - ấy là

chưa kể đến ông bà đấy. Tức là có tối thiểu một trăm hai mươi cặp mắt chĩa về phía tôi. Những cặp mắt vẫn còn chưa quen với khuôn mặt của tôi như những cặp mắt của đám bạn cùng trường. Chuyện này giống như việc kim la bàn luôn chỉ về hướng bắc, bất luận bạn đang đứng quay mặt về hướng nào. Tất cả những cặp mắt ấy là những kim la bàn và tôi là Cực Bắc.

Nên tôi vẫn không thích các sự kiện ở trường có sự góp mặt của phụ huynh, tuy đã không còn ghét nhiều như hồi đầu năm học. Ngày hội Chia sẻ nhân dịp Lễ Tạ ơn chẳng hạn: đó là sự kiện tệ hại nhất. Đó là lần đầu tiên tôi phải chạm mặt với hết thầy phụ huynh học sinh. Sau đấy là triển lãm Bảo tàng Ai Cập, nhưng lần đó thì ổn bởi tôi hóa trang thành một xác ướp và không ai để ý đến tôi hết. Rồi đến buổi hòa nhạc mùa đông mà tôi cực ghét, vì lần ấy tôi phải đứng hát trong dàn đồng ca. Không phải vì khả năng ca hát tệ hại của tôi mà nó còn khiến tôi có cảm giác như thể mình là vật trưng bày vậy. Buổi triển lãm nghệ thuật mừng năm mới không đến nỗi nào nhưng vẫn làm tôi khó chịu. Những tác phẩm nghệ thuật của chúng tôi được bày trên các hành lang khắp trường và các phụ huynh được mời đến xem. Hôm ấy giống như ngày khai giảng lần hai vậy, có nhiều người lớn không ngờ được rằng lại chạm phải mặt tôi trên cầu thang.

Dù sao, tôi cũng không để ý lắm đến phản ứng của mọi người đối với mình. Như tôi đã nói hàng tỷ tỷ lần:

giờ đây tôi đã quen với việc ấy rồi, tôi không để bụng nữa. Giống như khi bạn ra đường gặp phải cơn mưa phùn í. Bạn không cần phải đi ủng, cũng chẳng cần phải bật ô. Bạn bước đi trong mưa và nhận thấy tóc mình hơi ẩm.

Nhưng khi căn phòng thể dục rộng lớn chật kín các phụ huynh, cơn mưa phùn biến thành bão tố. Tất cả các cặp mắt đều đổ dồn vào tôi giống như một bức tường nước chảy xối xả.

Bố mẹ tôi cùng với bố mẹ Jack cứ quanh quẩn bên bàn của tôi hầu như suốt buổi. Phụ huynh cũng tụ lại thành từng tốp nhỏ theo nhóm của bọn trẻ. Chẳng hạn như bố mẹ tôi, bố mẹ Jack và mẹ Summer đứng cùng với nhau. Bố mẹ Julian, bố mẹ Henry và bố mẹ của Miles cũng làm thành một nhóm. Và ngay cả bố mẹ của hai đứa cùng tên Max cũng đi cùng với nhau. Thật khôi hài.

Sau đó, trên đường về, tôi kể cho bố mẹ nghe về suy nghĩ của mình, bố mẹ tôi cũng cho rằng đó là một nhận xét thú vị.

Mẹ gọi đó là “ngưu tầm ngưu, mã tầm mã”.

Búp bê Auggie

Một độ, “cuộc chiến” là chủ đề chiếm trọn các buổi trò chuyện của tụi tôi. Tháng hai là tháng mà “cuộc chiến” diễn ra khốc liệt nhất. Khi ấy hầu như không có ai trò chuyện với tôi và Jack, còn Julian bắt đầu nhét vào trong hộp tủ đựng đồ của hai đứa tôi những bức thư ngắn. Máy cái gửi cho Jack toàn những lời lẽ ngớ ngẩn, chẳng hạn như: *Cục phô mai thối to tướng!* và *Không còn ai thích mày nữa!*

Còn tôi thì nhận được: *Đồ quái thai!* hoặc *Cút khỏi trường của tụi tao ngay, đồ quái vật!*

Summer cho rằng tụi tôi nên báo cáo việc này với cô Rubin – cô phụ trách khối trung học cơ sở - hoặc thầy Tushman, nhưng như thế thì giống bọn mách lẻo quá. Mà, có phải là tụi tôi không nhét ngược lại vào tủ của nó những bức thư trả đũa đâu, mặc dầu lời lẽ của tụi tôi chẳng hề có ý xúc phạm, mà hết sức vui nhộn và châm biếm.

Một tờ ghi: *Anh đẹp trai quá đi, Julian! Em yêu anh. Lấy em nhé. Yêu anh, Beulah*

Tờ khác ghi: *Em thích mái tóc của anh quá! xox**
Beulah

Tờ khác nữa: *Anh là cục cưng của em. Cù chân em đi nào. xo Beulah*

Beulah là cô gái tưởng tượng do tôi và Jack dựng nên. Beulah có những thói quen cực kỳ gớm ghiếc, như là ăn ghét kẽ ngón chân của mình và mút tay. Tụi tôi cho rằng một đứa con gái như thế hẳn sẽ mê mẩn Julian, điệu bộ và cách hành xử của hẳn hết như một diễn viên nhí trong đoạn phim quảng cáo cho album KidzBop**.

Trong tháng hai, cũng có vài lần Julian, Henry và Miles chơi khăm Jack. Tụi nó không chơi xỏ tôi, bởi chúng biết nếu bị bắt quả tang đang “bắt nạt” tôi, chúng sẽ gặp rắc rối to, Jack thì dễ chơi hơn. Thế nên có lần, tụi nó lấy trộm mấy cái quần đùi thể thao của Jack và ném qua ném lại cho nhau trong phòng thay đồ. Một lần khác, Miles (nó ngồi cạnh Jack trong lớp sinh hoạt chung) xoáy trộm bài làm của Jack trong học bàn, vo viên lại và quăng cho Julian ngồi ở đầu kia phòng học. Chuyện này hẳn sẽ không xảy ra nếu như cô Petosa có mặt trong lớp, nhưng hôm ấy một giáo viên khác dạy thay, không hề biết chuyện gì đang diễn ra cả. Jack rất

* Có nghĩa là ôm hôn.

** KidzBop là loạt album những bài hát thịnh hành của người lớn được trẻ em hát lại.

tài trong mấy vụ này. Nó không bao giờ để lộ sự bực dọc cả, mặc dù tôi đoán thỉnh thoảng nó cũng cảm thấy khó chịu.

Học sinh trong khối đều biết về cuộc chiến này. Ngoại trừ nhóm của Savanna, bọn con gái còn lại đều có thái độ trung lập. Nhưng đến tháng ba, tụi nó trở nên phát ốm với mấy trò này. Và một vài đứa con trai cũng thế. Có một lần, Amos – đứa vẫn thường khăng khít với nhóm Julian – đã giằng lại ba lô của Jack trong tay Julian và mang trả lại cho cậu ấy khi thấy Julian gọt bút chì và xả vụn rác vào trong đó. Việc này cho thấy hầu hết đám con trai không còn theo phe Julian nữa.

Rồi, cách đây vài tuần, Julian tung tin đồn rất lớn bịch rằng Jack đã thuê một “toán giang hồ” “xử” cậu ta, Miles và Henry. Lời dối trá này vô lý đến nỗi mọi người ai cũng cười nhạo sau lưng Julian. Tới lúc này, mấy đứa còn lại theo phe Julian đều rời bỏ cậu ta và trở nên trung lập hoàn toàn.

Cuối tháng ba, chỉ còn có Miles và Henry là ở cùng phe với Julian – tôi cho rằng hai đứa này cũng đã thấy ngán đến tận cổ cái cuộc chiến này rồi.

Mọi người cũng đã ngưng chơi trò Bệnh Truyền Nhiễm sau lưng tôi. Không còn ai rúm cả người lại nếu chẳng may bị tôi đâm sầm vào người, và mọi người mượn bút chì của tôi mà không còn tỏ ra góm ghiếc nữa.

Giờ đây, mọi người cũng thường đùa giỡn với tôi. Chẳng hạn như có hôm tôi thấy Maya đang viết vài

dòng cho Ellie trên mảnh giấy hiệu Búp bê xấu xí, và chả hiểu sao, tự nhiên tôi lại buông câu nói đùa: “Cậu có biết người ta dựa trên bộ dạng tớ để chế tạo ra mấy món đồ hiệu Búp bê xấu xí không?”

Maya tròn mắt nhìn tôi không chút nghi ngờ.

- Cậu hài hước quá, August à! - Maya thốt lên khi nhận ra đó chỉ là câu nói đùa, rồi sau đó kể lại cho Ellie và vài đứa con gái khác câu tôi vừa nói, và cả bọn cũng tức cười. Lúc đầu, cả đám cũng sững sốt, nhưng rồi thấy tôi cười nên chúng cũng bật cười thoải mái. Và ngày hôm sau tôi thấy một cái móc khóa hiệu Búp bê xấu xí đặt trên ghế của tôi kèm theo mảnh giấy nhỏ có ghi vài lời của Maya: *Tặng cho Búp bê Auggie dễ thương nhất trần đời! xo Maya.*

Cách đây sáu tháng, chắc chắn sẽ không bao giờ có chuyện như vậy, nhưng giờ đây thì điều đó diễn ra mỗi lúc một nhiều.

Còn nữa, chẳng một ai tỏ thái độ kỳ thị khi thấy tôi đeo thiết bị trợ thính.

Lobot

Ngay từ khi tôi còn bé, các bác sĩ đã bảo với bố mẹ rằng đến một ngày nào đó tôi sẽ phải dùng thiết bị trợ thính. Việc này luôn khiến tôi thấy lo lắng bồn chồn: có lẽ tôi thấy phiền toái với bất cứ thứ gì dính đến tai của mình.

Khả năng nghe của tôi ngày càng tệ, nhưng tôi không thổ lộ với bất kỳ ai. Tiếng ồn ào như tiếng đại dương luôn thường trực trong đầu tôi giờ mỗi lúc một lớn hơn. Nó làm cho giọng nói của mọi người bị chìm ngấm, giống như tôi đang ở dưới nước vậy. Tôi không nghe được lời thầy cô nếu ngồi ở cuối lớp. Nhưng nếu tôi nói với bố mẹ chuyện này, tôi sẽ phải đeo máy trợ thính – mà tôi lại đang hy vọng mình có thể trì hoãn được việc này cho đến khi học xong lớp năm.

Nhưng rồi đến hôm khám định kỳ vào tháng mười hàng năm, tôi không qua được bài kiểm tra thính giác,

thế là bác sĩ phán, “chàng trai à, đến lúc rồi đây.” Và ông gửi tôi đến một vị bác sĩ nhĩ khoa, ông này vô cùng ấn tượng với đôi tai của tôi.

Trong tất cả các bộ phận trên khuôn mặt mình, tôi ghét nhất là đôi tai. Chúng như hai cái nắm tay bé tí xíu gắn vào hai bên đầu tôi, lại còn thấp tẹt xuống nữa chứ. Trông chúng giống như hai miếng bánh pizza xẹp lép, nhào nhoẹt thò ra ở chỗ cần cổ tiếp giáp với đầu. Ờ, có lẽ tôi đang cường điệu chút đỉnh thật. Nhưng quả thực tôi ghét chúng.

Khi vị bác sĩ nhĩ khoa lôi cái máy trợ thính ra cho tôi và mẹ xem, tôi rên rĩ.

- Con không đeo thứ này đâu - tôi khoanh hai tay trước ngực, đồng dục tuyên bố.

- Bác biết trông nó hơi to - bác sĩ nói - nhưng chúng tôi phải gắn hai cái tai nghe với cái nẹp ôm khít lấy đầu bởi không còn cách định vị nào khác trên tai của cháu cả.

Đấy, tai nghe thông thường có một phần bao quanh vành tai ngoài để giữ yên cái lõi ở bên trong. Nhưng vì tôi không có vành tai ngoài nên người ta phải gắn hai cái lõi vào cái nẹp nặng nề ôm khít lấy phía sau đầu tôi.

- Mẹ ơi, con không đeo cái đó được đâu - tôi rơm rớm.

- Rồi con sẽ quen thôi – mẹ nói, cố tỏ ra vui vẻ. - Trông như tai nghe ấy.

- Tai nghe á? Nhìn nó kìa, mẹ! Trông con sẽ giống như Lobot ấy!

- Lobot là cái gì?

- Lobot ấy hả? - Ông bác sĩ mỉm cười trong lúc xem xét cái tai nghe và làm vài động tác điều chỉnh. - *Để chế phản công* hả? Là cái gã đầu trọc đeo máy phát tín hiệu vô tuyến sử dụng kỹ thuật mô phỏng sinh học ôm quanh phía sau hộp sọ phải không?

- Tôi mù tịt cái đấy - mẹ nói.

- Bác biết rành về mọi thứ trong *Chiến tranh giữa các vì sao* à? - Tôi hỏi vị bác sĩ.

- Rành về *Chiến tranh giữa các vì sao* ấy hả? - Ông vừa nói vừa quàng cái máy qua đầu tôi. - Bác là người phát minh mấy món đồ trong *Chiến tranh giữa các vì sao* đấy! - Ông ngả người ra sau để xem cái nẹp đã khít với đầu tôi chưa rồi lại gỡ nó ra.

- Nào, Auggie, bác sẽ giải thích cho cháu nghe về thiết bị này - ông vừa nói vừa chỉ tay vào từng bộ phận một trên máy trợ thính. - Cái miếng nhựa uốn cong ở đây là để nối với hệ thống ống nghe ở trên đồ bịt tai. Đó là lý do tại sao chúng tôi đưa ý tưởng này vào sản phẩm từ tháng mười hai, để bộ phận này khi nằm bên trong ống tai cháu được vừa vặn và thoải mái. Bộ phận này, đây nhé, được gọi là cái móc tai, rõ chưa? Và cái này là bộ phận đặc biệt chúng tôi đã gắn vào cái giá đỡ ở đây nhé.

- Bộ phận Lobot - tôi rầu rĩ nói.

- Này, Lobot tuyệt đấy chứ. Ta đâu có nói cháu trông như Jar Jar*, thế chắc chắn sẽ xấu lắm. - Ông cẩn trọng đeo lại chiếc máy trợ thính lên đầu tôi. - Nào, August. Cháu thấy sao?

- Vô cùng bất tiện! - Tôi đáp.

- Cháu sẽ mau quen với nó thôi - ông nói.

Tôi nhìn vào gương. Nước mắt bắt đầu dâng lên trong khóe mắt. Tôi chẳng còn trông thấy gì ngoài mấy cái ống thò ra ở hai bên đầu mình – như những cái ăng-ten.

- Con buộc phải mang cái thứ này sao hả mẹ? - Tôi nói, cố không bật khóc. - Con ghét nó. Có thấy cái tiện được tí nào đâu!

- Chờ thêm một giây nữa đi, anh bạn. Bác còn chưa bật máy mà. Hãy chờ xem, cháu sẽ nhận thấy sự khác biệt trong khi nghe nhé: rồi cháu sẽ thích đeo nó cho mà xem.

- Không, cháu không muốn!

Và ngay lúc đó, vị bác sĩ bật máy.

* Một nhân vật trong phim *Chiến tranh giữa các vì sao*, có mõm dài như cá sấu, hai mắt có cuống nhô cao trên đầu và có hai cái tai dài thông phía sau đầu.

Âm thanh cuộc sống

Làm sao tôi có thể miêu tả được những gì tôi đã nghe thấy khi vị bác sĩ bật chiếc máy trợ thính đeo trên đầu tôi? Hay là mô tả những gì tôi không còn phải nghe?

Thật khó để tìm từ ngữ thích hợp. Trong đầu tôi, không còn tiếng đại dương âm ào nữa. Nó đã biến mất. Tôi có thể nghe thấy được các âm thanh giống như những ánh nắng rạng ngời trong đầu vậy. Hệt như khi bạn ở trong một căn phòng, trên trần có mắc một ngọn đèn đã cháy bóng, bạn không nhận thức được căn phòng tối đến cỡ nào cho tới khi có người thay bóng đèn và lúc đó bạn bật thốt lên, ôi chao, ở đây sáng quá đi mất! Tôi không biết, trong các thuật ngữ nhĩ khoa, có từ nào cùng nghĩa với từ “sáng ngời” hay không, nhưng tôi ước mình biết lấy một từ bởi hai tai tôi giờ đây đang nghe rất “sáng ngời.”

- Thế nào hả August? - Vị bác sĩ hỏi. - Nghe bác nói rõ không nào?

Tôi nhìn ông và nhoeo cười nhưng không đáp lại.

- Con yêu à, con có thấy tí gì khác biệt không? - Mẹ hỏi.

- Mẹ không cần phải nói lớn như thế, mẹ à. - Tôi sung sướng gật đầu.

- Cháu nghe rõ hơn rồi phải không?

- Cháu không còn nghe thấy tiếng ồn ấy nữa. Trong tai cháu thật là yên ắng.

- Tiếng ồn phản tác dụng ấy không còn. Bác đã bảo là cháu sẽ thích mà August. - Ông chỉnh thêm một ít cái tai nghe bên trái.

- Nghe khác hẳn phải không con yêu?

- Vâng ạ. - Tôi gật đầu. - Nghe... rõ hơn.

- Bởi vì giờ đây cháu có thính giác theo kỹ thuật mô phỏng sinh học, anh bạn ạ - vị bác sĩ vừa nói vừa chỉnh tai nghe bên phải. - Giờ thì chạm tay vào đây nào.

Ông cầm tay tôi để vào đằng sau máy trợ thính.

- Cháu sờ thấy không? Đó là nút điều chỉnh âm lượng. Cháu phải tìm được mức âm lượng phù hợp với cháu. Chúng ta sẽ làm thử ngay nhé. Rồi, cháu thấy sao? - Ông nhắc một cái gương nhỏ lên và bảo tôi nhìn vào cái gương lớn xem cái máy trợ thính trông từ phía sau như thế nào. Cái nẹp được tóc tôi phủ gần hết. Bộ phận duy nhất lộ ra là mấy cái ống.

- Cháu có thấy hài lòng với máy trợ thính mô phỏng sinh học Lobot mới không? - Vị bác sĩ nhìn tôi qua gương và hỏi.

- Có ạ. Cháu cảm ơn bác ạ.

- Vô cùng cảm ơn bác sĩ James - mẹ nói.

Ngày đầu tiên đeo máy trợ thính đến trường, tôi cứ tưởng đám học trò sẽ vẽ vờ lớn chuyện. Nhưng chẳng ai làm thế hết. Summer vui mừng khi thấy tôi có thể nghe rõ hơn, còn Jack nói tôi trông giống như một đặc vụ FBI. Chưa hết, trong giờ Ngữ văn, thầy Browne hỏi tôi về cái máy, không phải ‘cái quái quỷ gì ở trên đầu em thế?’ mà là ‘Nếu như em có cần thầy nhắc lại điều gì, Auggie, cứ nói với thầy, nhé?’

Giờ đây nghĩ lại, tôi không biết tại sao tôi lại thấy căng thẳng suốt với cái máy trợ thính như thế. Nghĩ cũng hay, có đôi khi bạn lo lắng chuyện gì đó thật nhiều nhưng hóa ra nó lại chẳng đáng lo.

Bí mật của chị Via

Vài ngày sau khi kỳ nghỉ xuân kết thúc, mẹ phát hiện ra chị Via đã không báo cho mẹ biết gì về buổi biểu diễn ở trường vào tuần sau. Và mẹ nổi giận. Mẹ không tức vì không biết gì về buổi biểu diễn (cho dù bố cũng không đồng ý với chuyện ấy), mà vì sự thiếu trung thực của chị. Mẹ và chị đã tranh cãi to lắm. Tôi nghe thấy hai người lớn tiếng với nhau trong phòng chị. Cặp tai Lobot mô phỏng sinh học của tôi nghe thấy giọng mẹ:

- Đạo gần đây, con có chuyện gì thế, Via? Tính khí thất thường, lằm lằm lì lì và giấu biệt mọi chuyện...

- Không nói cho mẹ nghe về buổi biểu diễn ngắn ấy là sai sao? - Chị Via hét tướng lên. - Con còn không được nói một câu thoại nào nữa kìa!

- Bạn trai con có vai! Con không muốn nhà mình đến xem cậu ấy diễn à?

- Không! Thực sự, con không muốn!

- Đừng có hét toáng lên như thế!

- Mẹ to tiếng trước mà! Cứ để mặc con một mình, được không? Mẹ đã để mặc con một mình suốt từ đó đến giờ rồi, nên con không hiểu tại sao mẹ lại đột nhiên quan tâm đến con cơ chứ...

Tất cả bỗng nhiên im bật, tôi không biết mẹ trả lời chị ra sao, ngay cả cái Lobot của tôi cũng không thể thu được gì dù chỉ một tín hiệu.

Cái động của tôi

Đến bữa tối, có vẻ như cuộc tranh cãi giữa hai người đã kết thúc. Bố có việc phải làm nên sẽ về muộn. Daisy đang ngủ. Suốt hôm ấy nó nôn mửa rất nhiều, mẹ phải gọi điện cho bác sĩ thú y để xin một cuộc hẹn vào sáng hôm sau.

Ba mẹ con cùng ngồi vào bàn, không ai nói lời nào.

Cuối cùng, tôi cất tiếng:

- Vậy là nhà mình sẽ đến xem anh Justin biểu diễn phải không ạ?

Chị Via không đáp mà cúi gằm mặt xuống đĩa của mình.

- Auggie à. Mẹ không biết vở kịch được trình diễn là vở nào và nó thực sự không phải là thứ dành cho những đứa trẻ ở lứa tuổi của con.

- Vậy là em không được mời sao? - Tôi vừa nói vừa nhìn chị Via.

- Mẹ không có ý đó. Mẹ e là con sẽ không thích.
- Em sẽ thấy chán đến tận cổ - Via nói, giống như muốn kết tội tôi vậy.
- Bố mẹ sẽ đi phải không ạ? - Tôi hỏi.
- Bố sẽ đi. Mẹ ở nhà với con.
- Sao thế ạ? - Chị Via kêu lên. - Ô hay, vậy là mẹ sẽ trừng phạt tội thiếu trung thực của con bằng cách không đi sao?
- Ngay từ đầu con đã không muốn cho mẹ và em đi rồi, không nhớ à?
- Nhưng bây giờ mẹ đã biết, dĩ nhiên là con muốn mẹ đi! - Chị Via nói.
- Được rồi, để mẹ xem xem Via.
- Mẹ và chị đang nói gì thế?
- Không có gì! - Cả hai đồng loạt nạt tôi.
- Chỉ là chuyện ở trường Via, không liên quan gì đến con hết - mẹ nói.
- Mẹ nói dối - tôi nói.
- Cái gì? - Mẹ sững sờ. Ngay cả chị Via cũng tỏ ra sững sờ.
- Con nói là mẹ nói dối! Chị cũng nói dối! - Tôi quay qua chị Via, bật dậy và hét lớn. - Cả hai đều giả dối! Cả hai đều nói dối trước mặt con như thể con là một thằng ngốc!
- Ngồi xuống, Auggie! - Mẹ vừa nói vừa nắm chặt tay tôi.
- Tôi vùng ra và chỉ tay về phía Via.

- Chị tưởng em không biết chuyện gì sao? - Tôi thét lên. - Chị không muốn những người bạn mới hào nhoáng ở trường trung học biết em trai mình là một quái thai!

- Auggie! - Mẹ gắt. - Không phải thế!

- Mẹ đừng có gạt con nữa! Đừng có coi con như một đứa con nít vậy! Con không bị thiếu năng đâu! Con biết hết mọi chuyện đó!

Tôi chạy dọc hành lang trở về phòng của mình và đóng sập cánh cửa thật mạnh sau lưng đến mức tôi nghe thấy những mảnh vữa tường vỡ vụn bên trong khung cửa. Rồi tôi nhảy phịch lên giường, trùm chăn kín đầu. Tôi úp mấy cái gối lên khuôn mặt ghê tởm của mình rồi chất tiếp lên trên một mớ các con thú nhồi bông, giống như tôi đang ở bên trong cái động nhỏ xíu của mình vậy. Nếu có thể đi lại với một cái gối lúc nào cũng úp lên mặt được, tôi cũng sẽ đi. Tôi cũng không rõ tại sao mình lại nổi nóng đến thế. Lúc đầu bữa ăn, tôi nào có thấy giận dữ gì đâu, cũng chẳng thấy buồn nữa. Nhưng sau đó đột nhiên mọi thứ cứ trào ra không tài nào kìm nén được. Tôi biết chị Via không muốn tôi đến xem vở diễn ngớ ngẩn của chị. Và tôi biết lý do.

Tôi đoán mẹ sẽ theo vào phòng mình ngay lập tức, nhưng không thấy mẹ đâu. Tôi muốn mẹ trông thấy tôi ở trong cái động được tạo thành từ những con thú nhồi bông, do vậy tôi nấn ná chờ thêm một tí nữa, nhưng cả mười phút sau vẫn không thấy mẹ vào. Tôi rất ngạc

nhiên, mẹ lúc nào cũng vào kiểm tra tình hình của tôi mỗi khi tôi ở trong phòng riêng, lo lắng đủ thứ.

Tôi hình dung mẹ và chị Via đang nói chuyện về mình ở trong bếp. Tôi đồ chừng Via đang cảm thấy hết sức, hết sức, hết sức khó chịu. Tôi hình dung mẹ đang cảm thấy vô cùng hối hận. Và bố, khi về tới nhà, hẳn cũng sẽ giận mẹ.

Tôi hé một cái lỗ nhỏ qua những cái gối và đám thú nhồi bông, nhìn lên đồng hồ treo tường. Nửa giờ đã trôi qua mà mẹ vẫn chưa vào phòng tôi. Tôi cố lắng nghe động tĩnh ở các phòng khác. Họ vẫn còn đang ăn tối sao? Có chuyện gì đang xảy ra thế nhỉ?

Cuối cùng thì cửa cũng bật mở. Là chị Via. Chị thậm chí còn không thềm tới gần giường của tôi và cũng không bước vào nhẹ nhàng như tôi hình dung. Chị ào vào như một cơn gió.

Tạm biệt

Chị Via gọi:

- Auggie. Nhanh lên nào. Mẹ cần nói chuyện với em.

- Em không xin lỗi đâu!

- Không phải về chuyện của em! Không phải mọi thứ trên đời này đều xoay quanh em, Auggie! Nào, nhanh lên. Daisy bị ốm. Mẹ chuẩn bị mang nó tới bác sĩ để cấp cứu. Tới chào tạm biệt nó đi.

Tôi gạt đồng gối úp trên mặt ra và ngược mắt nhìn, tôi thấy chị đang khóc.

- Chị nói ‘chào tạm biệt’ nghĩa là sao?

- Nào, đi nào! - Chị vừa nói vừa chìa tay ra.

Tôi nắm lấy tay Via và theo chị đi xuống bếp. Daisy đang nằm dài trên lối đi dưới nhà, chân soãi thẳng ra trước mặt. Nó đang thở hổn hển, giống như vừa mới chạy trong công viên. Mẹ tôi quỳ bên cạnh, vuốt ve đầu nó.

- Có chuyện gì vậy mẹ? - Tôi hỏi.
- Đột nhiên nó cứ rên ư ử - chị Via nói và quỳ xuống bên cạnh mẹ.
- Tôi nhìn xuống, mẹ cũng đang khóc ròng.
- Mẹ sẽ đưa nó tới bệnh viện thú ý trong khu trung tâm. Taxi đang đến.
- Bác sĩ sẽ cứu được nó, phải không ạ? - Tôi hỏi.
- Mẹ nhìn tôi, khẽ khàng nói:
- Mẹ hy vọng là thế, con yêu ạ. Nhưng thật tình, mẹ cũng không biết nữa.
- Đương nhiên là bác sĩ sẽ làm được! - Tôi nói.
- Đạo này, Daisy cứ ốm suốt, Auggie. Vả lại, nó đã già...
- Nhưng người ta sẽ chữa cho nó - tôi vừa nói vừa nhìn chị Via để tìm kiếm sự đồng tình, nhưng chị không ngược mắt lên.
- Môi mẹ run run:
- Mẹ nghĩ có lẽ đã đến lúc chúng ta phải nói lời tạm biệt với Daisy rồi, Auggie à. Mẹ xin lỗi.
- Không! - Tôi thốt lên.
- Chúng ta không muốn nó phải chịu đựng thêm nữa, Auggie – mẹ nói.
- Điện thoại reo. Chị Via bắt máy, nói: “Vâng, cảm ơn” rồi gác máy.
- Taxi đang ở bên ngoài - chị vừa nói vừa lấy mu bàn tay quệt nước mắt.
- Được rồi, Auggie, mở cửa giúp mẹ đi, con yêu. -

Mẹ nói và nhẹ nhàng nhắc Daisy lên như thể nó là một đứa trẻ to xác mệt rũ.

- Đừng mà mẹ, con xin mẹ đấy. - Tôi khóc và đứng chặn ngang cửa.

- Con yêu à, đừng như thế. Nó nặng lắm.

- Còn bố thì sao? - Tôi khóc.

- Bố sẽ gặp mẹ ở bệnh viện - mẹ nói. - Bố không muốn Daisy phải chịu đựng đau đớn, Auggie.

Chị Via đẩy tôi sang một bên và giữ cửa để mẹ bước ra.

- Điện thoại di động của mẹ không tắt, nếu hai chị em cần gì thì gọi - mẹ dặn chị Via. - Con đi lấy chăn phủ lên người Daisy cho mẹ.

Via gật đầu nhưng lúc này chị đang khóc nức nở.

- Chào tạm biệt Daisy đi, hai con - mẹ nói, nước mắt rơi lã chã.

- Chị yêu em, Daisy - Via vừa nói vừa hôn lên mũi Daisy. - Chị yêu em nhiều lắm.

- Tạm biệt cô bé... - tôi thì thầm bên tai Daisy. - Tao yêu mày...

Mẹ ẵm Daisy bước xuống bậc thềm. Anh tài xế taxi đã mở sẵn cửa sau và chúng tôi thấy mẹ chui vào xe. Ngay trước khi cửa đóng lại, mẹ ngoái mắt nhìn hai chị em tôi đang đứng cạnh lối vào tòa nhà rồi giơ tay lên vẫy nhẹ. Tôi chưa bao giờ thấy mẹ buồn đến thế.

- Con yêu mẹ! - Chị Via nói.

- Con yêu mẹ! - Tôi nói. - Con xin lỗi mẹ!

Mẹ gửi cho hai chị em một nụ hôn gió rồi đóng cửa xe. Chúng tôi nhìn theo chiếc xe rời bánh, sau đó Via khép cửa lại. Chị thoáng nhìn tôi rồi choàng tay ôm tôi thật chặt trong lúc cả hai chị em khóc như mưa.

Đồ chơi của Daisy

Khoảng nửa tiếng sau, anh Justin tới. Anh ấy ôm tôi thật chặt và nói: “Anh rất lấy làm tiếc, Auggie.” Cả ba chúng tôi cùng ngồi im lặng trong phòng khách. Chẳng hiểu vì sao, chị Via và tôi đã lượm tất cả đồ chơi của Daisy ở quanh nhà đem chất thành một đống nhỏ trên bàn nước. Giờ đây, chúng tôi cứ nhìn chằm chằm đống đồ chơi đó.

- Daisy là con chó tuyệt vời nhất - Via nói.
- Mình biết mà - anh Justin đáp và xoa nhẹ lưng chị.
- Nó đột nhiên cứ rên ư ử à? - Tôi hỏi.

Via gật đầu.

- Chừng hai giây sau khi em rời khỏi bàn. Mẹ định lên phòng em, nhưng Daisy rên ư ử.

- Như thế nào?
- Cứ rên ư ử thôi, chị không biết nữa.
- Kiểu như tru lên ấy hả?
- Auggie, là rên ư ử! - Chị trả lời, mất hết cả kiên

nhấn. - Daisy cứ rên rỉ như thể có cái gì đó khiến nó đau đớn lắm. Nó thở hỗn hà hỗn hển, rồi gần như ngã phịch xuống, mẹ lại gần cố gắng nâng nó lên, và không biết sao, nhưng rõ ràng là nó đau lắm. Nó cắn mẹ.

- Hả? - Tôi thốt lên.

- Khi mẹ đang thử sờ vào bụng nó, Daisy táp vào tay mẹ - chị Via giải thích.

- Daisy chưa bao giờ cắn bất cứ ai cả!

- Nó không còn là nó nữa - anh Justin nói. - Rõ ràng là nó đau đớn lắm.

- Bố nói đúng - chị Via nói. - Chúng ta lẽ ra không nên để tình trạng của nó trở nên tệ đến thế.

- Ý chị là bố biết nó bị bệnh à?

- Auggie à, hai tháng qua mẹ đã mang nó đến bác sĩ ba lần rồi. Nó nôn mửa lung tung hết, em không thấy sao?

- Nhưng em không biết là nó bị bệnh!

Chị Via không đáp mà kéo tôi lại gần. Tôi lại bắt đầu khóc nức:

- Chị xin lỗi, Auggie. Chị thực sự xin lỗi em về mọi chuyện, nhé? Em tha lỗi cho chị được không? Em biết là chị yêu em nhiều thế nào mà, phải không?

Tôi gật đầu. Cuộc tranh cãi ban nãy không còn ý nghĩa gì nữa.

- Mẹ có bị chảy máu không? - Tôi hỏi.

- Chỉ là một vết cắn nhẹ. Ngay đó. - Chị chỉ tay vào đốt cuối cùng của ngón cái cho tôi biết rõ đích xác chỗ Daisy cắn mẹ.

- Mẹ có đau không?

- Mẹ không sao, Auggie à. Mẹ ổn mà.

Hai giờ sau, bố mẹ về tới. Khi hai người mở cửa, không thấy Daisy đi cùng, chúng tôi biết Daisy đã ra đi. Cả nhà ngồi quây quần trong phòng khách, quanh đống đồ chơi của nó. Bố kể cho chúng tôi nghe chuyện xảy ra ở bệnh viện, bác sĩ đã mang Daisy đi chụp X-quang và thử máu như thế nào, rồi ông ấy thông báo với bố mẹ rằng có một khối u lớn trong ổ bụng làm nó khó thở. Bố mẹ không muốn nó phải chịu đựng thêm nữa nên bố ẵm nó lên tay như mọi khi, bốn chân nó buông thõng trong không khí, rồi trong lúc bác sĩ tiêm thuốc, bố mẹ hôn từ biệt và thì thầm vào tai nó. Khoảng một phút sau, Daisy đã ra đi vĩnh viễn trên tay bố. Thật thanh thản, bố kể, nó không còn thấy đau đớn gì nữa, cứ như chỉ chìm vào giấc ngủ sâu.

Trong lúc kể, bố run run và phải hắng giọng vài lần.

Trước giờ tôi chưa từng thấy bố khóc, cho đến đêm nay. Tôi vào phòng bố mẹ để nói mẹ qua chỗ tôi ngủ, và trông thấy bố đang ngồi trên mép giường. Bố quay lưng ra cửa nên không biết có tôi đứng ở đó. Thoạt đầu, tôi tưởng bố đang cười vì thấy hai vai bố run run, nhưng khi thấy bố đưa tay lên mắt thì tôi nhận ra là bố đang khóc. Đó là tiếng khóc lặng lẽ nhất mà tôi từng nghe. Rất khẽ. Tôi định lại gần bố nhưng rồi nghĩ có lẽ bố thầm khóc bởi không muốn tôi hay bất cứ ai khác trong nhà hay biết. Do vậy tôi lui ra và vào phòng Via,

thấy mẹ đang nằm cạnh và thì thầm với chị, chị đang khóc.

Tôi đành về giường, tự giác thay đồ pyjama mà không cần đợi ai nhắc, tắt hết đèn, chỉ chừa lại đèn ngủ, rồi chui vào trong đồng thú nhồi bông vẫn còn nguyên trên giường từ khi tôi rời phòng, cảm giác như mọi chuyện đã xảy ra từ cả triệu năm trước. Tôi gỡ máy trợ thính ra, đặt lên cái bàn đầu giường ngủ rồi kéo chăn trùm kín hai tai và tưởng tượng Daisy đang rúc vào chăn cùng mình, cái lưới ướm át của nó đang liếm khắp mặt tôi như thể đó là khuôn mặt nó ưa thích nhất trên đời. Và cứ thế tôi chìm vào giấc ngủ.

Thiên đường

Khi tôi tỉnh dậy, bên ngoài trời còn tối đen. Tôi bước xuống giường, sang phòng bố mẹ.

- Mẹ ơi! - Tôi thì thảo. Trong phòng tối om nên tôi không tài nào thấy được mẹ có mở mắt hay chưa. - Mẹ à!

- Con có sao không, con yêu? - Mẹ hỏi giọng ngái ngủ.

- Con ngủ cùng mẹ được không?

Mẹ nhích người sang phía bố chừa chỗ cho tôi, và tôi rúc vào cạnh mẹ. Mẹ hôn lên tóc tôi.

- Tay mẹ không sao chứ? Chị Via nói mẹ bị Daisy cắn.

- Chỉ là một vết cắn nhỏ thôi - mẹ thì thầm bên tai tôi.

- Mẹ... - Tôi bật khóc. - Con xin lỗi vì những gì con đã nói.

- Suyt... Con không phải xin lỗi gì cả - mẹ nói khẽ chỉ đủ cho mình tôi nghe. Mẹ áp một bên mặt sát vào mặt tôi.

- Có phải chị Via xấu hổ về con không?

- Không, con yêu, không phải đâu. Con biết mà. Chỉ là chị con chưa thích nghi được với ngôi trường mới thôi.

- Con hiểu.

- Mẹ biết là con sẽ hiểu.

- Con xin lỗi vì đã nói mẹ là người giả dối.

- Ngủ đi con, con trai yêu của mẹ... Mẹ yêu con nhiều lắm.

- Con cũng yêu mẹ nhiều lắm, mẹ ạ.

- Ngủ ngon, con yêu - mẹ nói thật dịu dàng.

- Mẹ ơi, có phải lúc này Daisy đang ở chỗ bà ngoại Grans không?

- Mẹ nghĩ vậy.

- Ở trên thiên đường phải không mẹ?

-Ừ.

- Khi lên thiên đường, người ta trông vẫn y như thế hả mẹ?

- Mẹ không biết. Chắc là không, con ạ.

- Thế thì làm sao mọi người nhận ra nhau được?

- Mẹ không biết, con yêu à. - Giọng mẹ nghe mệt mỏi lắm. - Họ chỉ cảm nhận thôi. Người ta có yêu bằng mắt đâu, đúng không nào? Người ta chỉ cảm thấy tình yêu ở bên trong mình. Ở trên thiên đường là như vậy đấy. Chỉ có tình yêu thương thôi, và chẳng có ai lại quên được những người mình yêu thương cả.

Mẹ lại hôn tôi lần nữa.

- Giờ thì ngủ đi con yêu. Khuya rồi. Mẹ mệt lắm.

Nhưng tôi không tài nào ngủ được, ngay cả khi biết mẹ đã ngủ say. Tôi nghe thấy tiếng bố thở đều và hình dung ra mình có thể nghe thấy tiếng thở đều đều của Via trong phòng chị ở cuối hành lang. Và tôi tự hỏi lúc này đây, trên thiên đường, Daisy có đang ngủ không. Và nếu có, nó có đang mơ thấy tôi không? Rồi tôi tự hỏi một ngày nào đó ở trên thiên đường, nếu ai cũng như Daisy, không quan tâm tới khuôn mặt tôi nữa, thì cảm giác sẽ như thế nào.

Vai diễn dự bị

Vài ngày sau khi Daisy chết, Via mang về ba cái vé xem kịch ở trường chị. Chúng tôi không bao giờ nhắc lại cuộc cãi vã vào bữa tối hôm ấy nữa. Vào đêm diễn, chị Via và anh Justin rời khỏi nhà vì phải đến trường sớm, trước khi đi chị ôm tôi thật chặt, nói yêu tôi và tự hào vì được làm chị của tôi.

Đây là lần đầu tiên tôi đến trường mới của chị Via. Nó to hơn ngôi trường cũ rất nhiều và lớn hơn trường tôi cả nghìn lần, nó có nhiều hành lang hơn, đông học sinh hơn. Cái máy trợ thính Lobot của tôi có một khuyết điểm duy nhất, là khiến tôi không đội mũ lưỡi trai được nữa. Trong những tình huống thế này, mũ lưỡi trai rất có ích. Đôi lúc, tôi ước mình có thể giấu mặt trong chiếc mũ phi hành gia mà tôi từng đội hồi còn bé. Dù gì, nhìn thấy một thằng nhóc đội mũ phi hành gia còn đỡ kỳ quặc hơn là trông thấy cái bản mặt của tôi. Tôi cúi gầm mặt trong lúc bước ngay phía sau lưng mẹ dọc qua những hành lang dài sáng trưng.

Cả nhà theo chân đám đông bước vào khán phòng, ngay ở lối vào, các anh chị học sinh phát tờ giới thiệu chương trình biểu diễn. Chúng tôi tìm thấy ghế ngồi ở hàng thứ năm, gần chính giữa. Ngay khi vừa ngồi xuống, mẹ bắt đầu lục xắc tay.

- Em để quên kính ở nhà rồi! - Mẹ nói.

Bố lắc đầu. Mẹ là người hay quên, mẹ luôn để quên kính, chìa khóa hay cái này cái nọ.

- Em có muốn mình chuyển lên gần sân khấu hơn không? - Bố hỏi.

Mẹ nheo mắt nhìn lên sân khấu:

- Không cần, em thấy được.

- Muốn thì nói ngay bây giờ không rồi đừng có than phiền đấy nhé - bố nói.

- Được mà - mẹ đáp.

- Bố nhìn xem, đó là anh Justin - tôi chỉ vào bức ảnh anh Justin trong tờ chương trình.

- Ảnh đẹp quá - bố gật gù đáp.

- Sao lại không có hình chị Via nhỉ? - Tôi thắc mắc.

- Chị con là diễn viên dự bị. Nhưng, xem này: có tên của chị con ở đây này. - Mẹ nói.

- Tại sao người ta lại kêu chị ấy là diễn viên dự bị ạ?

- Ôi chao, nhìn hình Miranda này - mẹ nói với bố. - Em không nhận ra được con bé đấy.

- Thế nào là diễn viên dự bị ạ?

- Đó là người sẽ thay thế cho diễn viên chính trong trường hợp họ không diễn được - mẹ trả lời.

- Em có nghe chuyện Martin tái hôn chưa? - bố nói với mẹ.

- Anh đùa em đấy à?! - Mẹ sững sốt hỏi ngược lại.

- Martin là ai ạ? - Tôi hỏi.

- Bố của chị Miranda - mẹ đáp rồi quay sang bố. - Ai nói với anh thế?

- Anh tình cờ gặp mẹ Miranda trên tàu điện ngầm. Martin sắp có con và đủ thứ chuyện khác. Nên cô ấy không được vui.

- Ôi trời - mẹ lắc đầu.

- Bố mẹ đang nói chuyện gì thế?

- Không có gì - bố trả lời.

- Nhưng tại sao người ta lại gọi đó là diễn viên dự bị ạ?

- Bố không biết, Auggie Doggie à. Có lẽ vì diễn viên dự bị phải học vai diễn từ diễn viên chính chẳng? Bố cũng không rõ.

Tôi dợm miệng định nói thêm nữa nhưng lúc đó đèn tắt. Khán phòng phút chốc trở nên yên ắng.

- Bố, xin bố đừng gọi con là Auggie Doggie nữa nhé.

- Tôi thì thảo bên tai bố.

Bố mỉm cười gật đầu và giơ ngón tay cái ra dấu nhất trí.

Vở kịch bắt đầu. Màn được kéo ra. Sân khấu trống trơn, chỉ có mình anh Justin đang ngồi trên một cái ghế

* Ông Nate giải thích cho August theo cách tách nghĩa của từ "understudy"
- diễn viên dự bị.

ọp ẹp cũ kỹ và so dây vĩ cầm. Anh ấy mặc một bộ trang phục cổ điển và đội một cái mũ rom.

- Vở kịch này có tên 'Thị trấn của chúng ta' - anh ấy nói với khán giả. - Tác giả kịch bản: Thornton Wilder; đạo diễn và dàn dựng: Philip Davenport... Thị trấn mang tên Grover's Corners, nằm ở tiểu bang New Hampshire – tiếp giáp với tiểu bang Massachusetts: vĩ độ 42 độ 40 phút; kinh độ 70 độ 37 phút. Màn đầu tiên nói về một ngày nơi thị trấn. Ngày 7 tháng năm năm 1901, ngay trước rạng đông.

Ngay giây phút đó tôi đã biết mình sẽ thích vở kịch. Nó không giống như những vở kịch diễn tại trường mà tôi đã từng xem, chẳng hạn như *Phù thủy xứ Oz* hay là *Cơn mưa thịt viên*. Không, vở kịch này dành cho người lớn và tôi bỗng thấy mình thật thông thái khi ngồi đây.

Một lúc sau, nhân vật có tên là bà Webb gọi con gái mình – Emily – ra. Theo tờ chương trình, đó là vai diễn của chị Miranda, do vậy tôi nhào người về phía trước để nhìn chị ấy được rõ hơn.

- Đó là Miranda - mẹ khẽ nói với tôi, neho mắt nhìn lên sân khấu khi Emily bước ra. - Trông nó thật khác...

- Không phải là chị Miranda - tôi thì thào. - Là chị Via.

- Ôi trời ơi! - Mẹ thốt lên, rướn người về phía trước.

- Suyt! - Bố nhấc nhở.

- Là Via - mẹ thì thào với bố.

- Anh biết rồi - bố vừa thầmm thì vừa mỉm cười. - Suyt!

Hồi kết

Vở kịch thật tuyệt. Tôi không muốn tiết lộ đoạn kết, nhưng nó đã khiến mọi người trong khán phòng rơi nước mắt. Mẹ hoàn toàn ngây người khi chị-Via-trong-vai-Emily nói:

“Tạm-biệt, tạm-biệt thế giới! Tạm biệt thị trấn Grover’s Corners... Bố mẹ. Tạm-biệt những chiếc đồng hồ đang kêu tích tắc và những bông hoa hướng dương của mẹ. Thức ăn và cà phê. Những bộ trang phục mới được là thẳng thơm và nước tắm nóng hổi... những người đang ngủ và những người còn thức. Hỡi thế gian, người quá tuyệt diệu đối với những ai hiểu người!”

Thật ra chị Via vừa khóc vừa nói những lời này, những giọt nước mắt chân thật. Tôi có thể trông thấy chúng đang lăn xuống hai gò má chị. Hết sức tuyệt vời.

Sau khi hạ màn, cả khán phòng vỗ tay vang rền. Rồi các diễn viên bước ra, lần lượt từng người một. Chị Via

và anh Justin ra sau cùng, và khi hai người xuất hiện, khán giả đứng hết dậy.

- Hay lắm! - Bố khum tay hét lên.

- Tại sao mọi người đứng dậy thế ạ? - Tôi thắc mắc.

- Để cổ vũ ấy mà – mẹ nói và đứng lên.

Tôi liền đứng dậy và vỗ tay liên tục. Tôi vỗ tới khi tay đau rát. Trong một thoáng, tôi hình dung cảm giác của chị Via và anh Justin ngay lúc đó thật tuyệt vời biết bao, được tất cả mọi người hoan hô cổ vũ. Tôi nghĩ nên có một quy tắc để tất cả mọi người trên thế giới đều được hoan hô cổ vũ ít nhất một lần trong đời.

Cuối cùng, tôi không biết là sau bao nhiêu lâu nữa, hàng diễn viên trên sân khấu bước lùi về sau và màn khép lại. Tiếng vỗ tay đã dứt, đèn được bật sáng và khán giả bắt đầu lục tục rời khỏi chỗ ngồi.

Tôi và bố mẹ rẽ lối đi về phía hậu trường. Rất nhiều người đang vây quanh các diễn viên, chúc tụng họ, vỗ nhẹ lưng họ. Chúng tôi trông thấy chị Via và anh Justin đang đứng ngay chính giữa đám đông, tươi cười trò chuyện với mọi người.

- Via! - Bố hét lớn, vẫy vẫy tay trong lúc len qua đám đông. Khi tới gần, bố ôm chầm lấy chị và nhấc bổng lên khỏi sàn. - Con thật là tuyệt vời, con yêu!

- Ôi trời ơi, Via! Ôi trời ơi, ôi trời ơi! - Mẹ reo lớn đầy phấn khích và ôm Via chặt tới độ tôi nghĩ chị sẽ ngạt thở mất, nhưng chị Via cười thật vui.

- Con giỏi quá! - Bố khen.

- Giỏi quá! - Mẹ nói.

- Còn cháu, Justin - Bố quay qua anh Justin, bắt tay rồi ôm anh ấy. - Cháu thật tuyệt vời!

- Tuyệt vời! - Mẹ lặp lại. Mẹ thực sự quá xúc động nên chỉ nói được có thế.

- Nhìn thấy con trên sân khấu bất ngờ quá đi mất, Via! - Bố nói.

- Lúc đầu, mẹ còn không nhận ra chị nữa đấy! - Tôi xen vào.

- Mẹ đã không nhận ra con! - Mẹ nói, tay che miệng.

- Miranda bị ốm ngay trước giờ mở màn - chị Via nói, thở không ra hơi. - Không có đủ thời gian để thông báo nữa.

Tôi phải nói trông Via rất lạ bởi trên gương mặt chị vẫn còn nguyên lớp trang điểm mà tôi chưa từng trông thấy bao giờ.

- Vậy là con cứ thế bước ra diễn vào phút chót sao?

- Bố thốt lên. - Chao ơi!

- Olivia thật tuyệt phải không ạ? - Anh Justin quàng tay ôm chị Via và nói.

- Chị Miranda ổn chứ ạ? - Tôi hỏi nhưng không ai nghe thấy. Vào đúng lúc ấy, có một người, tôi đoán là thầy giáo của chị, tiến lại gần chỗ anh Justin và chị Via, vừa đi vừa vỗ tay.

- Hoan hô, hoan hô! Olivia và Justin! - Thầy hôn cả hai bên má chị Via.

- Em bị nhầm mất một vài lời thoại - chị Via vừa nói vừa lắc đầu.

- Nhưng em đã hoàn thành vai diễn - thầy giáo nói, miệng cười rộng đến tận mang tai.

- Thừa thầy Davenport, đây là bố mẹ em - chị Via giới thiệu.

- Ông bà ắt phải lấy làm tự hào về cô con gái lắm! - Thầy nói, đưa cả hai tay ra bắt tay bố mẹ tôi.

- Vâng!

- Và đây là em trai em, August - chị Via tiếp.

Có vẻ như ông đang định nói gì đó, nhưng khi nhìn thấy tôi ông đột nhiên sững lại.

- Thầy D - anh Justin kéo tay ông ấy - tới gặp mẹ em nào.

Via định nói gì đó với tôi nhưng có một người lại nói chuyện với chị, và sau đó khi tôi nhìn quanh quất thì đã thấy chỉ có mỗi mình mình đang đứng giữa đám đông. Tôi thấy bố mẹ, nhưng có quá nhiều người vây quanh chúng tôi, mọi người xô vào tôi, đẩy tôi đi hướng khác, họ nhìn tôi rồi ngó lại lần nữa, điều này làm tôi khó chịu hết sức. Tôi không biết có phải là do nóng bức hay không, nhưng mắt tôi bắt đầu hoa lên. Trong đầu tôi, những khuôn mặt người trở nên mờ ảo. Họ nói to đến nỗi tai tôi muốn ù đi. Tôi cố vặn nút giảm âm lượng cái Lobot nhưng do nhầm lẫn nên lúc đầu lại vặn ngược chiều thành tăng âm khiến tôi bị choáng. Và rồi khi tôi nhìn quanh thì không thấy bố mẹ với chị Via đâu nữa.

“Chị Via ơi”, tôi hét gọi. Tôi xô đẩy đám đông để tìm mẹ. “Mẹ ơi!” Tôi thực sự không trông thấy gì ngoài những cái bụng và cà vạt của những người xung quanh. “Mẹ ơi!”

Thình lình, có ai đó từ đằng sau bế thốc tôi lên.

- Ai thế này! - Một giọng nói quen thuộc vang lên và vòng tay ôm tôi thật chặt. Thoạt tiên, tôi cứ tưởng là chị Via nhưng khi quay lại, tôi hoàn toàn bất ngờ.

- Xin chào thiếu tá Tom!

- Chị Miranda! - Tôi đáp, ôm chầm và siết chặt lấy chị.

PHẦN BẢY

MIRANDA

Tôi quên mất rằng mình có thể nhận ra

Rất nhiều điều tốt đẹp

Tôi quên mất rằng lẽ ra mình cần phải

Tìm ra những gì mà cuộc đời đã ban tặng

- Andain, "Những điều tốt đẹp"

Những lời nói dối ở trại hè

Bố mẹ ly dị vào mùa hè trước khi tôi lên lớp chín. Ngay sau đó, bố tôi về sống với người phụ nữ khác. Tôi cho rằng đó là lý do khiến hai người chia tay, mặc dù mẹ tôi không bao giờ thừa nhận điều đó.

Sau này, hiếm khi tôi gặp bố. Còn mẹ tôi lại trở nên lạ lùng hơn. Mẹ không bị rơi vào trạng thái mất cân bằng mà chỉ tỏ ra xa cách, lạnh nhạt thôi. Trước đây mẹ tôi luôn vui vẻ vậy mà giờ đây niềm vui đó chẳng còn dành cho tôi được bao nhiêu. Mẹ không bao giờ tâm sự với tôi – về cảm xúc hay cuộc sống của mẹ. Tôi cũng chẳng biết khi trạc tuổi tôi, mẹ thích hay không thích gì. Có một vài lần mẹ nhắc đến ông bà ngoại, những người tôi chưa từng gặp mặt, hỏi đó mẹ ước mong rời xa khỏi ông bà ngay khi vừa trưởng thành. Mẹ không bao giờ nói tôi nghe lý do. Tôi đã vài lần gắng hỏi, nhưng mẹ chỉ giả vờ như không nghe thấy.

Hè năm ấy, tôi không muốn đi cắm trại. Tôi chỉ muốn ở nhà và cùng mẹ vượt qua cú sốc hậu ly hôn. Nhưng mẹ cứ khẳng khẳng đẩy tôi đi. Có lẽ mẹ muốn ở một mình nên tôi đành chiều theo.

Trại hè chán lắm. Tôi ghét cắm trại. Tôi nghĩ nếu như mình là một người phụ trách thì đỡ hơn, nhưng tôi chỉ là một trại viên. Năm nay, tôi không quen biết một ai vì những bạn quen được từ trại hè năm ngoái giờ không trở lại. Tôi làm quen với đám con gái trong trại. Cả đám bảo tôi kể về bản thân, thế là tôi nói phét rằng: bố mẹ tôi đang ở Châu Âu, tôi sống trong một ngôi nhà sang trọng trên con phố đẹp nhất tại khu North River Heights, tôi có một con chó tên Daisy.

Rồi một ngày, không hiểu sao tôi lại buột miệng nói rằng mình có một cậu em trai bị dị tật. Có lẽ vì đó là một câu chuyện hấp dẫn. Và nó đã làm mấy cô bé ở cùng phân trại vô cùng xúc động. Thực thế ư? Thật đáng thương quá! Hẳn là vất vả lắm! Vân vân và vân vân. Tôi thấy áy náy vô cùng, ngay khi buột miệng nói ra điều đó, tôi đã cảm thấy mình quá ư là giả dối. Lỡ như Via phát hiện ra, cậu ấy hẳn sẽ nghĩ tôi là đứa điên khùng. Mà chính tôi còn cảm thấy mình điên nữa là. Nhưng cũng phải thừa nhận, trong một giới hạn nào đó, tôi thấy mình có quyền được nói dối như vậy. Từ khi lên sáu, tôi đã biết Auggie. Tôi đã nhìn nó lớn lên. Tôi đã chơi cùng với nó. Vì Auggie, tôi đã xem tất cả sáu tập phim *Chiến tranh giữa các vì sao* để có thể thảo luận với nó về những người ngoài hành tinh, những kẻ

sẵn tội phạm lĩnh thưởng và tất cả những thứ khác nữa. Tôi chính là người đã tặng cho Auggie chiếc mũ phi hành gia và cậu bé luôn đội nó trong hai năm ròng. Hồ như tôi có quyền coi Auggie là em trai mình.

Và điều lạ lùng nhất là những lời nói dối, những chuyện tưởng tượng trong trại hè lại khiến tôi được nhiều người biết đến. Những anh chị phụ trách nghe các trại viên kể lại và chuyện lan ra khắp trại. Trong đời mình, tôi chưa bao giờ được coi là “nổi trội” về bất cứ phương diện nào, vậy mà chẳng hiểu sao tại trại hè năm ấy, ai cũng muốn kết bạn với tôi. Thậm chí đám con gái trong phân trại số 32 hoàn toàn ngưỡng mộ tôi. Chúng là những đứa đầu tiên chịu ảnh hưởng của tôi ở trại. Tụi nó thích mái tóc của tôi (chúng liền để theo). Tụi nó thích cách tôi trang điểm (chúng liền trang điểm theo). Tụi nó chỉ cho tôi cách biến áo thun có cổ của tôi thành áo hai dây. Tụi tôi hút thuốc lá. Đêm khuya cả đám lên băng qua rừng tới phân trại của bọn con trai. Chúng tôi đi chơi cùng đám con trai.

Từ trại hè trở về tôi điện thoại ngay cho Ella để bàn bạc kế hoạch. Tôi cũng không biết tại sao mình không điện thoại cho Via, có lẽ vì tôi không muốn tâm sự mọi chuyện với Via. Cậu ấy chắc chắn sẽ hỏi thăm về bố mẹ tôi, về những ngày ở trại. Ella không bao giờ hỏi han tôi cặn kẽ. Ella là một người dễ chịu, vui tính, chứ không nghiêm túc như Via. Ella gợi ý cho tôi nhuộm tóc màu hồng. Cậu ấy thích thú nghe tôi kể về những chuyến băng rừng giữa đêm khuya.

Trường học

Năm học này, tôi ít khi gặp Via ở trường và cũng chẳng vui vẻ gì mỗi khi gặp mặt. Hình như cô ấy đang giận tôi, có lẽ vì không thích ngoại hình mới của tôi. Tôi biết cô ấy không thích nhóm bạn tôi đang chơi cùng còn tôi cũng chẳng ưa nổi đám bạn mới của Via. Hai đứa tôi chẳng cãi cọ bao giờ: chỉ là dần xa nhau. Ella và tôi thường chê bai Via: Cậu ta chỉ ra vẻ nghiêm túc, cậu ta quá là thế này, quá là thế kia. Biết như thế là không hay nhưng làm mặt lạnh với Via sẽ dễ dàng hơn trước khi cậu ấy muốn làm một điều gì đó với chúng tôi. Sự thật là Via chẳng hề thay đổi mà chính là tụi tôi đã đổi thay. Ella và tôi đã trở thành những con người khác trong khi Via vẫn là Via của ngày xưa. Không hiểu sao điều này lại khiến tôi vô cùng khó chịu.

Thỉnh thoảng tôi ngó nghiêng xem Via ngồi đâu trong phòng ăn hoặc dò trong danh sách đăng ký các môn học tự chọn xem cậu ấy chọn lớp nào. Nhưng

ngoại trừ một vài lần gật đầu nơi hành lang và một hai bạn nói “xin chào”, chúng tôi không trao đổi gì thêm với nhau nữa.

Học được khoảng nửa năm tôi phát hiện ra Justin. Trước đó, tôi không hề để ý đến cậu ta - một anh chàng gầy gò, có duyên, đeo cặp kính dày cộp, tóc hơi dài và lúc nào cũng kè kè cây vĩ cầm. Rồi đến một ngày kia, tôi trông thấy cậu ta đang choàng tay ôm Via ngay trước cổng trường. “Vậy là Via có bạn trai rồi cơ đấy!” - Tôi nói với Ella, giọng pha chút mỉa mai. Tôi không biết tại sao mình lại thấy bất ngờ khi biết Via có bạn trai. Trong ba đứa, Via xinh xắn nhất: mắt xanh biếc, mái tóc đen dài lượn sóng. Nhưng Via chẳng quan tâm chút nào đến bạn con trai, và hơn thế còn xem thường những chuyện ấy.

Tôi cũng có bạn trai: anh ấy tên Zack. Khi nghe tôi bảo mình sẽ chọn sân khấu làm môn học tự chọn, anh ta lắc đầu nói: “Cẩn thận nhé, đừng có trở nên nhàm chán như mấy cái kịch cọt ấy nhé.” Anh ấy không phải một chàng công tử bột dễ thương nhất trần đời nhưng cũng khá là đáng yêu, là một trong số những học sinh nổi trội, vận động viên thể thao trong khối các trường học.

Lúc đầu, tôi không định chọn học môn sân khấu. Rồi tôi thấy tên Via trong danh sách đăng ký và thế là tôi tự động điền tên mình vào cuối danh sách. Tôi cũng chẳng hiểu sao bởi hai đứa tôi đã cố gắng né mặt nhau

gần như suốt học kỳ một, như thể chúng tôi chưa từng quen biết nhau vậy. Rồi một hôm, tôi đến lớp học sân khấu hơi sớm hơn thường lệ, thầy Davenport bảo tôi photo thêm mấy bản sao vở kịch thầy định dàn dựng cho tụi tôi trong buổi biểu diễn mùa xuân: *Người Voi*. Tôi đã từng nghe tới vở này nhưng không thật rõ nội dung ra sao, do vậy tôi đọc lướt kịch bản trong lúc ngồi chờ chiếc máy photo hiệu Xerox khởi động. Vở kịch nói về một người dị dạng có tên John Merrick đã sống cách đây hơn một trăm năm.

- Chúng ta không thể diễn vở này, thưa thầy D - tôi nói với thầy khi quay trở lại lớp và giải thích: em trai em bị dị tật bẩm sinh, khuôn mặt bị biến dạng và vở kịch này có nội dung quá gần gũi với gia đình em, hẳn sẽ gây ảnh hưởng không tốt.

Thầy có vẻ khó chịu và không đồng tình. Nhưng khi tôi nói bố mẹ mình sẽ không bằng lòng với việc nhà trường cho diễn vở kịch này, thì thầy bèn quyết định đổi sang vở *Thị trấn của chúng ta*.

Tôi muốn đóng vai Emily Gibbs vì biết Via cũng muốn thủ vai đó. Tôi chưa từng nghĩ tới việc sẽ đánh bại cậu ấy trong cuộc đua giành vai diễn.

Những điều tôi nhớ

Một trong những điều tôi tiếc nhớ nhất khi làm bạn với Via đó là gia đình của cô ấy. Tôi yêu mến bố mẹ Via. Họ luôn tử tế và chào đón tôi. Tôi biết họ yêu thương con cái mình hơn tất cả mọi thứ. Tôi luôn cảm thấy bình an khi ở gần bên họ, bình an hơn bất cứ nơi nào trên trái đất. Thật tệ làm sao khi ở nhà người khác lại thấy bình an hơn ở chính nhà mình, phải không? Và, hẳn nhiên tôi rất yêu quý Auggie. Tôi chưa bao giờ thấy kinh sợ nó, ngay cả khi tôi còn bé tí. Mấy đứa bạn không tin nổi rằng tôi lại có thể thường xuyên đến nhà Via. “Mặt của thằng bé khiến tớ sờn gai ốc” - tụi nó phân bua. “Các cậu thật ngớ ngẩn” - tôi bảo. Khuôn mặt của Auggie không hề xấu một khi bạn đã nhìn quen.

Tôi đã gọi điện thoại đến nhà Via một lần cốt chỉ để chào Auggie. Tôi cũng có phần hy vọng rằng Via sẽ nghe máy.

- Xin chào thiếu tá Tom! - Tôi nói, gọi Auggie bằng biệt danh tôi đặt cho thằng bé.

- Chị Miranda! - Giọng Auggie rất vui khi nghe thấy tôi; điều này khiến tôi khá bất ngờ. Nó hồ hởi khoe. - Giờ, em đang theo học ở một ngôi trường bình thường đấy chị!

- Chà, thật vậy sao?! - Tôi hoàn toàn ngỡ ngàng bởi không bao giờ nghĩ Auggie sẽ đi học ở một ngôi trường bình thường. Bố mẹ cậu bé lúc nào cũng bao bọc nó. Tôi cứ hình dung Auggie mãi mãi chỉ là một cậu nhỏ đội chiếc mũ phi hành gia tôi tặng.

Đến lúc nói chuyện với Auggie, tôi mới phát hiện ra rằng nó không hề biết chuyện tôi và Via không còn thân thiết với nhau nữa. Tôi giải thích cho thằng bé nghe: “Ở trường trung học khác lắm. Em sẽ kết giao với đủ kiểu người.”

- Ở trường mới em có vài người bạn - Auggie kể. - Một cậu tên Jack và một cô bạn tên Summer.

- Tuyệt thật đấy, Auggie ạ. Thế nhé, chị gọi điện thoại vì nhớ em và hy vọng em sẽ có một năm tốt lành. Cứ điện thoại cho chị khi nào em muốn nhé, Auggie. Em biết là chị lúc nào cũng thương em mà.

- Em cũng yêu chị, chị Miranda!

- Gửi lời chào của chị tới chị Via nhé. Nói rằng chị nhớ chị ấy.

- Vâng, em sẽ chuyển lời. Em chào chị!

- Chào em!

Không ai thương thức

Bố mẹ tôi đều không tới xem vở diễn trong đêm mở màn: mẹ bận việc ở chỗ làm còn vợ mới của bố sắp đến ngày ở cũ, có thể sinh bất cứ lúc nào nên ông phải luôn trong tư thế sẵn sàng.

Zack cũng không thể đến: anh ấy có một trận đấu bóng chuyền với đội trường Collegiate. Anh ấy còn muốn tôi bỏ buổi diễn mở màn để đến cổ vũ cho mình. “Bạn bè” của tôi, dĩ nhiên đều đến xem trận đấu, bởi bạn trai của chúng đều chơi trong trận ấy. Ngay cả Ella cũng không tới. Nếu được chọn lựa, cậu ấy sẽ chọn chỗ nào nhiệt hơn.

Vậy là vào đêm mở màn sẽ chẳng có ai, dù chỉ là hơi thân, đến xem tôi diễn cả. Vấn đề ở chỗ, vào lần diễn tập thứ ba hay thứ tư gì đó, tôi nhận ra mình có tài diễn xuất. Tôi có cảm nhận tốt về vai diễn, hiểu những lời mình sẽ nói. Tôi có thể đọc lời thoại như thể chúng bắt

nguồn từ khối óc và con tim mình. Thực lòng mà nói, trong đêm mở màn, tôi biết mình sẽ diễn còn hơn cả hay nữa: sẽ rất tuyệt vời. Tôi sẽ là một diễn viên xuất sắc, nhưng sẽ chẳng có ai tới thưởng thức vở diễn cả.

Tất cả chúng tôi đều đang ở hậu trường, bồn chồn nhăm lại lời thoại. Qua khe màn sân khấu tôi quan sát mọi người đang tìm chỗ ngồi trong khán phòng. Lúc đó, tôi thấy Auggie đang cùng cô Isabel và chú Nate bước dọc theo lối đi. Auggie đeo một cái nơ cổ, đang háo hức ngó nghiêng. Nó đã lớn hơn một chút kể từ khi tôi gặp nó lần cuối cùng cách đây gần một năm. Tóc nó ngắn hơn và trên đầu có đeo máy trợ thính, khuôn mặt chẳng thay đổi chút nào. Thầy Davenport đang bận rộn với nhân viên trang trí thay đổi một vài đạo cụ sân khấu vào phút chót trước giờ diễn. Tôi thấy Justin đang đi tới đi lui bên trái cánh gà, lo lắng lắm nhăm lời thoại.

- Thưa thầy Davenport - tôi nói, không tin vào những gì mình đang thốt ra. - Em xin lỗi, nhưng tối nay em không thể diễn được.

Thầy Davenport từ tốn quay lại, hỏi: “Cái gì?”

- Em xin lỗi ạ.

- Em đùa đấy à?

- Em chỉ là..., - tôi cúi gầm mặt, lí nhí - em cảm thấy không được khỏe. Em xin lỗi. Em có cảm giác buồn nôn.

Đó là lời nói dối.

- Chỉ là cảm giác bất an phút cuối...

- Không phải thế đâu! Em không thể diễn được! Em nói thật đấy ạ.

Trông thầy Davenport rất giận dữ:

- Miranda, em thật quá đáng.

- Em xin lỗi thầy!

Thầy Davenport hít một hơi dài để lấy lại bình tĩnh. Tôi nghĩ cơn giận của thầy sắp sửa bộc phát ra ngoài. Trán thầy chuyển sang màu hồng nhạt.

- Miranda, chuyện này hoàn toàn không thể chấp nhận được! Giờ, em hãy hít thở thật sâu vài lần và...

- Em sẽ *không* diễn đâu! - Tôi gào to lên và nước mắt bắt đầu trào ra khỏi khóe mắt.

- Được thôi! - Thầy lớn tiếng quát và không thềm nhìn mặt tôi. Rồi thầy quay qua David, một trong những học sinh phụ trách việc trang trí. - Đi tìm Olivia trong phòng điều khiển ánh sáng! Bạn ấy sẽ thay thế Miranda tối nay!

- Sao ạ? - David hỏi lại, đó là một anh chàng khá tốt dạ.

- Đi đi! - Thầy Davenport quát. - Ngay lập tức!

Những học sinh khác nghe ồn ào đã vây quanh hai thầy trò.

- Có chuyện gì thế ạ? - Justin hỏi.

- Chương trình thay đổi vào phút chót. Miranda cảm thấy không được khỏe.

- Tớ thấy buồn nôn - tôi nói, cố làm giọng yếu ớt.

- Vậy sao vẫn còn đứng đây hả? - Thầy Davenport giận dữ bảo tôi. - Không nhiều lời nữa, cởi trang phục của em ra đi và đưa cho Olivia! Được chứ? Thôi nào, các em! Đi nào! Đi! Đi!

Tôi chạy vào phòng thay đồ ở hậu trường và nhanh chóng trút bỏ trang phục. Hai giây sau, có tiếng gõ cửa và Via hé mở cửa.

- Có chuyện gì thế?

- Nhanh lên, mặc vào đi - tôi vừa nói vừa đưa đồ cho Via.

- Cậu ốm à?

- Ừ! Nhanh lên!

Via, trông rất bàng hoàng, cởi áo thun và quần jean ra rồi chui đầu qua cái váy dài. Tôi giúp cô bạn trùm váy xuống và kéo dây khóa phía sau. May mắn thay, sau khi vở diễn bắt đầu được mười phút, Emily Gibbs mới phải xuất hiện trên sân khấu nên cô thợ làm tóc và trang điểm có thời gian giúp Via búi tóc lên và trang điểm thật nhanh. Tôi chưa bao giờ thấy Via trang điểm nhiều đến thế: trông cậu ấy cứ như một người mẫu vậy.

- Tôi không dám chắc sẽ nhớ hết các lời thoại của mình nữa - Via vừa soi gương vừa nói. - À, những lời thoại của cậu chứ.

- Cậu sẽ diễn tốt mà - tôi khích lệ.

Via nhìn tôi qua gương:

- Tại sao cậu lại làm thế, Miranda?

- Olivia! - Tiếng thầy Davenport giục từ ngoài cửa.

- Hai phút nữa là em sẽ phải ra diễn. Ra ngay đi kẻo không kịp!

Via theo thầy đi ra khỏi phòng, nên tôi không còn cơ hội để trả lời câu hỏi của cậu ấy, mà thực ra tôi cũng chẳng biết phải nói gì nữa.

Buổi trình diễn

Tôi ngồi cạnh thầy Davenport, theo dõi phần còn lại của vở diễn từ cánh gà. Justin thật tuyệt, còn Via – trong cảnh cuối xé lòng – thật không chê vào đâu được. Có một chỗ, Via nói nhầm lời thoại nhưng Justin đã “chữa cháy” giúp cô bạn nên chẳng khán giả nào phát hiện ra điều đó cả. Thầy Davenport lẩm bẩm khe khẽ: “Tốt, tốt, tốt.” Thầy còn căng thẳng hơn tất cả đám học trò chúng tôi cộng lại: từ diễn viên, đội trang trí, đội phụ trách ánh sáng cho đến anh bạn lo việc kéo phong màn. Thực ra, thầy lo lắng có phần thái quá.

Thời khắc duy nhất tôi cảm thấy có chút hối tiếc, nếu có thể gọi đó là hối tiếc, ấy là khi vở diễn kết thúc và toàn bộ diễn viên được gọi tên ra trước màn nhung. Via và Justin là hai người cuối cùng bước ra sân khấu và khán giả đứng hết cả dậy khi cả hai cúi chào. Lúc ấy, trong tôi có chút buồn vui lẫn lộn. Nhưng chỉ vài phút thôi, cho đến khi tôi trông thấy chú Nate, cô Isabel và

Auggie đi hướng về phía hậu trường, tất cả đều trông rất hạnh phúc. Mọi người chúc tụng, vỗ nhẹ lưng cổ vũ các diễn viên. Hậu trường, sân khấu hết sức nhộn nhịp, các diễn viên người đầm mồ hôi đầy phấn khích trong lúc mọi người thay nhau tán dương họ. Giữa dòng người đang xô đẩy nhau, tôi để ý thấy Auggie hình như đang bị lạc bố mẹ. Tôi gắng hết sức rẽ đám đông vội vàng tiến lại phía sau cậu bé.

- Xin chào Thiếu tá Tom!

Squ buổi diễn

Tôi không thể diễn tả được nỗi vui mừng khi gặp lại Auggie, hay cảm giác ấm áp khi nó ôm chầm lấy tôi.

- Chị không thể tin nổi em đã lớn bằng ngần này rồi - tôi nói với Auggie.

- Em tưởng chị sẽ thủ một vai trong vở kịch chứ!

- Hôm nay thì chị không thể. Nhưng chị Via thật tuyệt, phải không nào?

Auggie gật đầu. Hai giây sau, cô Isabel tìm thấy hai chị em tôi.

- Miranda! - Cô reo lên mừng rỡ và hôn vào má tôi, rồi quay qua August - Đừng bao giờ biến mất như thế nữa nghe con.

- Bố mẹ mới là người biến mất - Auggie đáp lại.

- Cháu thấy trong người sao rồi? - Cô Isabel hỏi tôi.

- Via nói cháu bị ốm...

- Đỡ hơn nhiều rồi ạ.

- Mẹ cháu có đây không?

- Dạ không ạ, mẹ cháu bận đi làm, và lại với cháu chuyện ấy cũng chẳng sao - tôi thành thực nói. - Chúng cháu còn hai buổi diễn nữa cơ mà, nhưng cháu nghĩ mình sẽ diễn vai Emily không xuất thần bằng Via tới nay.

Chú Nate tiến lại gần tôi và trò chuyện một lúc. Sau đó, cô Isabel bảo:

- Nay cháu, nhà cô chú định đi ăn khuya để mừng cho buổi diễn đây. Cháu thấy đủ khỏe để đi cùng không? Có cháu cùng dự, mọi người trong nhà sẽ vui lắm đấy!

- Dạ, không... - tôi mở lời.

- Điiiiiii điiiiiii màààà. - Auggie nài nỉ.

- Cháu phải về nhà ạ - tôi viện cớ.

- Cô chú nhất quyết mời bằng được cháu đấy - chú Nate nói.

Vừa lúc ấy, Via, Justin và mẹ của Justin tiến lại gần, Via quàng tay ôm lấy tôi.

- Cậu nhất định phải đi - Via nói và nhoẻn miệng cười, nụ cười ngày xưa vẫn thường dành cho tôi. Mọi người kéo tôi rời khỏi đám đông và phải thừa nhận, lần đầu tiên sau một thời gian dài, rất dài, tôi cảm thấy thực sự hạnh phúc.

PHẦN TÁM

AUGUST

Con sắp vươn tay chạm tới bầu trời rồi đấy

Hãy bay lên... Đứa trẻ đẹp ngời

- Eurythmics, "Đứa trẻ đẹp ngời"

Chuyến dã ngoại của học sinh khối năm

Hàng năm, cứ đến mùa xuân, học sinh khối năm của trường Beecher sẽ dành ba ngày hai đêm để đi chơi tại khu bảo tồn thiên nhiên Broarwood ở Pennsylvania. Đi xe buýt tới đó mất bốn giờ đồng hồ. Đám học trò sẽ ngủ trong các lán trại, trên những giường tầng. Chương trình sẽ có lửa trại, tiệc bánh nướng, s'more* và những chuyến đi dạo trong rừng. Các thầy cô đã nói về chuyến dã ngoại này suốt từ đầu năm học, thế nên tất cả học sinh khối năm – ngoại trừ tôi – đều rất hào hứng. Lý do chẳng liên quan chút nào đến bộ dạng của tôi mà là vì từ đó tới giờ tôi chưa bao giờ ngủ qua đêm ở đâu khác ngoài nhà mình và tôi thấy hơi sợ.

* S'more là một loại bánh thông dụng trong các buổi đốt lửa trại ở Mỹ và Canada.

Ở độ tuổi này, hầu hết bọn trẻ đều đã từng qua đêm xa nhà. Rất nhiều đứa đã ngủ ở trại hè, ở cùng với ông bà hoặc đâu đó khác. Tôi thì chưa; nếu không kể những đêm ở trong bệnh viện, nhưng cả những khi ấy, mẹ hay bố cũng ở đây với tôi suốt đêm. Tôi không bao giờ ngủ qua đêm ở nhà ông bà nội hay ở nhà dì Kate, dưỡng Po. Khi tôi còn bé tí, nguyên do chủ yếu liên quan đến sức khỏe, chẳng hạn như ống thông khí quản của tôi cần phải làm sạch mỗi giờ, hay khi đến bữa phải luôn lại ống tiếp thức ăn vào thực quản. Đến khi lớn hơn một chút, tôi lại chẳng thích ngủ ở nơi nào khác ngoài nhà mình. Có một lần, tôi ngủ được nửa giấc ở nhà Christopher. Lúc đó hai đứa lên tám tuổi và vẫn còn thân thiết. dịp ấy gia đình tôi tới chơi nhà nó, hai đứa cùng mải mê xếp hình Lego trò *Chiến tranh giữa các vì sao* đến nỗi tôi chẳng muốn về dù đã muộn. Cả hai van nài: “Cho chúng con ngủ chung với nhau đêm nay đi mà.” Người lớn đồng ý, bố mẹ và chị Via ra về. Tôi và Christopher chơi mải mê tới tận nửa đêm khi cô Lisa – mẹ Christopher – nhắc nhở: “Thôi nào các con, đến giờ đi ngủ rồi.”

Ừm, đến lúc đó tôi mới thấy hơi hoảng. Mặc cô Lisa cố dỗ dành ru ngủ nhưng tôi cứ khóc lóc đòi về. Và thế là đến một giờ sáng, cô Lisa phải điện thoại báo, bố lặn lội một đỗi đường xa quay lại Bridgeport đón tôi. Mãi tới ba giờ sáng chúng tôi mới về đến nhà. Lần đầu tiên và duy nhất tôi ngủ ở nhà người khác hết như một tấn

thảm kịch, do vậy tôi thấy hơi lo lắng về chuyến đi đến khu bảo tồn thiên nhiên sắp tới đây.

Nếu không kể đến việc ấy thì thực sự tôi thấy hào hứng với chuyến đi này.

Nổi danh

Tôi đòi mẹ mua một túi đựng hành lý mới có bánh xe, bởi cái cũ của tôi đã bị dán đầy hình trong phim *Chiến tranh giữa các vì sao*, tôi chẳng thể dùng nó trong chuyến dã ngoại này được. Càng yêu thích *Chiến tranh giữa các vì sao* bao nhiêu, tôi càng không muốn bị nổi danh vì điều này bấy nhiêu. Ở trường trung học cơ sở, mỗi đứa đều nổi danh vì một thứ gì đó. Ví dụ như Reid cực kỳ say mê sinh vật biển, yêu thích đại dương và những thứ đại loại thế. Hay Amos được biết đến như một vận động viên bóng chuyền cừ khôi. Charlotte đã từng được lên chương trình quảng cáo sản phẩm trên truyền hình từ khi mới sáu tuổi. Còn Ximena thì cực kỳ sáng dạ. Ở trường trung học cơ sở, bạn sẽ nổi danh vì những sở thích của mình nên phải thật cẩn trọng với chuyện này. Như Max G và Max W sẽ chẳng bao giờ xóa được tiếng là nghiện trò Ngục tối và Rồng lửa.

Vì vậy, tôi đang cố từ bỏ phần nào nổi đam mê

Chiến tranh giữa các vì sao, tuy nó luôn là điều đặc biệt với tôi, cũng như với vị bác sĩ chuyên khoa nhĩ, người đã giúp tôi mang thiết bị trợ thính. Chỉ có điều, tôi không muốn đó được coi như đặc điểm nổi bật của mình trong những năm trung học. Tôi không rõ mình muốn được nổi danh vì điều gì song chắc chắn không phải vì niềm đam mê ấy.

Thực ra, cũng không hẳn vậy: tôi biết rõ mình *thực sự* nổi danh về điều gì. Nhưng chuyện ấy nằm ngoài khả năng của tôi. Còn cái túi có biểu tượng *Chiến tranh giữa các vì sao* là việc trong tầm tay.

Hành trang

Đêm trước ngày lên đường, mẹ giúp tôi sửa soạn đồ đạc. Hai mẹ con để hết quần áo mang theo ở trên giường, rồi mẹ gấp gọn bỏ vào túi còn tôi ngồi xem. Đó là một cái túi vải màu xanh sẫm, có bánh xe, chẳng hề có biểu tượng, hay in hình gì ở trên cả.

- Lỡ đêm con ngủ không được thì sao hả mẹ? - Tôi hỏi.

- Mang theo một cuốn sách. Nếu không ngủ được, con có thể dùng đèn pin đọc sách cho tới khi mắt díp lại.

Tôi gật đầu.

- Lỡ con gặp ác mộng thì sao hả mẹ?

- Con yêu à, các thầy cô luôn có mặt ở đó, còn có Jack và cả các bạn khác nữa cơ mà.

- Có lẽ con sẽ mang theo Baboo – tôi nói. Baboo là con thú nhồi bông yêu thích của tôi hồi còn nhỏ, một con gấu bông nhỏ với cái mũi mềm mại màu đen.

- Con có còn ngủ chung với nó nữa đâu, đúng không?

- Vâng, đúng thế, nhưng con vẫn cất nó trong tủ để phòng khi chợt tỉnh giấc giữa đêm và không ngủ lại được. Con sẽ giấu Baboo trong túi. Sẽ không ai biết đâu mẹ ạ.

- Vây cứ thế mà làm. - Mẹ gật đầu, mở tủ và lấy Baboo ra.

- Ước gì được phép dùng điện thoại di động - tôi nói.

- Ủ, mẹ cũng mong thế! - Mẹ phụ họa. - Tuy nhiên mẹ biết con sẽ có mấy ngày rất vui, Auggie à. Con vẫn muốn mẹ bỏ Baboo vào túi hả?

- Vâng, nhưng mẹ nhét xuống phía dưới để không ai trông thấy nhé - tôi dặn.

Mẹ ấn Baboo vào sâu trong túi rồi lén mấy cái áo của tôi lên trên.

- Có hai ngày mà mang nhiều quần áo quá!

- Ba ngày và hai đêm ạ - tôi chỉnh lại.

Mẹ mỉm cười, gật đầu:

- Ủ. Ba ngày hai đêm.

Mẹ kéo khóa túi và nhấc thử.

- Không nặng lắm. Con xách thử xem.

Tôi nhấc túi lên, nhún vai nói: “Được ạ.”

- O, tám poster *Để chế phản công* của con đâu rồi?

-Ồ, con gỡ xuống từ lâu rồi.

- Hử, thế mà mẹ không để ý đấy. - Mẹ lắc đầu.

- Mẹ biết không, con đang cố gắng thay đổi hình tượng của mình một chút - tôi giải thích.

- Ừ. - Mẹ mỉm cười và gật đầu kiểu như hiểu rồi. - Mà con trai này, phải hứa với mẹ không được quên xịt thuốc chống côn trùng đấy nhé? Xịt lên hai chân, nhất là khi đi bộ xuyên rừng. Mẹ bỏ nó ở ngay gần trước này đấy nhé.

- Vâng ạ.

- Rồi nhớ bôi kem chống nắng. Con không muốn bị cháy nắng chứ. Và nhớ không được, mẹ nhắc lại này, không được quên tháo tai nghe ra trước khi xuống nước.

- Con sẽ bị điện giật sao?

- Không, nhưng con sẽ bị sốc trạng nước sôi, vì món này đắt lắm! - Mẹ cười lớn.

- Mẹ cũng để áo mưa ở gần trước. Mưa là phải mặc áo mưa đấy nhé, Auggie. Nhớ phải trùm mũ che kín tai nghe cho cẩn thận, nghe chưa?

- Vâng, vâng, xin tuân lệnh - tôi vừa nói vừa làm động tác đứng nghiêm giơ tay ngang trán.

Mẹ cười, kéo tôi về phía mình. Mẹ dịu dàng nói và áp hai tay lên má tôi:

- Thật không tin nổi năm nay con lớn thêm nhường này, Auggie à.

- Trông con cao hơn hả mẹ?

- Dĩ nhiên. - Mẹ gật đầu.

- Con vẫn là đứa lùn nhất khối.

- Mẹ không ám chỉ đến chiều cao của con thôi đâu.

- Liệu con có ghét nơi đó không, mẹ nhỉ?

- Con sẽ có một khoảng thời gian hết sức thú vị, Auggie à.

Tôi gật đầu. Mẹ đứng dậy và hôn phớt lên trán tôi:

- Được rồi, đến giờ đi ngủ rồi.

- Mới có chín giờ mà mẹ!

- Xe buýt sẽ khởi hành vào sáu giờ sáng mai. Con không muốn muộn giờ, đúng không nào. Nhanh lên nào. Đánh răng chưa?

Tôi gật đầu và trèo lên giường, mẹ định nằm xuống kế bên, nhưng tôi nói:

- Tối nay, không cần phải dỗ con ngủ đâu mẹ. Con sẽ tự đọc sách cho tới khi buồn ngủ.

- Thật sao? - Mẹ ngạc nhiên rồi bóp tay tôi và đặt lên đó một cái hôn.

- Được thôi, thế thì chúc con ngủ ngon nhé, con yêu. Mơ đẹp nhé con.

- Mẹ cũng thế nhé.

Mẹ bật công tắc đèn đọc sách ở cạnh giường cho tôi.

- Con sẽ viết thư cho cả nhà - tôi nói khi mẹ chuẩn bị quay đi. - Mặc dù con chắc sẽ về tới nhà trước cả thư.

- Lúc đó cả nhà mình sẽ cùng đọc - mẹ nói và hôn gió tôi.

Khi mẹ đi khỏi, tôi lấy cuốn *Sư tử, mụ phù thủy và cái tủ áo** trong ngăn bàn ra đọc cho tới khi ngủ thiếp đi.

... mặc dù mụ phù thủy biết *Phép thuật Cao cường*,

* Tập 2 của bộ truyện *Biên niên sử xứ Narnia* của nhà văn C.S. Lewis.

nhưng vẫn còn có một phép thuật cao hơn thế nữa mà mụ không biết. Kiến thức của mụ chỉ dừng lại ở thuở thế gian còn sơ khai. Nhưng nếu như mụ có thể nhìn thấy được một giai đoạn xa xưa hơn, vào cái thời kỳ u minh trước khi trời và đất được hình thành, mụ sẽ biết về một câu thần chú khác.

Tảng sáng

Hôm sau tôi thức dậy sớm lắm. Trong phòng còn tối, bên ngoài thậm chí còn tối hơn, thế nhưng tôi biết trời cũng sắp sáng rồi. Tôi trở mình nằm nghiêng nhưng không muốn ngủ thêm tẹo nào. Đúng lúc ấy, tôi trông thấy Daisy đang ngồi cạnh giường mình. Tôi biết đấy không phải Daisy thật mà là trong một thoáng chốc, tôi thấy một cái bóng trông y hệt nó. Tôi nghĩ mình không mơ, nhưng giờ nhớ lại, tôi chắc đó là một giấc mơ. Nhìn thấy nó nhưng tôi không hề thấy buồn: chỉ thấy trong lòng dâng lên một cảm giác thật dễ chịu. Daisy chỉ ở đó có một giây rồi biến mất và trong bóng tối, tôi không trông thấy nó thêm một lần nào nữa.

Căn phòng sáng dần. Tôi với tay lấy cái tai nghe và sau khi đeo nó vào, bật công tắc, thế giới quanh tôi thực sự bùng tỉnh. Tôi nghe tiếng những chiếc xe tải gom rác leng keng dưới phố, tiếng chim hót ngoài sân sau và tiếng đồng hồ báo thức kêu bip bip trong phòng

mẹ ở cuối hành lang. Daisy hiện về khiến tôi thấy trong mình tràn đầy năng lượng vì biết cho dù mình ở đâu cũng có nó bên cạnh.

Tôi trở dậy, tới bên bàn học và viết cho mẹ một bức thư ngắn. Sau đó tôi xuống phòng khách, mở cái túi đặt cạnh cửa, thọc tay vào trong lục tìm Baboo. Tôi mang gấu bông về phòng và đặt nó trên giường rồi đính bức thư ngắn lên ngực nó. Sau đấy, tôi trùm kín chăn lên Baboo để mẹ không thấy nó ngay. Bức thư viết:

Mẹ yêu dấu, con sẽ không cần đến Baboo nữa, nhưng nếu mẹ nhớ con, mẹ có thể âu yếm nó. xo Auggie.

Ngày đầu tiên

Xe buýt chạy thật nhanh. Tôi ngồi cạnh cửa sổ còn Jack ngồi kế tôi phía lối đi. Summer và Maya ngồi ngay băng ghế trước. Tất cả đều rất vui. Ai cũng cười nói rộn ràng. Julian không ở trên xe mặc dù Henry và Miles đều có mặt. Chắc cậu ta ngồi xe khác, nhưng sau đó tôi nghe lỏm Miles nói với Amos rằng Julian tẩy chay chuyến đi này của khối bởi theo lời cậu ta, toàn bộ khu bảo tồn này, nguyên văn là, vô tích sự. Tôi vô cùng sung sướng vì không phải đối mặt với Julian trong suốt ba ngày dài, và hai đêm. Cậu ta là nguyên nhân khiến tôi lo ngại về chuyến đi này, giờ biết cậu ta không đi, tôi hoàn toàn thư thái và không còn gì phải lo lắng nữa.

Khoảng giữa trưa xe tới khu bảo tồn thiên nhiên. Việc đầu tiên chúng tôi làm là mang đồ vào trong các lán trại. Phòng nào cũng kê một loạt giường hai tầng, tôi và Jack oẳn tù tì để tranh giường trên và tôi thắng. Hoan hô. Ở chung lán với hai đứa tôi là Reid, Tristan, Pablo và Nino.

Sau khi ăn trưa trong lán chính, tất cả làm một chuyến đi bộ xuyên rừng trong hai giờ đồng hồ cùng người dẫn đường và nghe thuyết minh về thiên nhiên. Ở đây là rừng tự nhiên, không phải rừng nhân tạo như trong Công viên Trung tâm đầu nhé.

Những tán cây khổng lồ gần như che kín bầu trời không cho ánh mặt trời lọt xuống dưới. Lá cây rụng đầy dưới gốc. Chim chóc líu lo, chí chóc rộn rã cả khu rừng. Còn có một lớp sương mỏng, giống như một làn khói màu xanh nhạt vẫn lơ lửng quanh chúng tôi. Tuyệt làm sao. Người hướng dẫn chỉ cho cả bọn đủ thứ: các loài thực vật, những loại côn trùng bên trong các khúc gỗ mục trên đường đi, những dấu vết do hươu và gấu để lại, loài chim nào đang hót và cách tìm biết nơi chúng trú ngụ. Bộ tai nghe đã khiến thính giác của tôi hơn đứt cả bọn bởi vì tôi thường là đứa đầu tiên nghe thấy tiếng hót của một loài chim mới.

Trời đổ mưa khi cả nhóm đang trên đường quay về trại. Tôi mặc áo mưa và kéo mũ trùm kín đầu để cái tai nghe khỏi bị ướt, song khi về tới lán, quần jeans và giày vẫn ướt sũng. Tất cả đều ướt lướt thướt nhưng ai cũng vui. Cả bọn lấy tất ướt quật nhau trong lán.

Vì trời mưa đến hết ngày nên suốt cả buổi chiều, chúng tôi ở lì trong phòng giải trí đến tận giờ ăn tối. Ở đó có một bàn bóng bàn và mấy máy trò chơi điện tử kiểu cũ như Pac-Man và Missile Command. May thay, đến lúc ăn tối, mưa tạnh nên cả bọn có một đêm lửa

trại và nấu ăn ngoài trời. Những khúc gỗ dùng làm ghế ngồi vòng quanh đồng lửa vẫn còn ướt, nhưng chúng tôi lấy áo khoác trải lót lên trên để ngồi rồi quây quần bên đồng lửa, nướng bánh s'more và đánh chén những chiếc hot-dog nướng thơm phức ngon nhất mà tôi từng nếm. Mẹ hoàn toàn đúng khi nói về muối – ở đây nhiều vô kể. May sao, tôi đã xịt thuốc lên chân trước khi rời lán nên không bị chúng ăn tươi nuốt sống như vài đứa khác.

Tôi thích ngồi tán gẫu bên đồng lửa lúc trời tối. Tôi thích nhìn tàn lửa bay lên, lơ lửng rồi biến mất vào bóng đêm, và ngắm khuôn mặt mọi người sáng bừng dưới ánh lửa. Tôi cũng thích tiếng nổ lép bép của ngọn lửa. Rừng cây xung quanh tối thẫm đến mức dù có căng mắt ra bạn cũng chẳng thấy gì, rồi bạn sẽ ngược mắt lên và ngắm nhìn hàng tỷ ngôi sao đang nhấp nháy trên bầu trời. Bầu trời ở đây không giống ở North River Heights. Tuy nhiên, tôi đã từng nhìn thấy bầu trời giống như thế này khi tôi ở Montauk: như có ai đó rải muối lên trên mặt bàn màu đen bóng loáng.

Khi trở về lán, tôi mệt rũ nên chả cần phải lôi sách ra đọc và lăn ra ngủ khò lúc đầu vừa chạm gối. Có lẽ tôi đã mơ thấy những vì sao, cũng chẳng rõ nữa.

Khu sinh hoạt ngoài trời

Ngày kế tiếp cũng tuyệt vời như ngày đầu. Buổi sáng, chúng tôi cưỡi ngựa còn buổi chiều, với sự giúp đỡ của các hướng dẫn viên về thiên nhiên, cả nhóm trèo lên những thân cây cực kỳ khổng lồ. Đến lúc quay về lán để ăn tối, cả đám đều đã rã rời hết như hôm trước. Ăn xong, chúng tôi có một giờ đồng hồ nghỉ ngơi rồi lên xe buýt đi khoảng mười lăm phút để tới bãi đất sinh hoạt và xem chiếu phim ngoài trời.

Vẫn chưa có lúc nào để viết thư cho bố mẹ và chị Via, do vậy trong một giờ được nghỉ ngơi ấy, tôi ngồi viết về tất cả hoạt động của chúng tôi trong ngày hôm đó và ngày hôm trước. Tôi hình dung ra cảnh tự mình đang đọc lớn bức thư này cho cả gia đình nghe khi đã về đến nhà, vì chẳng cách gì bức thư này tới nhà trước khi tôi về được cả.

Hoàng hôn bắt đầu buông xuống khi chúng tôi tới bãi đất. Lúc đó khoảng bảy giờ rưỡi. Bóng nắng đỏ

dài trên bãi cỏ, những đám mây trên trời nhuộm màu hồng và cam, trông giống như có ai đó dùng mấy đầu ngón tay dính phấn của mình vạch ngang dọc lên bầu trời vậy. Ở thành phố, tôi cũng đã từng nhìn thấy cảnh hoàng hôn tuyệt đẹp với những tia nắng bạc buổi chiều tà len giữa những khối nhà rồi, nhưng chưa lần nào được ngắm nhìn bầu trời giữa một không gian thoáng đãng đến thế. Bây giờ tôi đã có thể hiểu được nguyên do vì sao người cổ đại từng cho rằng vũ trụ là phẳng và bầu trời như một cái vung úp lên trên bởi ở giữa bãi đất rộng không có gì che chắn này, trông vòm trời đúng là như thế.

Trường Beecher đến trước tiên nên chúng tôi chạy khắp quanh bãi đất cho tới khi các thầy cô bảo đến giờ trải túi ngủ ra và tìm chỗ thuận lợi để xem phim. Chúng tôi mở bung túi ngủ và trải trên bãi cỏ phía trước màn hình chiếu phim khổng lồ được dựng ở giữa bãi đất. Sau đó, cả đám tới mấy chiếc xe bán thức ăn đậu thành một hàng dài bên rìa bãi đất để mua một đồng bánh snack, nước ngọt và những đồ ăn nhẹ khác. Ở đó cũng có mấy quầy bán lạc rang, kẹo bông, giống như một cái chợ quê. Xa hơn một chút là một dọc ngắn những quầy hàng kiểu hội chợ, ở đó bạn có thể ném bóng vào rổ, giải thưởng là một con thú nhồi bông. Cả Jack lẫn tôi đều thử tài nhưng chả thắng được gì; nghe nói Amos đã thắng được một con hà mã màu vàng và đem tặng cho Ximena. ‘Cậu chàng đô con và cô nàng

sáng dạ' trở thành một câu chuyện được mang ra bàn tán khắp nơi.

Từ chỗ mấy chiếc xe bán đồ ăn, có thể nhìn thấy ruộng ngô mọc kín chùng một phần ba bãi đất ở phía sau màn hình chiếu phim. Phần đất còn lại của khu sinh hoạt được rừng bao bọc. Khi mặt trời lặn xuống gần đến đường chân trời, những thân cây cao vút ở ngay cửa rừng tạo nên một mảng màu xanh thẫm.

Khi xe buýt chở học sinh các trường khác tới bãi đậu, chúng tôi đã trở lại chỗ trải túi ngủ của mình ở ngay phía trước màn hình; đây là chỗ ngồi xem tốt nhất. Cả đám chuyền tay nhau bánh snack và cười đùa rất vui vẻ. Tôi, Jack, Summer, Reid và Maya chơi trò Pictionary*. Trời nhá nhem nên dù không nhìn rõ mặt người, nhưng chúng tôi nghe thấy tiếng cười đùa, bàn tán xôn xao của học sinh các trường đang tiến vào bãi đất từ cả hai phía. Tuy nền trời vẫn còn sáng, nhưng mặt trời đã lặn hẳn, mọi thứ trên mặt đất đã ngả màu tím thẫm. Những đám mây giờ cũng chuyển màu tối. Cả đám phải khó khăn lắm mới nhìn thấy được những quân bài Pictionary ở ngay trước mặt.

Ngay lúc đó, không hề báo trước, tất cả những bóng đèn pha giống như đèn trong sân vận động ở hai đầu bãi đất đồng loạt bật sáng. Tôi nghĩ đến một cảnh

* Trò nhìn hình đoán chữ.

trong phim *Những cuộc chạm trán nảy lửa*^{*}, khi chiếc phi thuyền của người ngoài hành tinh hạ cánh và họ chơi khúc nhạc có điệu: *duh-dah-doo-da-dunnnn*. Tất cả mọi người trên bãi đất bắt đầu vỗ tay hoan hô và hào hứng.

* *Close Encounters* – phim giả tưởng năm 1977 của đạo diễn Steven Spielberg.

Chăm sóc thiên nhiên

Một thông báo được phát ra từ những chiếc loa to ùng ùng đặt kế bên dàn đèn pha: “Hân hoan chào đón tất cả các thầy cô giáo và các em học sinh. Chào mừng đêm chiếu phim thường niên lần thứ hai mươi ba của khu bảo tồn thiên nhiên Broarwood. Vui mừng đón chào các thầy cô và học sinh... trường trung học cơ sở MS342: trường William Heath...”. Tiếng hoan hô dậy lên bên cánh trái. “Vui mừng đón chào các thầy cô và học sinh học viện Glover...”. Tiếng hoan hô lần này lại vang lên ở mạn phải. “Vui mừng đón chào các thầy cô và học sinh trường tư thục Beecher!”. Tất cả thành viên trường chúng tôi hò reo hết cỡ. “Tối nay, chúng tôi hân hạnh được đón tiếp tất cả tại đây, và hết sức phấn khởi vì thời tiết cũng thuận lợi. Vâng, các em có tin rằng đêm nay sẽ là một đêm tuyệt đẹp không?” Lại một lần nữa, tất cả reo hò và hét lớn. “Trong lúc chờ hoàn tất những khâu chuẩn bị cuối cùng cho buổi

chiếu, chúng tôi muốn các em dành thêm một vài phút để lắng nghe thông báo hết sức quan trọng này. Khu bảo tồn thiên nhiên Broarwood, như các em đã biết, là nơi gìn giữ các nguồn tài nguyên thiên nhiên và môi trường. Chúng tôi yêu cầu các em không vứt rác bừa bãi. Hãy dọn dẹp sạch sẽ chỗ của mình trước khi rời gót. Hãy chăm sóc thiên nhiên, thiên nhiên sẽ bảo vệ các em. Chúng tôi đề nghị các em hãy nhớ kỹ điều này khi dạo quanh đây. Đừng mạo hiểm vượt qua những cột mốc màu cam cắm tại rìa khu đất. Không đi vào ruộng ngô hay vào rừng. Vui lòng hạn chế tối đa việc đi lại. Cho dù các em thấy không thích xem phim, nhưng những bạn học sinh khác lại thích, do vậy yêu cầu giữ lịch sự: không nói chuyện, không bật nhạc, không chạy nhảy lung tung. Nhà vệ sinh nằm ở cuối dãy quầy hàng. Khi phim kết thúc, trời sẽ tối mịt, do vậy chúng tôi đề nghị tất cả các em đi theo đoàn của trường mình trở lại xe. Các thầy cô ơi, trong đêm chiếu phim tại khu bảo tồn thường có ít nhất một em học sinh bị lạc: đừng để chuyện đó xảy ra với trường mình nhé! Bộ phim tối nay chúng tôi muốn giới thiệu với các thầy cô và các em là... *Giai điệu hạnh phúc**!”

Tôi lập tức vỗ tay dù trước đây đã xem phim này một vài lần rồi bởi đó là bộ phim ưa thích của chị Via.

* *The sound of music* – bộ phim ca nhạc năm 1965 của đạo diễn Robert Wise, đoạt giải Oscar cho phim hay nhất năm 1965.

Nhưng tôi khá ngạc nhiên khi thấy một đám học sinh (không phải ở trường Beecher) la ó, huýt gió và cười lớn vẻ không đồng tình. Có đứa nào đó bên mạn phải còn ném một lon nước ngọt về phía màn ảnh khiến thầy Tushman sững sốt. Tôi nhìn thấy thầy đứng dậy và đưa mắt về hướng ấy nhưng thầy sẽ chẳng thể thấy gì trong bóng tối dày đặc như thế này.

Bộ phim được chiếu ngay sau đó. Những bóng đèn pha tối dần rồi tắt hẳn. Trên màn hình, xơ Maria đang đứng trên ngọn núi xoay người hết vòng này đến vòng khác. Trời đột nhiên trở lạnh, tôi kéo cái mũ của chiếc áo len hiệu Montauk màu vàng lên trùm kín đầu và điều chỉnh âm lượng tai nghe rồi dựa lưng vào ba-lô, bắt đầu theo dõi phim.

‘Những ngọn đồi sống động...’

Khu rừng sống động

Đến đoạn tẻ ngắt khi gã tên Rolf và đứa con gái đầu lòng hát ‘*Con mười sáu, chuẩn bị bước sang tuổi mười bảy*’ thì Jack huých nhẹ khuỷu tay tôi: “Này, tớ mắc tiểu.”

Chúng tôi gần như phải nhảy cóc qua những đứa đang ngồi hay nằm dài trên túi ngủ. Ngang qua chỗ Summer, cô bạn vẫy tay chào và tôi vẫy lại.

Có rất nhiều học sinh ở các trường khác đang lững thững gần chỗ mấy chiếc xe bán đồ ăn, tham gia các trò chơi hoặc chỉ đi dạo loanh quanh.

Và dĩ nhiên trước nhà vệ sinh là cả một hàng dài người đứng chờ.

- Thôi, tớ đi kiếm một cái cây là xong - Jack nói.

- Mất lịch sự lắm, Jack. Thôi, cùng chờ đi - tôi ngăn.

Nhưng Jack đã bước về hướng hàng cây bên rìa khu đất, ở sau các cột mốc màu cam, nơi chúng tôi được cảnh báo tuyệt đối không được vượt qua. Đương nhiên

tôi phải đi theo Jack. Hai đứa chẳng có đèn pin vì quên không mang theo. Trời tối đến mức khi bước về phía khu rừng, chúng tôi chẳng thấy gì ngoài phạm vi mười bước chân. May thay, có chút ánh sáng hắt ra từ phía màn hình chiếu phim, do vậy khi thấy một ánh đèn pin loang loáng từ trong rừng đang hướng lại gần hai đứa tôi nhận ngay ra Henry, Miles và Amos. Tôi đoán đám này cũng không muốn phải đứng xếp hàng chờ đi vệ sinh.

Miles và Henry vẫn còn chưa nói chuyện lại với Jack nhưng Amos thì đã trở lại bình thường cách đây ít lâu. Và khi ba đứa nó đi ngang, Amos gật đầu chào.

- Coi chừng gấu đấy nhé! - Henry nói to rồi cậu ta và Miles cười hô hố trước khi đi mất.

Amos lắc đầu như muốn nói: Đừng để ý đến chúng.

Jack và tôi đi thêm một tí nữa cho tới khi vào hẳn trong rừng. Rồi Jack kiếm một cái cây và cuối cùng cũng xả xong bầu tâm sự, mặc dù tôi có cảm giác lâu ghê gớm.

Trong rừng có rất nhiều âm thanh lạ lùng: tiếng chim lách chích và tiếng ếch ồm ộp giống như một màn âm thanh dội ra từ những thân cây. Cách đó không xa có những tiếng lộp bộp lớn, rõ ràng không phải là tiếng của côn trùng mà gần giống tiếng nổ của súng hơi đồ chơi. Và từ xa thật xa, giống như ở một thế giới khác vọng về là lời hát trong bộ phim đang chiếu *‘Những giọt mưa động trên các đóa hồng và trên những cọng rìa các chú mèo con.’*

- Ai dà, dễ chịu hẳn - Jack vừa kéo khóa quần, vừa nói.

- Giờ đến lượt tớ - tôi nói và bước tới cái cây gần nhất, tôi không muốn phải đi xa như Jack khi nãy.

- Cậu có ngửi thấy không? Giống như mùi thuốc pháo ấy - Jack nói và bước về phía tôi.

-Ồ, ừ, giống thật - tôi vừa kéo khóa quần, vừa nói.
- Lạ nhỉ.

- Đi thôi.

Người ngoài hành tinh

Nhắm hướng màn ảnh rộng, chúng tôi theo đường cũ quay lại chỗ ngồi. Và hai đứa tôi bước thẳng vào giữa một nhóm học sinh lạ mặt. Họ vừa mới bước ra khỏi rừng, đang làm mấy trò mà tôi đoán chắc cả bọn không muốn cho thầy cô biết. Tôi ngửi thấy mùi khói, mùi diêm sinh và mùi thuốc lá. Họ rọi đèn pin vào người tôi và Jack. Có sáu người: bốn trai, hai gái. Trông như là học sinh lớp bảy.

- Chúng mày học trường nào? - Một anh chàng hỏi.

- Trường tư thực Beecher! - Jack đáp, vừa lúc đó, bất thành linh một trong hai cô gái hét lên.

- Ôi, lạ Chúa tôi! - Cô ta vừa rú lên vừa lấy hai tay che mắt như đang khóc. Tôi đoán có lẽ cô ta bị một con bọ lớn hay một con gì đó vừa mới bay đập vào mặt.

- Không thể nào! - Một anh chàng la to và bắt đầu phúi phúi tay trong không trung như thể vừa mới đụng

phải thứ gì nóng lắm. Và rồi anh ta bịt miệng. - Không thể thế được, ôi trời! Không thể thế được!

Tất cả bọn họ vừa cười hô hố vừa lấy tay che mắt, người này xô đẩy người kia và lớn tiếng rửa xả.

- Cái quái gì thế? - Anh chàng đang chĩa đèn pin về phía chúng tôi hỏi và chỉ đến lúc đó tôi mới nhận ra rằng ánh đèn pin đang rọi thẳng vào khuôn mặt tôi và tôi chính là đối tượng mà bọn họ đang chửi rửa, la lối om sòm.

- Ra khỏi đây thôi - Jack khê nói, kéo tay áo len của tôi và chúng tôi dậm bước đi.

- Khoan, khoan, hãng khoan! - Anh chàng cầm đèn pin hét gọi giật lại. Anh ta chĩa đèn pin thẳng vào mặt tôi một lần nữa, và giờ đây chỉ đứng cách tôi chừng năm bước chân.

- Ôi trời ơi! Ôi trời ơi! - Anh ta vừa rên rỉ vừa lắc đầu, miệng há hốc. - Mặt mày bị làm sao thế?

- Thôi đi, Eddie - một cô gái can.

- Tao không biết tối nay mình được xem phim *Chúa tể của những chiếc nhẫn** đấy! - Eddie nói. - Nhìn này, tụi mày, đó là Gollum!

Câu nói này khiến đám bạn của anh ta rú lên.

Chúng tôi lại cố rời đi và một lần nữa lại bị Eddie chặn lối. Anh ta cao hơn Jack ít nhất là một cái đầu,

* *Lord of the Rings* – bộ phim của đạo diễn Peter Jackson dựa trên tác phẩm cùng tên của nhà văn J. R. R. Tolkien.

Jack thì cao hơn tôi một cái đầu, nghĩa là với tôi, anh ta là một gã khổng lồ.

- Ôi trời, nó là *sinh vật ngoài hành tinh*! - Một đứa khác nói.

- Không, không, không phải. Nó là một quái vật! - Eddie cười phá lên và lại chĩa đèn pin vào mặt tôi. Lần này, anh ta đã ở ngay trước mặt hai đứa tôi.

- Hãy để cậu ấy yên, được không? - Jack nói và gạt cánh tay đang cầm đèn pin của Eddie.

- Ra lệnh cho tao à - Eddie đáp và chĩa đèn pin vào mặt Jack.

- Anh bị làm sao thế? - Jack hỏi.

- Thành bạn của mày là vấn đề của tao!

- Jack, bỏ qua đi - tôi nói và kéo tay Jack.

- Ôi trời, nó biết nói kìa! - Eddie la lớn và lại rọi đèn vào mặt tôi. Rồi có một anh chàng khác quăng một quả pháo ngay chỗ chúng tôi đang đứng.

Jack cố sức đẩy Eddie sang bên, nhưng Eddie thì hai tay lên vai Jack và xô mạnh khiến cậu ấy ngã ngửa.

- Eddie! - Một cô gái hét lớn.

- Đây - tôi vừa nói vừa bước chắn ngang giữa Eddie và Jack, hai tay giơ cao giống như cảnh sát giao thông.

- Chúng tôi nhỏ con hơn mấy anh rất nhiều...

- Mày đang nói với tao đấy à, Freddy Krueger? Tao nghĩ là mày không muốn dây vào tao đâu, đồ quái thai xấu xí kia - Eddie nói. Ngay lúc đó, tôi biết mình cần phải bỏ chạy thật nhanh, nhưng Jack vẫn còn nằm chèo

queo trên đất mà tôi không muốn để cậu ấy lại một mình.

- Hãy, anh bạn - một giọng nói cất lên từ phía sau chúng tôi. - Có chuyện gì thế?

Eddie xoay người và chìa đèn pin về phía giọng nói. Trong giây phút đó, tôi không thể tin được giọng nói ấy lại phát ra từ người đang đứng đó.

- Hãy để hai cậu ấy được yên, anh bạn - Amos nói, Miles và Henry đứng ngay sau lưng.

- Nói ai thế? - Một tên trong bọn Eddie hỏi.

- Hãy để hai cậu ấy được yên - Amos rành rọt lặp lại.

- Mà y cũng là một thằng quái thai hả? - Eddie hỏi xấc xược.

- Tất cả tụi nó là một bọn quái thai! - Một đồng bọn của Eddie nói.

Amos không thềm trả lời mà nhìn hai đứa tôi, nói:

- Hai cậu đi thôi. Thầy Tushman đang chờ tụi mình đấy.

Tôi biết Amos nói dối, tôi đỡ Jack đứng dậy và chúng tôi bước về phía cậu ấy. Bất thành linh, khi tôi đi ngang qua, Eddie nắm mũ trùm đầu của tôi kéo mạnh khiến tôi bị giật ngược và ngã ngửa trên mặt đất. Cú ngã thật mạnh, khuỷu tay tôi đập vào một tảng đá đau điếng. Tôi thực sự không nhìn rõ chuyện gì xảy ra sau đó ngoài việc Amos xô mạnh thân hình to lớn của mình vào Eddie và cả hai ngã lăn quay ngay cạnh tôi.

Rồi mọi thứ trở nên hỗn loạn. Có ai đó nắm tay áo

len của tôi, kéo tôi dậy và hét “Chạy!” và cùng lúc, có một giọng khác kêu lên “Bắt chúng lại!”, và trong vài giây, có hai người kéo tay áo len của tôi về hai hướng ngược nhau. Cả hai đều nguyên rửa cho tới khi áo len của tôi rách toạc và một người kéo tôi chạy hết tốc lực. Có tiếng bước chân đuổi ngay phía sau rồi những tiếng la lớn, tiếng thét của mấy đứa con gái, nhưng trời tối quá nên tôi không biết đó là giọng của những ai, chỉ biết rằng giống như tất cả đang ở dưới nước vậy. Chúng tôi chạy như điên, trời tối như mực, và cứ mỗi khi tôi bắt đầu chạy chậm lại thì cậu bạn đang kéo tay tôi lại hét: “Không được dừng lại!”

Những tiếng nói trong đêm

Cuối cùng, sau một hồi tưởng chừng như chạy mãi không ngừng, ai đó hét lớn: “Tớ nghĩ mình thoát rồi!”

- Amos hả?

- Tớ đây! - Giọng Amos vang lên phía sau vài bước chân.

- Tụi mình dừng được rồi đấy! - Sau đó một quãng có tiếng Miles kêu.

- Jack! - Tôi gọi.

- Oa! Tớ đây.

- Tớ không trông thấy gì hết!

- Các cậu có chắc tụi mình thoát rồi không? - Henry hỏi và buông tay tôi. Đến lúc ấy tôi mới nhận ra cậu ta là người kéo tay tôi chạy nãy giờ.

- Ừ.

- Suyt! Nghe kìa!

Tất cả đều im thin thít, lắng nghe tiếng bước chân trong bóng đêm, nhưng chỉ toàn nghe thấy tiếng đế gáy, tiếng ếch kêu và tiếng thở hổn hển của chính mình. Tất cả đều đứt hơi, bụng đau quặn, người cúi gập.

- Tụi mình thoát rồi - Henry nói.

- Ôi chào! Thật là dữ dội!

- Đèn pin đâu rồi?

- Tớ làm rơi rồi!

- Làm thế nào mà mấy cậu biết chuyện? - Jack hỏi.

- Trước đó, tụi tớ có thấy bọn chúng.

- Trông chúng như tụi lưu manh.

- Cậu cứ thế mà xô mạnh vào hấn! - Tôi nói với Amos.

- Ừ, đúng là thế. - Amos bật cười.

- Hấn ta thậm chí còn không nhìn thấy Amos lao tới! - Miles nói.

- Hấn vừa mới, ‘mày cũng là một thằng quái thai à?’ thế là cậu làm cái rầm! - Jack nói.

- Rầm! - Amos nhắc lại và vung nắm đấm vào khoảng không. - Nhưng sau khi xô ngã hấn, tớ nghĩ, Amos, mày ngốc ghê, cái thằng ấy to gấp mười lần mày! Và thế là tớ vùng dậy và chạy trốn chết!

Chúng tôi phá lên cười.

- Tớ tóm lấy Auggie và hô: ‘Chạy!’ - Henry nói.

- Tớ thậm chí còn không biết là ai đang kéo tớ chạy nữa đấy! - Tôi đáp.

- Thật điên khùng - Amos lắc đầu nói.

- Thật là điên hết sức.
- Môi cậu chảy máu kìa.
- Tớ bị dính hai cú đấm ra trò - Amos trả lời, tay quệt ngang miệng.
- Tớ đoán tội ấy học lớp bảy.
- Bọn chúng to con thật.
- Chúng mày thua rồi! - Henry hét thật lớn nhưng cả đấm tội tôi suýt cậu ta im lặng. Chúng tôi nghe ngóng vài giây chờ xem có động tĩnh gì sau câu thét ấy không.
- Chúng mình đang ở chỗ quái quỷ nào thế nhỉ? - Amos hỏi. - Tớ thậm chí còn chẳng trông thấy màn ảnh ở đâu nữa.
- Tớ nghĩ tội mình đang trong ruộng ngô - Henry trả lời.
- Ờ, đúng, chúng ta đang ở giữa ruộng ngô - Miles nói, tay đẩy một thân ngô vào Henry.
- Được rồi, tớ biết đích xác tội mình đang ở đâu rồi. Chúng ta phải quay lại theo hướng này. Nó sẽ dẫn chúng ta tới bên kia bãi đất. - Amos nói.
- Này, các cậu - Jack giơ cao tay, nói. - Các cậu vì hai đứa tội tớ mà quay lại, thật là tuyệt. Tuyệt hết sức. Cảm ơn nhé.
- Có gì đâu - Amos đáp và đập tay cùng Jack. Kế tiếp đến lượt Miles và Henry cũng đập tay với Jack.
- Ừ, cảm ơn các cậu nhé - tôi nói, đưa lòng bàn tay lên giống như Jack vừa mới làm, cho dù tôi không dám chắc bọn nó có đập tay tôi như thế hay không.

Amos nhìn tôi và gật đầu:

- Cậu cũng thật kiên cường, anh bạn nhỏ - cậu ấy nói và đập tay tôi.

- Ủ, Auggie - Miles cũng đập tay tôi. - Cậu đã nói: ‘Chúng tôi bé hơn mấy anh...’

- Tớ chẳng biết nói gì khác nữa! - Tôi bật cười.

- Rất can đảm - Henry nói và cũng đập tay tôi. - Xin lỗi vì đã làm rách áo len của cậu nhé.

Tôi nhìn xuống thấy áo mình bị toạc xuống đến giữa thân. Một tay áo đã bị bút lùa, còn tay kia thì giãn ra, thông xuống ngang đầu gối tôi.

- Nay, khuỷu tay cậu đang chảy máu kìa - Jack nói.

- Ủ. - Tôi nhún vai và bắt đầu thấy đau khủng khiếp.

- Cậu ổn chứ? - Jack nhìn mặt tôi, hỏi.

Tôi gật đầu. Đột nhiên, tôi thấy muốn khóc và phải cố hết sức để kìm lại.

- Khoan đã, tai nghe của cậu bị mất rồi! - Jack phát hiện ra, nói.

- Hả? - Tôi kêu lên, đưa tay lên tai. Tai nghe đúng là đã biến mất. Đó là lý do vì sao tôi có cảm giác mình như đang ở dưới nước! ‘Ồi không!’ Tôi thốt lên và đó là lúc tôi không thể kìm nén được nữa. Mọi chuyện cứ liên tiếp xảy ra và tôi không cách gì ngăn nổi tiếng nức nở. Tôi khóc như mưa, như mẹ vẫn gọi là “suốt mướt”. Tôi xấu hổ, giấu mặt dưới cánh tay, nhưng không tài nào ngăn được nước mắt tuôn chảy.

Thế nhưng, mấy cậu bạn rất tốt với tôi. Họ vỗ nhẹ lưng tôi, dỗ dành: “Cậu sẽ ổn mà, sẽ ổn cả thôi mà.”

- Cậu là anh bạn nhỏ dũng cảm, biết không? - Amos vừa nói, vừa choàng cánh tay qua vai tôi. Và khi thấy tôi vẫn tiếp tục khóc, cậu ấy vòng hai tay ôm lấy tôi giống như bố vẫn hay làm và để cho tôi khóc đã đời.

Cận vệ của Hoàng đế

C húng tôi lần ngược lại, mò tìm dưới cỏ đến cả mười phút để xem có thể tìm thấy tai nghe không song trời quá tối nên không thể nhìn thấy gì. Cả bọn, đứa này phải túm lấy áo đứa kia và bước đi hàng dọc để không vấp phải nhau. Cả bốn phương tám hướng đều tối đen như hũ nút.

- Vô vọng rồi - Henry nói. - Tai nghe của cậu có thể rơi ở bất cứ đâu.

- Có lẽ túi mình sẽ mang đèn pin quay lại tìm - Amos nói.

- Không sao, được rồi. Giờ quay về trước đã. Dù sao cũng cảm ơn các cậu.

Cả đám quay về phía ruộng ngô và băng ngang qua đó cho tới khi nhìn thấy phía sau màn ảnh rộng. Vì ở đằng sau màn hình nên chúng tôi không thấy được tí

ánh sáng nào tỏa ra từ các cảnh phim đến tận lúc cả bọn đi vòng ra tới bìa rừng. Cuối cùng chúng tôi cũng có được một chút ánh sáng.

Không thấy bóng dáng của đám học sinh lớp bảy đâu cả.

- Các cậu nghĩ bọn đó đi đâu? - Jack hỏi.

- Quay trở lại chỗ mấy chiếc xe bán đồ ăn. Bọn chúng chắc chắn nghĩ tụi mình sẽ đi mách thầy cô. - Amos trả lời.

- Có mách không? - Henry hỏi.

Cả đám nhìn tôi. Tôi lắc đầu.

- Được rồi - Amos nói - nhưng anh bạn nhỏ này, đừng có đi loay quanh một mình nữa nhé. Nếu muốn đi đâu, kêu tụi tớ đi chung.

- Nhất trí. - Tụi gật đầu.

Khi tới gần màn ảnh hơn, tôi nghe thấy ‘*Cao cao trên một ngọn đồi có một người chăn dê cô độc*’, và nghĩ thấy mùi kẹo bông tỏa ra từ một quầy hàng gần mấy chiếc xe bán đồ ăn. Có rất nhiều học sinh đang dạo quanh nên tôi kéo phần còn lại của chiếc mũ trùm sụp xuống, cúi gầm mặt, hai tay đút túi, bước len qua đám đông. Từ lúc rơi mất tai nghe tới giờ cũng đã khá lâu và tôi có cảm giác như thể mình đang ở sâu hàng mấy cây số dưới lòng đất, giống như bài hát chị Miranda từng hát cho tôi nghe: ‘*Giám sát không lưu gửi tới Thiếu tá Tom, mạch điện của ngài đã cháy, có gì đó hỏng hóc...*’

Trên đường đi, tôi để ý thấy Amos ở ngay bên cạnh

mình. Và Jack ở sát phía bên kia. Miles thì đi đằng trước, còn Henry bọc hậu. Bốn đứa nó bao quanh tôi và chúng tôi bước qua đám đông. Tôi giống như một Hoàng đế có bốn cận vệ của riêng mình vậy.

Giấc ngủ

*V*à sau khi vượt ra khỏi thung lũng hẹp, cô bé thấy ngay nguyên nhân. Peter, Edmund và tất cả tàn quân của Aslan đang chiến đấu một cách tuyệt vọng chống lại đám yêu ma quỷ quái mà cô đã thấy đêm hôm trước; chỉ có điều giờ đây, dưới ánh sáng ban ngày, trông chúng còn quái gở hơn, độc ác hơn và méo mó dị dạng hơn.

Tôi dừng ở đó. Tôi đã đọc hơn một giờ mà vẫn không thấy buồn ngủ. Đã gần hai giờ sáng rồi. Tất cả mọi người đều đã ngủ say. Tôi dùng đèn pin để đọc sách bên trong túi ngủ; có lẽ ánh sáng đèn là nguyên nhân khiến tôi khó ngủ, nhưng vì sợ quá nên tôi không tắt đèn. Bóng tối bên ngoài túi ngủ khiến tôi thấy sợ.

Khi chúng tôi trở lại chỗ của mình, không một ai để ý là chúng tôi đã rời khỏi đó một lúc lâu. Thầy Tushman, cô Rubin, Summer và tất cả học sinh vẫn cứ dán mắt coi phim. Không ai biết tí gì về sự việc tồi tệ đã xảy ra với tôi và Jack. Sao lại thế cơ chứ, kỳ lạ hết sức – khi

bạn vừa mới trải qua một buổi tối tệ hại nhất đời mình trong khi với tất cả những người khác đó chỉ là một buổi tối bình thường cơ chứ. Tôi sẽ đánh dấu trên cuốn lịch của tôi ở nhà đây là ngày kinh khủng nhất trong đời mình. Ngày hôm nay và ngày Daisy chết. Nhưng đối với tất cả nhân loại, hôm nay chỉ là một ngày bình thường, hoặc có thể là một ngày tốt lành. Có khi hôm nay có người còn trúng số không chừng.

Amos, Miles và Henry đưa tôi và Jack về lại chỗ ngồi, gần với Summer, Maya và Reid, rồi quay về chỗ của mình cùng với Ximena, Savanna và nhóm của tụi nó. Mọi thứ trông hết như trước khi bọn tôi rời chỗ để đi vệ sinh. Cũng là bầu trời ấy, cũng là bộ phim ấy. Cũng vẫn là tất cả những khuôn mặt ấy. Bộ dạng tôi cũng chả khác gì.

Nhưng có gì đó đã thay đổi.

Tôi trông thấy Amos, Miles và Henry đang kể cho nhóm bên đó nghe chuyện vừa mới xảy ra. Tôi biết vậy vì mọi người cứ nhìn về phía tôi trong lúc rì rầm. Mặc dù phim vẫn còn đang chiếu, nhưng trong bóng tối, mọi người đã xì xào về chuyện ấy. Tin tức kiểu này lan đi nhanh lắm.

Câu chuyện trở thành đề tài bàn tán trên xe buýt trên đường quay về trại. Bọn con gái, kể cả những đứa tôi không quen mấy, đều hỏi tôi có sao không. Bọn con trai thì bàn cách trả thù đám học trò lớp bảy kia, gắng suy luận xem bọn đó học trường nào.

Tôi không định mách thầy cô, nhưng họ cũng đã biết cả. Có lẽ là do cái áo len bị rách và khuỷu tay của tôi bị chảy máu. Hoặc thầy cô đã nghe nói mọi chuyện.

Khi về đến trại, thầy Tushman đưa tôi vào phòng y tế và trong lúc y tá trại rửa sạch khuỷu tay bị thương và băng bó cho tôi, thầy Tushman và giám đốc trại nói chuyện với Amos, Jack, Henry và Miles ở phòng bên để hỏi về nhân dạng mấy cô cậu học trò gây sự. Sau đó, thầy hỏi tôi, tôi nói mình chẳng hề nhớ mặt họ – tôi đã nói dối.

Khuôn mặt của bọn chúng dù có nhắm mắt lại tôi cũng thấy rõ ràng. Cái bộ dạng hết sức hoảng hốt của đứa con gái khi trông thấy tôi lần đầu. Ánh mắt gợn ghiếc của tên cầm đèn pin, Eddie, nhìn tôi.

Giống như một con cừu được đưa đến lò sát sinh. Tôi nhớ đến lời bố hỏi năm ngoái, nhưng mãi đến đêm nay, tôi mới hiểu rõ ngụ ý của câu ấy.

Hậu quả

Khi xe buýt dừng lại, tôi thấy mẹ đang đứng chờ tôi trước cổng trường cùng với những phụ huynh khác. Lúc ở trên xe, thầy Tushman nói với tôi rằng nhà trường đã gọi điện thoại báo cho bố mẹ tôi về “sự cố” vào tối hôm trước nhưng tất cả đã ổn. Thầy nói sáng hôm ấy, trong lúc chúng tôi bơi ngoài hồ, giám đốc trại và một vài thầy cô phụ trách có đi tìm tai nghe cho tôi nhưng không thấy. Khu bảo tồn thiên nhiên Broarwood sẽ bồi hoàn lại cho tôi theo trị giá của bộ tai nghe. Họ rất áy náy về chuyện đã xảy ra.

Tôi tự hỏi không biết có phải Eddie đã lấy bộ tai nghe của tôi như là một vật kỷ niệm hay không. Một thứ gì đó để nhớ tới con quái vật mà hắn đã gặp.

Khi tôi từ trên xe bước xuống, mẹ ôm tôi thật chặt, nhưng không hề dòn dập hỏi han như tôi tưởng. Cái ôm của mẹ rất dễ chịu và tôi không đẩy mẹ ra như một vài đứa khác.

Bác tài xế xe buýt bắt đầu dỡ các túi đồ xuống. Tôi đi kiểm túi của mình trong lúc mẹ nói chuyện với thầy Tushman và cô Rubin.

Rất nhiều đứa bạn lúc bình thường chả bao giờ nói gì với tôi giờ đang gật đầu chào hoặc vỗ nhẹ lưng tôi khi tôi kéo túi ngang qua chỗ chúng, bước về phía mẹ.

- Xong chưa? - Mẹ hỏi khi trông thấy tôi. Mẹ nắm lấy quai xách và tôi chẳng hề giành giữ lại: tôi không thấy khó chịu khi mẹ mang túi giúp mình. Nếu như mẹ muốn công tôi trên lưng, tôi cũng chịu nữa, thật đấy.

Khi chúng tôi chuẩn bị rời bước, thầy Tushman bỗng ôm chặt tôi một lát nhưng không nói lời nào.

Trở về

Trong suốt quãng đường đi bộ về nhà, mẹ và tôi hầu như không nói gì, và khi chúng tôi đặt chân tới bậc thềm, tôi vô tình đưa mắt nhìn ô cửa sổ trước, quên mất rằng Daisy không còn ở đó, hai chân sau đứng trên ghế sofa, hai chân trước gác lên bệ cửa sổ, chờ đón tôi trở về như mọi khi nữa. Điều này làm tôi thấy hơi buồn khi bước vào nhà. Ngay khi vừa vào khuất bên trong, mẹ thả túi đồ xuống và ôm choàng lấy tôi, hôn lia lịa lên đầu và lên mặt tôi như thể muốn hít trọn tôi vào trong lồng ngực mẹ vậy.

- Ổn mà mẹ, con không sao đâu - tôi vừa nói vừa cười.

Mẹ gạt đầu và áp hai tay vào má tôi. Mắt mẹ sáng lấp lánh.

- Mẹ biết con không sao. Mẹ nhớ con lắm, Auggie à.

- Con cũng nhớ mẹ.

Có lẽ mẹ muốn nói thật nhiều điều nhưng mẹ đang tự kìm mình lại.

- Con có đói không? - Mẹ hỏi.
- Bùn rùn cả chân tay. Mẹ cho con một miếng bánh xăng-uych nướng kẹp phô mai được không ạ?
- Đương nhiên rồi - mẹ trả lời và liền đi chuẩn bị bánh trong lúc tôi cởi áo khoác và ngồi vào bàn bếp.
- Chị Via đâu ạ?
- Hôm nay, Via sẽ về cùng với bố. Chị nhớ con lắm đấy, Auggie - mẹ nói.
- Thế ạ? Chị Via hẳn sẽ thích khu bảo tồn thiên nhiên. Mẹ có biết người ta chiếu phim gì không? *Giai điệu hạnh phúc* đấy.
- Con phải kể cho chị nghe chuyện ấy nhé.
- Vậy mẹ muốn con kể mẹ nghe chuyện buồn trước hay chuyện vui trước nào? - Tôi chống cằm hỏi mẹ.
- Con muốn kể chuyện nào trước cũng được.
- Vâng, ngoại trừ tối qua ra, con đã có một quãng thời gian tuyệt vời. Chuyến đi thật tuyệt. Vì thế mà con thấy rất khó chịu, cảm giác như những chuyện xảy ra tối qua đã làm hỏng toàn bộ chuyến đi của mình.
- Đừng, con yêu à, đừng để cho những chuyện ấy chi phối suy nghĩ của con. Con đã ở nơi đó hơn bốn mươi tám giờ trong khi điều tồi tệ ấy kéo dài có mỗi một tiếng đồng hồ. Đừng để một giờ ấy lấy mất niềm vui của con. Đồng ý không nào?
- Con biết rồi ạ. - Tôi gật đầu. - Thầy Tushman có báo cho mẹ biết chuyện về bộ tai nghe không ạ?
- Có, sáng nay thầy có gọi điện thoại cho bố mẹ.

- Bố có giận không ạ? Bởi nó đặt tiền đến nhường ấy?
- Ôi chao, dĩ nhiên là không, Auggie à. Bố chỉ cần biết rằng con đã bình an vô sự. Đó là tất cả những gì bố mẹ quan tâm. Và rằng con không để cho... đám côn đồ ấy... làm hỏng chuyến đi chơi.

Tôi suýt bật cười bởi cái lối mẹ dùng từ “đám côn đồ.”

- Sao thế? - Mẹ hỏi.

- Đám côn đồ - tôi trêu mẹ. - Đó là một từ xưa như trái đất rồi mẹ.

- Ừ, thì là trẻ trâu. Lũ xuẩn ngốc. Quân đàn độn - mẹ vừa nói vừa đảo mặt miếng xăng-uyích trên chảo.
- *Cretinos*^{*}, bà ngoại con hẳn sẽ nói như thế. Con muốn gọi chúng bằng cái tên nào cũng được, nếu mẹ mà trông thấy mấy đứa đó trên đường, mẹ sẽ... - Mẹ ngưng ở đó và lắc đầu.

- Bọn hần khá to con, mẹ à. Lốp bảy, con đoán thế.

Mẹ lắc đầu:

- Lốp bảy à? Thầy Tushman không kể cho bố mẹ nghe chi tiết này. Ôi trời ạ.

- Thầy có kể Jack đã dùng cảm đương đầu với bọn hần để bảo vệ con ra sao không ạ? Và Amos thì, rầm, cậu ấy xô thẳng người vào tên cầm đầu. Cả hai ngã bổ chửng xuống đất giống như ầu đả thật sự ấy! Thật là dũng mãnh. Môi của Amos chảy máu và đủ thứ hết.

* Tiếng Bồ Đào Nha trong nguyên tác – nghĩa là: Những đứa trẻ ngu xuẩn.

- Thầy Tushman bảo là có một trận ẩu đả, nhưng... -
Mẹ nói và nhướn mày nhìn tôi. - Mẹ cứ tưởng... phù...
Ơn trời là con, Amos và Jack không sao. Cứ mỗi khi
mẹ nghĩ đến chuyện có thể xảy ra... - Mẹ bỏ lửng câu
nói và lại lật mặt miếng bánh kẹp phô mai trong chảo.

- Cái mũ trùm đầu áo Montauk của con bị rách tả
toi.

- Ủ, có thể sắm cái khác mà - mẹ nói và gấp miếng
bánh khỏi chảo để lên đĩa trước mặt tôi. - Con uống sữa
hay nước nho ép?

- Sữa pha sô-cô-la, mẹ nhé. - Tôi ngấu nghiến miếng
bánh. - Mà mẹ ơi, mẹ pha cho con theo kiểu đặc biệt
mẹ vẫn thường làm ấy, có một lớp bột ở trên, mẹ nhé.

- Mà sao con và Jack lại đi tới bìa rừng thế? - Mẹ vừa
hỏi vừa rót sữa vào một cái cốc thủy tinh cao.

- Jack cần đi vệ sinh - tôi tọng đầy một miệng bánh,
và trả lời. Trong lúc tôi kể, mẹ lấy thìa múc bột sô-cô-la
bỏ vào cốc sữa rồi quấy thật nhanh. - Nhưng có cả một
hàng dài người đứng chờ mà Jack không muốn đợi.
Thế là chúng con vào rừng để đi tiểu.

Mẹ ngược mắt nhìn tôi trong lúc tay vẫn không
ngừng quấy. Tôi biết lẽ ra tụi tôi không nên làm vậy.
Bên trên cùng cốc sữa sô-cô-la giờ đã có một lớp bột
dày chừng năm phân.

- Trông hấp dẫn quá, mẹ ạ. Cảm ơn mẹ.

- Rồi sau đó thế nào? - Mẹ đặt cái cốc xuống trước
mặt tôi và hỏi.

Tôi uống một ngụm lớn :

- Mẹ ơi, bây giờ chưa nói chuyện này vội, được không ạ?

- Ồ. Cũng được.

- Con hứa, khi bố và chị Via về, con sẽ kể cho cả nhà nghe hết mọi chuyện. Con sẽ kể không sót chi tiết nào. Chỉ là con không muốn cứ phải kể đi kể lại, mẹ ạ.

- Tất nhiên rồi.

Tôi ngọam thêm hai miếng nữa là hết cái bánh xăng-uych rồi uống cạn cốc sữa sô-cô-la.

- Ôi chà, con đã ăn xong bánh rồi. Có muốn thêm cái nữa không?

Tôi lắc đầu và lấy mu bàn tay chùi miệng.

- Mẹ ơi, con lúc nào cũng phải đề phòng những kẻ xấu như thế hả mẹ? Khi con lớn lên cũng vậy hả mẹ?

Mẹ không trả lời câu hỏi của tôi ngay mà mang đĩa và cốc bẩn bỏ vào bồn và xối nước rửa.

- Trên đời, lúc nào cũng có những kẻ không tử tế như thế, Auggie à - Mẹ nhìn tôi, nói. - Nhưng bố mẹ tin, rằng người tốt luôn nhiều hơn kẻ xấu, và những người tốt sẽ bảo vệ và chăm sóc cho nhau. Giống như Jack, Amos và các bạn khác đã bảo vệ con.

- À, vâng, đó là Miles và Henry. Các bạn ấy cũng tuyệt lắm. Kể cũng lạ, bởi trong suốt cả năm học, Miles và Henry hầu như không bao giờ vui vẻ với con cả.

- Thỉnh thoảng, có những người làm chúng ta ngạc nhiên - mẹ nói và xoa nhẹ đầu tôi.

- Con cũng nghĩ thế.

- Con có muốn uống thêm một cốc sữa sô-cô-la nữa không?

- Không, con no rồi ạ. Con cảm ơn mẹ. Thực ra thì con thấy hơi mệt. Đêm qua con trằn trọc mãi.

- Con nên chợp mắt một lúc đi. À, cảm ơn con đã để Baboo ở nhà với mẹ nhé.

- Mẹ đọc thư của con rồi à?

Mẹ mỉm cười.

- Mẹ ngủ chung với Baboo cả hai đêm.

Mẹ đang định nói gì nữa thì điện thoại di động của mẹ reo và mẹ nghe máy. Mẹ cười tươi rói trong lúc nghe điện thoại. “Ồi trời ơi, thật sao? Giống nào?” Giọng mẹ rất phấn khởi. “Vâng, nó ở ngay đây. Đang định chợp mắt một lúc. Anh có muốn nói chuyện với nó không? Vâng, được, hai phút nữa gặp.” Mẹ bấm nút ngắt máy.

- Là bố - mẹ nói giọng phấn khởi. - Bố và chị Via vừa về đến đầu đường.

- Bố không đi làm sao?

- Bố về sớm vì nóng lòng được gặp con. Vậy nên đừng ngủ vội nhé.

Năm giây sau, bố và chị Via bước qua cửa. Tôi chạy nhào vào vòng tay của bố, bố nhấc bổng tôi lên, quay vòng vòng và hôn tôi. Bố không rời tôi cả phút đồng hồ, đến khi tôi nói: “Bố ơi, được rồi.” Và sau đó đến lượt Via, chị hôn tôi khắp lượt hết như khi tôi còn bé tí.

Mãi đến khi chị Via dùng hôn, tôi mới để ý thấy một cái hộp lớn bằng bìa trắng mà bố và chị mang về.

- Cái gì thế ạ? - Tôi hỏi.

- Mở ra đi - bố cười nói. Bố mẹ nhìn nhau như thể cả hai đều đã biết bí mật trong hộp là gì rồi.

- Nào, mở đi, Auggie! - Chị Via giục.

Tôi mở hộp. Trong đó là một chú cún con, tôi chưa từng thấy con chó nào đáng yêu đến thế. Nó có bộ lông xù màu đen, cái mũi bé xíu, hai con mắt đen long lanh và hai cái tai nhỏ rủ dài xuống hai bên đầu.

Gấu

Chúng tôi gọi chú cún con ấy là Gấu vì trong lần đầu tiên nhìn thấy nó, mẹ nói nó giống như một chú gấu con. Tôi gợi ý: “Thế thì nhà mình gọi nó như thế đi!” và cả nhà đều nhất trí.

Ngày hôm sau tôi nghỉ học, không phải vì khuỷu tay đau (quả là có đau thật) mà là để tôi có thể chơi với Gấu cả ngày. Mẹ cũng đồng ý cho chị Via nghỉ học, thế là hai chị em tôi thay phiên nhau ôm ấp vuốt ve Gấu và chơi trò kéo co với nó. Tất cả đồ chơi của Daisy vẫn còn được giữ lại nên giờ đây chúng tôi lôi hết ra xem thử Gấu thích món nào nhất.

Thật vui khi được chơi cùng chị Via suốt ngày và chỉ có hai chị em thôi. Giống như hồi trước khi tôi đi học, tôi thường mong ngóng chị đi học về để chơi cùng trước khi chị làm bài tập về nhà. Giờ đây, hai chị em tôi đều đã lớn, tôi đi học và có bạn của riêng mình, chúng tôi không còn ở suốt bên nhau nữa.

Vậy nên, cả ngày hôm nay chỉ có tôi với chị ở nhà với nhau, cười đùa và vui chơi, thật là thú vị. Tôi nghĩ, chị Via cũng thích thế.

Đổi thay

Ngày hôm sau, khi tôi đi học lại, tôi nhận thấy có một sự thay đổi lớn lao. Tất cả mọi học sinh – không chỉ trong khối năm mà là ở tất cả các khối trong trường – đều đã nghe kể về chuyện xảy ra giữa chúng tôi và đám học trò lớp bảy. Giờ đây, tên tôi gắn liền với sự việc xảy ra ở khu bảo tồn ấy. Và cứ mỗi lần kể lại, câu chuyện càng được thêm thắt nhiều hơn. Hai ngày sau, chuyện trở thành Amos đã ẩu đả kịch liệt với đám học sinh ấy, còn Miles, Henry và Jack cũng thụ cho bọn kia mấy đấm. Và cuộc chạy học tốc sốc gan băng qua cánh đồng trở thành một cuộc phiêu lưu dài từ ruộng ngô vào sâu trong khu rừng tăm tối. Chuyện của Jack có lẽ là hay ho nhất bởi lời kể của cậu ấy rất vui nhộn, nhưng cho dù câu chuyện là do ai kể hay được kể dưới dạng nào đi nữa thì vẫn có hai chi tiết không hề thay đổi: Vì khuôn mặt của mình mà tôi bị chế giễu và Jack đã bênh vực tôi, còn các cậu bạn – Amos, Henry và Miles – đã bảo vệ tôi. Giờ đây, trong mắt bạn bè vị thế của tôi đã khác. Các bạn trong trường – ngay cả những cậu rất đơ

con – đều gọi tôi là “anh bạn nhỏ”. Những cậu này lúc trước tôi cũng chỉ biết sơ sơ, giờ gặp tôi trên hành lang cũng cùng nắm tay với nhau.

Cũng từ việc này mà Amos trở nên cực kỳ nổi tiếng và Julian, vì đã bỏ lỡ chuyến đi đã bị cho ra rìa. Giờ đây, Miles và Henry cứ kè kè bên Amos suốt, như thể ba đứa tụi nó là bạn thân nhất vậy. Julian vẫn dành cho tôi những ánh mắt hằn học từ đầu kia lớp học. Cậu ta vẫn không thèm trò chuyện với tôi và Jack. Nhưng giờ đây, chỉ có mỗi mình cậu ta làm thế thôi. Còn tôi với Jack thì cứ phớt lờ cậu ta như trước giờ.

con vịt

Hôm trước ngày bế giảng, thầy Tushman gọi tôi lên văn phòng, báo đã biết được tên mấy cô cậu lớp bảy gây sự ở khu bảo tồn. Tôi không mấy may ấn tượng với một loạt những cái tên thầy đọc cho tới cái tên cuối cùng: Edward Johnson.

Tôi gật đầu.

- Em nhận ra cái tên này sao?

- Họ gọi anh ta là Eddie.

- Đúng thế. Cái này được tìm thấy trong tủ đồ của Eddie. - Thầy đưa cho tôi phần còn lại của máy trợ thính. Tai nghe bên phải đã rụng đầu mất còn cái bên trái thì sút sọc, hỏng nặng. Cái nẹp kim loại nối hai cái tai nghe, bộ phận Lobot, cong oằn ngay chính giữa.

- Trường bên đó hỏi em có muốn khởi kiện không - thầy Tushman nói.

Tôi nhìn bộ tai nghe của mình.

- Không, em không muốn ạ. Dù sao thì em cũng đã quen với bộ tai nghe mới rồi ạ.

- Ừm. Tối nay về em cứ nói chuyện này với bố mẹ đi nhé. Ngày mai thầy cũng sẽ điện thoại và bàn bạc với mẹ em.

- Các anh chị ấy có phải vào tù không ạ?

- Không, không bị đi tù. Nhưng chắc chắn sẽ phải hầu tòa vị thành niên. Và có lẽ các cô cậu ấy sẽ được một bài học nhớ đời.

- Tin em đi: anh chàng Eddie ấy sẽ không học được bài học nào đâu - tôi nói đùa.

Thầy ngồi vào bàn làm việc của mình.

- Auggie, sao em không ngồi xuống một lúc nhỉ?

Tôi ngồi xuống trước mặt thầy. Tất cả mọi thứ trên bàn của thầy vẫn y như lần đầu tiên tôi bước vào văn phòng này hồi hè năm ngoái: vẫn khối lập phương có sáu mặt kính ấy, vẫn quả cầu lơ lửng trong không trung ấy. Mới đó mà cảm giác như đã lâu lắm rồi.

- Thật khó tin nổi năm học đã gần kết thúc, phải không? - Thầy nói cứ như thể đọc được suy nghĩ của tôi vậy.

- Vâng ạ.

- Một năm thú vị chứ, Auggie? Không tệ chứ hả?

- Vâng, một năm học rất thú vị ạ. - Tôi gật đầu.

- Về mặt học vấn, với em, đây là một năm tuyệt vời. Em là một trong những học sinh đứng đầu trong trường. Chúc mừng em đã có tên trong danh sách những học sinh được nhận bằng khen của trường.

- Em cảm ơn thầy. Tuyệt quá đi mất.

- Nhưng thầy biết đây cũng là năm học có cả những niềm vui và nỗi buồn - thầy vừa nói vừa nhún mày. - Chắc chắn, đêm cuối cùng ở khu bảo tồn thiên nhiên là một trong những lúc phiền toái nhất.

- Vâng ạ. Nhưng nó cũng có mặt tốt ạ.

- Xét theo hướng nào thế?

- Thầy biết đấy, chuyện các bạn đã bênh vực em và đại loại thế.

- Điều đó thật tuyệt vời - thầy mỉm cười, nói.

- Vâng ạ.

- Thầy biết thỉnh thoảng, em vẫn gặp rắc rối với Julian.

Câu nói của thầy khiến tôi hết sức ngạc nhiên.

- Thầy biết hết sao?

- Hiệu trưởng trường trung học cơ sở hầu như biết được rất nhiều chuyện đấy.

- Có phải thầy đặt máy quay phim bí mật ở trong hành lang không ạ? - Tôi đùa.

- Và có gắn tai nghe ở khắp nơi nữa - thầy cười vang.

- Ôi không, thầy nói nghiêm túc đấy chứ?

Thầy lại cười lớn.

- Không, không nghiêm túc.

-Ồ!

- Nhưng các thầy cô biết nhiều chuyện hơn là học trò tưởng đấy, Auggie à. Thầy cứ mong em và Jack tới gặp thầy trình thưa về những mẫu giấy được nhét vào trong tủ đồ của bọn em cơ đấy.

- Làm thế nào mà thầy biết được chuyện đó? - Tôi ngạc nhiên hỏi.

- Thầy đã nói với em rồi: hiệu trưởng biết tuốt.

- Chuyện ấy có gì to tát đâu ạ. Với lại chúng em cũng viết trả lại mà.

- Thầy không biết mọi người đã biết việc này hay chưa - thầy cười nói - nhưng chắc chẳng mấy chốc sẽ lan rộng ra thôi. Sang năm Julian Albans sẽ không còn học ở trường tư thục Beecher nữa.

- Gì ạ! - Tôi bật thốt lên, không giấu nổi sự ngạc nhiên.

- Bố mẹ Julian cho rằng trường Beecher không phù hợp với cậu ấy - thầy Tushman nhún vai, nói.

- Ôi chà chà, tin quan trọng đây - tôi nói.

- Ủ, thầy nghĩ là em nên biết.

Đột nhiên tôi nhận thấy bức họa chân dung quả bí ngô ở phía sau lưng thầy đã được thay thế bằng bức chân dung tự họa dưới dạng một con vật của tôi, bức họa tôi vẽ trong dịp triển lãm nghệ thuật đầu năm. Nó đã được đóng khung và treo phía sau lưng thầy.

- O, nó là của em! - Tôi chỉ vào bức họa.

Thầy Tushman xoay người như thể không hiểu tôi đang nói gì.

-Ồ, đúng là như thế! - Thầy lấy tay gõ nhẹ lên trán, xác nhận. - Thầy đã định chỉ cho em thấy vài tháng nay rồi.

- Chân dung tự họa em là một con vịt! - Tôi gật gù.

- Thầy thích bức họa này, Auggie. Khi cô giáo dạy mỹ thuật của em đưa thầy xem bức họa, thầy có hỏi xin giữ nó lại để treo lên tường. Thầy mong là em bằng lòng.

- Vâng, được chứ ạ! Bức chân dung bí ngô đâu rồi ạ?

- Ngay sau lưng em kìa.

- À, vâng. Tuyệt quá.

- Thầy đã định hỏi em từ lúc treo nó lên... - thầy vừa nhìn bức họa vừa nói. - Tại sao em lại chọn con vịt để thể hiện bản thân mình?

- Ý thầy là sao ạ? Đó là bài tập mà.

- Ừ, nhưng tại sao lại là vịt? Thầy đoán là nó xuất phát từ câu chuyện... ừm... về con vịt hóa thành thiên nga có phải không?

- Không phải ạ - tôi bật cười và lắc đầu. - Đó là vì em nghĩ mình giống như một con vịt.

-Ồ! - Thầy Tushman mở to mắt, rồi cười ha hả. - Thật sao? Hừ. Thầy lại cứ đi tìm kiếm ý nghĩa tượng trưng và ẩn ý của bức họa mà... ừm... có đôi khi một con vịt chỉ đơn thuần là một con vịt!

- Vâng, em cũng nghĩ thế ạ - tôi nói, vẫn chưa hiểu tại sao câu trả lời của tôi lại làm thầy buồn cười đến thế. Thầy cười sảng khoái cả nửa phút đồng hồ.

Cuối cùng, thầy cất lời:

- Dù sao thì thầy cũng cảm ơn em vì đã chuyện trò với thầy, Auggie à. Thầy chỉ muốn cho em biết rằng thầy rất vinh hạnh khi có một học trò như em dưới mái

trường tư thực Beecher này, và thầy rất mong chờ năm học sắp tới. - Thầy vươn tay ngang bàn làm việc và hai thầy trò bắt tay nhau.

- Hẹn gặp lại em ngày mai trong lễ bế giảng.

- Hẹn gặp lại thầy ạ, thầy Tushman.

Câu châm ngôn cuối cùng

Đây là dòng chữ thầy Browne viết sẵn trên bảng khi chúng tôi bước chân vào lớp Ngữ văn học tiết cuối cùng:

CÂU CHÂM NGÔN THÁNG SÁU CỦA THẦY BROWNE:
CỨ ĐI THEO ÁNH SÁNG BAN NGÀY VÀ VƯƠN TỚI MẶT TRỜI!

(Ban thánh ca The Polyphonic Spree)

Chúc các em lớp 5B có một kỳ nghỉ hè tuyệt vời!

Năm học vừa qua là một năm học đầy thú vị và lớp 5B có những học sinh rất tuyệt vời.

Các em đừng quên, hè này hãy gửi cho thầy một tấm thiệp ghi câu châm ngôn của riêng mỗi em nhé. Đó có thể là một câu mà chính các em rút ra được cho riêng mình hoặc là đã đọc được ở đâu đó mà các em cảm thấy có ý nghĩa với bản thân. (Trong trường hợp thứ hai, nhớ đừng quên ghi nguồn đấy!) Thầy rất mong nhận được thiệp của các em.

Tom Browne

563 Quảng trường Sebastian

Bronx, NY 10053

Rơi tự do

Lễ bế giảng được tổ chức tại khán phòng ở tòa nhà của khối lớp lớn. Từ nhà chúng tôi đi bộ sang đó chỉ mất chừng mười lăm phút, nhưng bố lấy xe ô tô chở tôi đi bởi tôi đã đánh một bộ đồ rất keng và đi một đôi giày mới đánh xi đen bóng loáng, đôi giày này tôi chưa từng xỏ chân vào thế nên tôi không muốn bị đau chân vì cuộc bộ. Học sinh được yêu cầu phải có mặt tại khán phòng một giờ trước khi buổi lễ bắt đầu, nhưng chúng tôi đến hơi sớm nên hai bố con ngồi chờ trong xe. Bố bật máy nghe đĩa, bài hát ưa thích của chúng tôi vang lên. Cả hai cha con cùng cười và lắc lư theo giai điệu.

Bố hát theo: *“Andy sẽ đạp xe dưới mưa ngang qua thị trấn và mang kẹo đến cho em.”*

- Bố, cà-vạt của con có ngay ngắn chưa? - Tôi hỏi.

Bố nhìn và chỉnh chút xíu cho nó thẳng lại trong lúc miệng vẫn hát: *“Và John sẽ tặng em chiếc đầm dài để diện trong buổi tiệc khiêu vũ...”*

- Tóc con vào nếp chưa bố?

Bố mỉm cười gật đầu:

- Tuyệt vời, trông con rất bảnh, Auggie ạ.

- Sáng nay, chị Vía vuốt keo cho con đấy - tôi nói, lật tấm che nắng trên kính trước xe ô tô xuống và soi vào chiếc gương nhỏ xíu. - Trông không quá bồng bênh chứ ạ?

- Không, trông cực kỳ đáng yêu, Auggie. Bố nhớ con từng cắt tóc ngắn như thế này, đúng không?

- Vâng, con mới cắt hôm qua đấy. Con nghĩ thế sẽ khiến con trông lớn hơn, phải không bố?

- Tất nhiên rồi! - Bố cười, nhìn tôi và gật đầu. - *"Nhưng tôi là gã may mắn nhất ở Lower East Side bởi tôi có ô tô còn em lại muốn quá giang."*

- Nhìn con kìa, Auggie! - Bố vừa nói vừa cười toe toét. - Nhìn con kìa, trông rất người lớn và bảnh bao. Bố không thể tin con sắp sửa kết thúc năm học lớp năm đấy!

Tôi gật đầu:

- Vâng, con biết, ấn tượng lắm, phải không ạ?

- Bố có cảm giác như con chỉ vừa nhập học hôm qua thôi.

- Bố vẫn hình dung con còn để đuôi tóc kiểu *Chiến tranh giữa các vì sao* à?

- Ôi trời, đúng thế đấy - bố vừa nói vừa vỗ vỗ lòng bàn tay lên trán.

- Bố ghét cái bím tóc ấy, phải không bố?

- Ghét là một từ thái quá, nhưng rõ ràng là bố không thích nó.

- Bố ghét nó, thôi nào, bố thừa nhận đi - tôi trêu.

- Không, bố không ghét nó. - Bố mỉm cười, lắc đầu.

- Nhưng bố thừa nhận là bố ghét cái mũ phi hành gia con từng đội, con có nhớ không?

- Cái mũ chị Miranda tặng cho con á? Dĩ nhiên là con nhớ chứ! Con đội nó quanh năm suốt tháng.

- Trời ạ, bố ghét cái thứ ấy - bố cười nói.

- Lúc mất mũ con buồn lắm.

-Ồ, nó không bị mất - bố thản nhiên đáp. - Là bố vứt nó đi đấy.

- Cái gì cơ ạ? - Tôi thốt lên, cứ nghĩ là mình nghe lầm.

- *"Ngày đẹp trời và em cũng đẹp"* - bố hát.

- Bố! - Tôi gọi giật giọng, và vịn nhỏ nhạc xuống.

- Gì thế con?

- Bố vứt nó đi à?!

Cuối cùng thì bố cũng nhìn thẳng vào mặt tôi và thấy được tôi giận dữ tới mức nào. Tôi không thể tin nổi bố lại có thể thản nhiên tiết lộ chuyện này như thế không có gì xảy ra vậy.

- Auggie à, bố không thể chịu nổi khi thấy cái thứ ấy che khuất đi khuôn mặt của con mãi – bố vụng về giải thích.

- Bố, con thích cái mũ ấy! Nó rất có ý nghĩa đối với con! Con đã đau khổ không chịu nổi khi mất nó, bố không nhớ à?

- Tất nhiên là nhớ chứ, Auggie – bố nhẹ nhàng nói. -
Ồ ồ, Auggie à, đừng có nổi giận thế chứ. Bố xin lỗi. Chỉ là bố không thể chịu được khi thấy con cứ đội sùm sụp cái mũ ấy trên đầu, con biết không? Bố nghĩ nó không tốt cho con.

Tôi tránh né ánh mắt của bố.

- Thôi nào, Auggie, con phải hiểu chứ - bố tiếp tục nói và đưa tay xoay mặt tôi hướng về phía bố. - Con đội cái mũ ấy quanh năm suốt tháng. Và sự thật, rất, rất, rất, rất thật là: bố nhớ khuôn mặt con vô cùng, Auggie à. Có thể con không thích khuôn mặt của mình, nhưng con phải hiểu... bố yêu nó. Bố yêu khuôn mặt này của con, Auggie, yêu vô cùng, yêu trọn vẹn. Bố đau lòng ghê gớm khi thấy cái mũ ấy không rời khỏi đầu con một giây phút nào.

Bố nheo mắt nhìn tôi như thể rất muốn tôi hiểu được những lời bố vừa nói.

- Mẹ có biết không ạ?

Bố trợn mắt:

- Không đời nào. Con đùa à? Mẹ mà biết hẳn đã giết bố rồi!

- Bố à, mẹ đã lục soát khắp nơi để tìm cho ra cái mũ phi hành gia ấy cho con. Mẹ dành cả tuần để tìm nó, lục lạo hết trong nhà kho, trong phòng giặt, đủ mọi nơi.

- Bố biết! Đó là lý do tại sao mẹ sẽ giết bố!

Và bố nhìn tôi, há hốc miệng cứ như vừa mới chợt nhận ra điều gì đó. Nét mặt của bố làm tôi bật cười.

- Guom đã, Auggie - bố vừa nói vừa chỉ vào người tôi. - Con phải hứa với bố là sẽ không hé răng với mẹ về chuyện này đấy nhé.

Tôi cười và chà chà hai lòng bàn tay vào nhau như muốn thể hiện rằng mình đang háo hức được kể cho mẹ nghe lắm.

- Để con xem nào - tôi xoa cằm, nói. - Con đang muốn có cái Xbox đời mới, tháng sau sẽ ra lò. Và khoảng sáu năm nữa, con muốn sở hữu một cái xe hơi của riêng mình, một chiếc Porsche màu đỏ trông cũng ngầu đấy, và...

Bố bật cười. Tôi thích chọc cười bố, bởi vì bố cũng thích trêu chọc mọi người.

- Ôi con trai ơi là con trai - bố vừa nói vừa lắc lắc đầu. - Con đã lớn thật rồi.

Đoạn bài hát mà hai bố con tôi thích nhất bắt đầu vang lên, tôi tăng âm lượng. Cả hai chúng tôi cùng hát theo.

“Tôi là gã trai xấu xí nhất ở Lower East Side, nhưng tôi có xe ô tô và em lại muốn quá giang. Muốn quá giang. Muốn quá giang. Muốn quá giaaaaaaang.”

Chúng tôi hát toáng đoạn cuối, cố gắng ngân nốt cuối bài dài bằng với ca sĩ, lần nào cũng giống lần nào, việc ấy khiến cả hai bố con cười lẫn lộn. Trong lúc cười, chúng tôi nhận thấy Jack đang bước tới gần. Tôi dợm bước ra khỏi xe.

- Khoan đã. Con thật sự đã tha thứ cho bố rồi chứ?

- Vâng, con tha thứ cho bố.

Bố nhìn tôi với vẻ biết ơn:

- Cảm ơn con.

- Nhưng mà bố đừng có vút thứ gì của con đi một lần nữa mà không nói với con tiếng nào đấy nhé!

- Bố hứa.

Tôi mở cửa xe và bước ra vừa đúng lúc Jack tới nơi.

- Chào Jack.

- Chào Auggie. Cháu chào chú Pullman.

- Gặp lại bố sau nhé - tôi nói và đóng cửa xe lại.

- Chúc may mắn hai chàng trai! - Bố vặn cửa kính xuống gọi với theo. - Gặp lại các con sau lễ bế giảng nhé!

Chúng tôi vẫy tay chào cùng lúc bố nổ máy và xe bắt đầu lăn bánh, nhưng rồi tôi chạy tới chặn đầu xe lại. Tôi thò đầu vào trong xe để Jack không nghe thấy tôi nói gì.

- Bố mẹ và chị Via có thể đừng hôn con lia lịa sau buổi lễ bế giảng được không? - Tôi khế đề nghị. - Làm vậy quê lắm.

- Bố sẽ cố hết sức.

- Bố nói với mẹ thế nhé?

- Bố nghĩ mẹ con không thể cưỡng lại được chuyện ấy đâu, Auggie à, nhưng bố sẽ chuyển lời.

- Tạm biệt bố già yêu quý.

Bố cười: "Tạm biệt con trai của tôi."

Chỗ ngồi

Jack và tôi theo chân mấy học sinh lớp sáu bước vào khán phòng.

Bà G. đứng ngay ở lối vào, phát tờ giới thiệu chương trình và hướng dẫn lối đi cho học sinh.

- Học sinh khối năm đi dọc xuống theo lối đi bên trái. Học sinh lớp sáu đi bên phải. Tất cả các em vào đi. Vào đi nào. Chào các em. Hãy tới khu vực của các em đi nào. Học sinh khối năm theo lối bên trái, khối sáu bên phải... - Bà luôn miệng hướng dẫn.

Khán phòng rộng mênh mông. Những chùm đèn lớn sáng lấp lánh. Tường được bọc nhung đỏ. Hàng dãy, hàng dãy ghế lót nệm được kê hướng mặt lên sân khấu khổng lồ. Chúng tôi bước dọc lối đi rộng rãi, theo hướng mũi tên để tới khu vực dành cho học sinh khối năm ở phía bên trái sân khấu. Khu vực dành cho khối năm có bốn hàng ghế xếp được kê ngay phía đầu khán

phòng. Vừa tới nơi, chúng tôi thấy cô Rubin đang đứng ở giữa mấy dãy ghế đó vẫy tay gọi.

- Ở đây, các em, ngồi vào đi. Ngồi vào đi - cô vừa nói vừa chỉ tay vào mấy hàng ghế. - Đừng quên rằng các em phải ngồi theo thứ tự abc đấy nhé. Nào, các em, ngồi vào đi nào.

Thế nhưng, vẫn còn khá nhiều học sinh chưa tới, và những đứa đã tới thì lại không nghe cô nói. Tôi và Jack cuộn tròn tờ chương trình lại và đang dùng chúng đấu kiếm với nhau.

- Chào hai cậu.

Summer đang bước lại gần chỗ chúng tôi. Cậu ấy mặc một cái váy màu hồng nhạt và tôi đoán là có trang điểm nhẹ.

- A, chào Summer, trông cậu dễ thương quá - tôi thành thật khen.

- Thật không? Cảm ơn nhé, cậu cũng thế đấy, Auggie.

- Ủ, trông cậu cũng được đấy chứ, Summer - Jack thản nhiên nói. Và lần đầu tiên, tôi nhận ra Jack đã phải lòng cô bạn.

- Hồi hộp, nhỉ? - Summer nói.

- Ủ, đúng thế - tôi gật đầu, đáp.

- Ôi trời, đọc tờ chương trình này - Jack thốt lên, tay gãi gãi trán. - Cả đám tụi mình sẽ phải ở đây suốt cả một ngày trời.

Tôi nhìn vào tờ chương trình của mình.

Tổng Hiệu trưởng đọc diễn văn khai mạc:
Tiến sĩ Harold Jansen

Hiệu trưởng trường trung học cơ sở phát biểu:
Thầy Lawrence Tushman

“Ánh sáng và ban ngày”:
Dàn đồng ca trường trung học cơ sở

Đại diện học sinh khối năm phát biểu:
Ximena Chin

Bản luân khúc “Canon cung rê trưởng” của Pachelbel:
Nhóm nhạc thánh phòng trường trung học cơ sở trình tấu

Đại diện học sinh khối sáu phát biểu:
Mark Antoniak

“Dưới sức ép”:
Dàn đồng ca trường trung học cơ sở

Chủ nhiệm khối trường trung học cơ sở phát biểu:
Cô Jennifer Rubin

Trao phần thưởng (xem mặt sau)
Xướng danh các học sinh nhận bằng khen

- Sao thế?
- Bởi vì bài diễn văn của thầy Jansen sẽ dài lê thê - Jack nói. - Thầy ấy thậm chí còn dài dòng hơn cả thầy Tushman nữa kìa!
- Mẹ tớ bảo năm ngoái đã ngủ gật lúc thầy ấy phát biểu đấy - Summer phụ họa.
- Trao phần thưởng là gì? - Tôi hỏi.

- Đó là phần trao huy chương cho những đứa học giỏi nhất - Jack trả lời. - Charlotte và Ximena sẽ giành được toàn bộ huy chương được trao cho học sinh khối năm, giống như tụi nó đã từng giành được hời lớp bốn và lớp ba.

- Hồi lớp hai thì không à? - Tôi cười lớn.

- Không có các phần thưởng như thế cho học sinh lớp hai - Jack đáp.

- Có khi năm nay, cậu sẽ được trao phần thưởng đấy - tôi đùa.

- Không đâu, trừ phi có phần thưởng dành cho học sinh giành được nhiều điểm C nhất! - Jack cười giòn tan.

- Tất cả các em, ổn định chỗ ngồi nào! - Lúc này, cô Rubin nói lớn hơn, hình như cô bực mình vì không đứa nào chịu nghe lời cả. - Chương trình của chúng ta dài lắm, do vậy ổn định chỗ ngồi đi nào. Đừng quên ngồi theo thứ tự abc nhé! Từ A tới G ngồi hàng đầu! H tới N ngồi hàng thứ hai; O tới Q ngồi hàng thứ ba; R tới Z ngồi hàng cuối cùng. Nào, ngồi vào đi nào, các em.

- Tụi mình phải ngồi vào chỗ thôi - Summer vừa nói, vừa tiến về hàng ghế của mình.

- Các cậu chắc chắn sẽ đến nhà mình sau buổi lễ này, đúng không? - Tôi gọi với theo Summer.

- Chắc chắn! - Summer đáp và ngồi xuống cạnh Ximena Chin.

- Summer trở nên quỵến rũ đến thế từ khi nào không biết? - Jack lẩm bẩm bên tai tôi.

- Thôi đi, anh bạn - tôi vừa nói vừa cười trong lúc hai đứa tiến đến hàng ghế của mình.

- Nghiêm túc đấy, từ lúc nào thế nhỉ? - Jack thì thầm, ngồi xuống bên cạnh tôi.

- Will! - Cô Rubin hét lên. - Nếu cô không làm thì W nằm giữa R và Z, đúng không?

Jack ghệt mặt nhìn cô.

- Anh bạn của tôi ơi, cậu ngồi nhầm hàng ghế rồi! - Tôi nói.

- Tớ á? - Và nét mặt nửa què què nửa láu cá của Jack lúc đứng dậy rời đi khiến tôi bật cười ngặt nghẽo.

Điều giản dị

Khoảng một giờ sau mới đến lượt thầy Tushman đọc bài diễn văn của mình, chúng tôi ngồi chờ thầy bước ra sân khấu. Khán phòng lớn hơn tôi hình dung nhiều – thậm chí còn lớn hơn cả khán phòng bên trường chị Via. Tôi nhìn quanh, phải có đến cả triệu người ở đó. Ừm, có lẽ không tới một triệu, nhưng chắc chắn là rất nhiều người.

- Cám ơn những lời giới thiệu tốt đẹp của thầy tổng hiệu trưởng Jansen - thầy Tushman đứng sau bục gỗ đặt trên sân khấu, ghé miệng vào micro, bắt đầu bài phát biểu của mình. - Chào mừng các thầy cô và cán bộ trong trường... Chào mừng các bậc phụ huynh, ông bà, bạn bè thân hữu và các vị khách quý, đặc biệt nhất, xin chào mừng tất cả các học sinh khối năm và khối sáu... Chào mừng đến tham dự buổi lễ bế giảng của trường trung học cơ sở tư thục Beecher!!!

Cả khán phòng đều vỗ tay.

Thầy Tushman tiếp tục đọc bài diễn văn, cặp mắt kính của thầy trễ xuống chóp mũi:

- Hàng năm, tôi được giao trọng trách viết hai bài diễn văn: một cho buổi lễ bế giảng của khối lớp năm và sáu hôm nay, và một bài nữa đọc trong buổi lễ bế giảng khối lớp bảy và tám vào ngày mai. Và năm nào tôi cũng tự nhủ, mình phải giảm bớt việc lại, chỉ cần viết một bài mà dùng được cho cả hai buổi lễ. Xem ra đó không phải là một việc khó khăn, đúng không nào? Ấy vậy mà năm nào tôi cũng vẫn cứ viết hai bài khác nhau, bất luận tôi có chủ ý thế nào đi nữa, và đến năm nay, rốt cục tôi cũng tìm được lời giải đáp. Các vị đây có thể đã phỏng đoán, việc ấy không đơn giản bởi ngày mai tôi sẽ nói chuyện với các em học sinh lớn tuổi hơn, đã đi qua quãng thời gian dài hơn dưới mái trường trung học cơ sở – trong khi với các em đây, thời gian ở cấp trung học cơ sở vẫn còn dài trước mắt. Tôi nghĩ mình cần phải nói, phải chia sẻ nhiều điều hơn với lứa tuổi đặc biệt này, với lứa tuổi của các em ngay lúc này đây, thời khắc quan trọng này trong cuộc đời các em, cho dù thậm chí có sau hai mươi năm gần bó với các học sinh ở cấp trung học cơ sở rồi đi nữa, tôi vẫn cứ xúc động. Bởi vì các em đang ở cái ngưỡng giữa tuổi ấu thơ bước qua tuổi thành niên. Các em đang ở trong giai đoạn chuyển giao.

Tất cả chúng ta có mặt tại đây - thầy Tushman nói tiếp, tháo kính và dùng nó chỉ xuống các thính giả, đám học sinh đang ngồi bên dưới - tất cả gia đình, bạn

bè cùng với các thầy cô giáo của các em, không chỉ vui mừng với những thành tích các em đạt được trong năm qua ở trường Beecher mà còn với những khả năng vô tận của các em nữa. Khi ngẫm lại năm học vừa qua, thầy muốn tất cả các em nhìn xem lúc này các em đang ở đâu và lúc trước các em đã ở chỗ nào. Tất cả các em đã cao nhỉnh hơn, mạnh mẽ hơn và hiểu biết hơn một ít... thầy hy vọng là thế.

Đến đây, có vài học trò trong khán phòng cười rúc rích.

- Nhưng cách tốt nhất để đo lường mức độ khôn lớn của các em không phải ở vài phân cao tăng thêm hay ở số vòng đua mà các em có thể chạy được, thậm chí cũng không phải điểm tổng kết cuối năm của các em, dù rằng những con số ấy chắc chắn cũng rất quan trọng. Mà đó là cách các em dùng thời gian của mình, cách các em đã lựa chọn để sử dụng ngày tháng của mình và những người mà các em đã tiếp xúc trong năm nay. Những thứ ấy, với thầy, là thước đo thành công giá trị nhất. Có một câu rất hay trong một cuốn sách của J. M. Barrie, à không, không phải là cuốn *Peter Pan* đâu, và thầy sẽ không yêu cầu các em vỗ tay xem thử các em có tin vào truyện cổ tích hay không...

Đến đây, mọi người lại cười rộ.

- Câu này được viết trong một tác phẩm khác của J. M. Barrie, có tựa là *Chú chim trắng bé nhỏ**... tác giả

* Nguyên văn: *The Little White Bird*.

viết... - Thầy lật nhanh các trang của một cuốn sách nhỏ đặt trên bục cho tới khi tìm thấy trang cần tìm, rồi thầy đeo kính vào và đọc. - ‘Nên chẳng chúng ta cần tạo ra một nguyên tắc sống mới... luôn luôn cố gắng tử tế hơn mức cần thiết một chút?’

Đến đây, thầy Tushman ngược mắt lên nhìn bao quát khắp phòng.

- Tử tế hơn mức cần thiết - thầy lặp lại. - Một câu nói tuyệt diệu làm sao, có phải không? Tử tế hơn cần thiết. Bởi chỉ tử tế thôi thì chưa đủ. Ta cần phải tử tế hơn cần thiết. Tôi thích câu này, thích quan niệm này ở chỗ nó nhắc tôi nhớ rằng, chúng ta, loài người chúng ta, không chỉ mang trong mình khả năng mà cả quyền lựa chọn làm người tử tế. Và điều ấy có nghĩa là gì? Làm thế nào để đo lường được lòng tử tế ấy? Ta không thể sử dụng thước đo. Cũng giống như tôi vừa mới nói đây: thước đo không dùng để đo mức độ trưởng thành của các em trong một năm. Đây không phải là thứ có thể định lượng được. Làm thế nào chúng ta biết được mình có tử tế hay không? Và thế nào là người tử tế?

Thầy lại giương mục kính lên và bắt đầu lật một cuốn sách nhỏ khác.

- Có một thông điệp khác ở một cuốn sách mà tôi muốn chia sẻ với quý vị ở đây. Nếu như quý vị và các trò chịu khó chờ tôi tìm trang đó... À, đây rồi. Trong cuốn *Dưới sự giám sát của chiếc đồng hồ** của Christopher

* Nguyên văn: *Under the Eye of the Clock*.

Nolan, nhân vật chính là một thanh niên đã can đảm đối diện với số phận bị thử thách. Ở trang tôi đang lật tới đây, kể về sự giúp đỡ của các bạn cùng lớp dành cho cậu ta. Nhìn bề ngoài, đó chỉ là một biểu hiện nho nhỏ. Nhưng đối với cậu thanh niên có tên là Joseph này, thì... ừm, nếu các quý vị và các trò cho phép...

Thầy hắng giọng và đọc:

- ‘Chính vào những khoảnh khắc như thế này Joseph nhận ra khuôn mặt Thượng Đế trong hình dáng con người. Nó sáng le lói trong lòng tốt của họ dành cho cậu, nó tỏa ra hơi ấm từ lòng nhiệt tình của họ, nó thấp thoáng trong sự quan tâm chăm sóc của họ, họ thực sự âu yếm cậu bằng ánh mắt trìu mến.’

Thầy ngừng đọc và lại gỡ kính ra.

- Nó sáng le lói trong lòng tốt của họ dành cho cậu - thầy lặp lại và mỉm cười. - Lòng tốt, sự tử tế, một điều giản dị xiết bao. Thật vô cùng giản dị. Một lời nói tử tế động viên khi cần thiết. Một hành động nghĩa hiệp. Một nụ cười thoáng qua.

Thầy gấp sách lại, đặt xuống và hơi khom người về phía cái bục trước mặt.

- Hỡi các em nhỏ, thứ mà thầy muốn truyền đạt tới các em hôm nay chính là sự thấu hiểu giá trị của điều giản dị có tên gọi là lòng tử tế. Và đó là tất cả những gì thầy muốn nói với các em hôm nay. Thầy biết, thầy có tiếng xấu... ừm... là hay nói dông dài...

Đến đây tất cả mọi người lại cười rộ.

-... nhưng điều tôi muốn các em học sinh ghi nhớ sau những năm tháng học dưới mái trường trung học cơ sở, là kiến thức vững vàng để trong tương lai, khi trưởng thành, các em sẽ đạt được mọi điều mong ước. Nếu như từng cá nhân trong khán phòng này đều xác lập một nguyên tắc sống: cho dù ở bất cứ đâu, vào bất cứ lúc nào, đều cố gắng cư xử tử tế hơn cần thiết một chút thì thế giới này chắc chắn sẽ trở nên tốt đẹp hơn. Và nếu như các em làm vậy, một ai đó, ở một nơi nào đó, vào một ngày nào đó, có thể sẽ nhận ra ở trong mỗi con người các em, khuôn mặt của Thượng Đế.

Thầy ngừng lời và nhún vai.

- Hay là của bất kể thần tượng tinh thần nào mà các em đã hết lòng tin tưởng - thầy vội vàng bổ sung rồi mỉm cười.

Lời của thầy khiến cho nhiều người, đặc biệt là ở phía cuối khán phòng – khu vực dành cho phụ huynh học sinh – bật cười và vỗ tay tán thưởng.

Phần thưởng

Tôi thích bài diễn văn của thầy Tushman, nhưng tôi phải thừa nhận mình thường hay xao nhãng trong lúc người khác phát biểu.

Khi cô Rubin bắt đầu đọc tên các học sinh được nhận bằng khen thì tôi mới tập trung lắng nghe vì chúng tôi được yêu cầu phải đứng dậy khi nghe gọi đến tên mình. Khi thấy cô đọc gần đến cuối danh sách được xếp theo thứ tự abc, tôi chờ và lắng nghe cô gọi tên. Reid Kinsley. Maya Markowitz. August Pullman. Tôi đứng dậy. Rồi khi cô đã xướng hết tất cả các tên học sinh, cô yêu cầu tất cả chúng tôi cúi đầu chào khán thính giả bên dưới và mọi người đồng loạt vỗ tay.

Tôi không biết bố mẹ mình ngồi đâu trong số rất đông các bậc phụ huynh dưới đó. Tôi chỉ thấy ánh đèn flash của các bác thợ chụp ảnh và những cánh tay của phụ huynh vẫy con cháu mình. Tôi hình dung mẹ cũng đang ở đâu đó trong khán phòng, giơ cao tay vẫy cho dù tôi chẳng thể trông thấy.

Sau đó, thầy Tushman trở lại sân khấu để trao tặng huy chương cho những cá nhân có thành tích học tập xuất sắc, và Jack nói đúng: Ximena Chin giành được huy chương vàng cho thành tích “học sinh lớp năm xuất sắc toàn diện”. Charlotte được trao huy chương bạc về thành tích học tập và huy chương vàng cho những thành tích âm nhạc. Amos giành được huy chương vì thành tích xuất sắc toàn diện trong thể thao, tôi thực sự vui mừng khi thấy Amos được xướng danh. Kể từ sau lần cắm trại ở khu bảo tồn thiên nhiên, tôi coi Amos như là một trong những bạn học thân thiết của mình. Nhưng tôi thực sự, thực sự xúc động khi thầy Tushman gọi Summer lên nhận huy chương vàng cho các bài viết đầy tính sáng tạo. Tôi thấy Summer lấy tay bịt miệng khi tên cậu ấy được xướng lên và khi Summer bước lên sân khấu, tôi hét to hết cỡ: “Hoan hô Summer!” thế nhưng tôi nghĩ cậu ấy chẳng nghe thấy.

Sau khi cái tên cuối cùng được xướng lên, tất cả các học sinh vừa mới được trao phần thưởng đứng sát cạnh nhau trên sân khấu, thầy Tushman nói với các thính giả:

- Thưa các quý ông, quý bà, tôi rất vinh dự được giới thiệu với quý vị những học sinh đạt được thành tích học tập cao của trường tư thục Beecher trong năm học vừa qua. Xin chúc mừng tất cả các em!

Khi các học sinh đứng trên sân khấu cúi chào, tôi vỗ tay nhiệt liệt. Tôi vui lây với Summer.

- Phần thưởng cuối cùng được trao trong buổi sáng

ngày hôm nay - thầy Tushman nói sau khi các học sinh đã trở về chỗ ngồi - là huy chương Henry Ward Beecher vinh danh các học sinh có những thành tích đáng kể hay các học sinh gương mẫu trong suốt cả năm học. Thông thường, những huy chương này thể hiện sự công nhận của chúng tôi dành cho những công tác tình nguyện hay những đóng góp phục vụ cho nhà trường.

Ngay lập tức, tôi nghĩ Charlotte sẽ được trao huy chương này bởi trong năm học, cậu ấy đã tổ chức chương trình vận động quyên góp áo khoác, nên tôi không tập trung lắng nghe. Đồng hồ chỉ 10:56 và tôi đã bắt đầu thấy đói bụng.

-... Henry Ward Beecher là một người kêu gọi bãi bỏ chế độ nô lệ trong thế kỷ 19 và là nhà thuyết giáo hăng say về quyền con người, ngôi trường này đã vinh hạnh được mang tên ông - tôi tập trung lắng nghe khi thầy Tushman nói những lời này. - Trong lúc đọc lại toàn bộ tiểu sử và cuộc đời ông để chuẩn bị cho phần trao thưởng này, tôi chợt bắt gặp một đoạn văn ông viết có vẻ đặc biệt phù hợp với chủ đề tôi đã đề cập đến khi nãy, chủ đề mà tôi đã suy ngẫm suốt cả năm trời. Không phải chỉ là bản chất của sự tử tế nói chung mà là bản chất lòng tử tế trong mỗi con người, là sức mạnh của tình bằng hữu, là thước đo nhân cách và là sức mạnh của lòng quả cảm trong mỗi chúng ta...

Đến đây, điều lạ lùng nhất đã xảy ra: thầy Tushman bị mất giọng trong thoáng chốc, như thể thầy bị tắc cổ.

Thầy phải hắng giọng và nhấp một ngụm nước. Cho đến lúc này, tôi mới thực sự tập trung lắng nghe lời thầy nói.

- Sức mạnh của lòng quả cảm trong mỗi chúng ta - thầy khẽ lặp lại mấy từ cuối, gật đầu mỉm cười. Thầy giơ tay phải lên, cụp từng ngón tay một khi nói đến từng từ. - Tinh thần quả cảm. Lòng tử tế. Tình bằng hữu. Nghị lực. Đây là những phẩm chất xác định chúng ta là con người, và khiến chúng ta trở nên cao cả. Và đây chính là ý nghĩa của huy chương Henry Ward Beecher: tôn vinh lòng cao cả. Nhưng chúng ta làm việc ấy như thế nào? Làm thế nào chúng ta đo lường được lòng cao cả? Lại một lần nữa, không có thước đo nào dành cho việc này cả. Vậy làm cách nào chúng ta xác định được nó? Vâng, trên thực tế, Beecher đã có lời giải đáp cho câu hỏi ấy.

Thầy lại giương mục kính lên, đọc lướt qua các trang trong một cuốn sách, và đọc thành tiếng:

- ‘Lòng cao cả không nằm ở sức mạnh mà ở việc sử dụng sức mạnh đó một cách đúng đắn... Anh là người cao cả nhất, sức mạnh của anh đã làm lay động đến tâm can của hầu hết mọi người...’

Và thầy lại nghẹn lời thêm lần nữa. Thầy phải đặt ngón trỏ chặn lên miệng một giây trước khi tiếp tục nói.

- ‘Anh là người cao cả nhất’ - cuối cùng thầy cũng nói tiếp - ‘sức mạnh của anh đã làm lay động đến tâm

can của hầu hết mọi người bởi sự hấp dẫn của chính mình.' Không dài dòng nữa, năm học này, tôi vô cùng tự hào được trao huy chương Henry Ward Beecher cho một học sinh mà sức mạnh thầm lặng của trò ấy đã lay động tâm can của hầu hết mọi người. Nào, August Pullman, mời em lên đây để nhận phần thưởng này.

Lâng lâng

Mọi người vỗ tay trước cả khi những lời của thầy Tushman lọt được vào trong óc tôi. Tôi nghe thấy Maya đang ngồi cạnh mình khê reo lên một tiếng vui mừng khi tên tôi được xướng lên, và Miles vỗ lưng tôi. Tất cả các bạn ở quanh tôi giục giã: “Đứng dậy đi, đứng lên nào!” và tôi cảm thấy có rất nhiều bàn tay kéo nhắc người tôi khỏi chỗ ngồi, đẩy tôi về phía trước, đưa tôi đến đầu dãy ghế, vỗ lưng tôi, đập tay tôi. “Giỏi lắm, Auggie!”, “Tuyệt quá, Auggie!” Tôi nghe thấy tên mình vang lên thành nhịp: “Aug-gie! Aug-gie! Aug-gie!” Tôi quay lại và thấy Jack đang bắt nhịp, tay nắm lại giờ trong không trung, mỉm cười và ra hiệu bảo tôi cứ đi tiếp đi, còn Amos thì khum tay lên miệng hét lớn: “Hoan hô, anh bạn nhỏ!”

Summer nhoẻn cười khi tôi bước ngang qua hàng ghế của cậu ấy, và khi thấy tôi nhìn, Summer lên đưa cao ngón tay cái lên ra hiệu, miệng mấp máy “tuyệt

vời” với tôi. Tôi cười và lắc đầu kiểu như không tin nổi chuyện này.

Quả thực, tôi không thể nào tin nổi.

Tôi cho rằng mình đang mỉm cười, có khi là cười toét miệng ấy chứ, tôi không biết nữa. Trong lúc bước theo lối đi dẫn lên sân khấu, tôi chỉ thấy mờ mờ những khuôn mặt vui sướng đang dõi theo mình và nghe thấy những tiếng vỗ tay dành cho mình. Và tôi nghe thấy mọi người hô to: “Xứng đáng lắm, Auggie!”, “Cừ lắm, Auggie!” Tôi trông thấy các thầy cô dạy mình ngồi cạnh lối đi, thầy Browne, cô Petosa, thầy Roche, cô Atanabi và cô y tá Molly cũng như tất cả các giáo viên khác đang hoan hô tôi, reo hò và huýt sáo.

Tôi cảm thấy mình như đang trôi bồng bềnh. Kỳ lạ biết bao. Giống như mặt trời đang tập trung tất cả ánh sáng để rọi vào khuôn mặt tôi và gió thổi vù vù. Đến gần sân khấu hơn, tôi trông thấy cô Rubin ở hàng ghế đầu đang vẫy tôi, bên cạnh cô là bà G đang khóc – những giọt nước mắt hạnh phúc – mỉm cười và vỗ tay không ngừng. Và khi tôi bước lên các bậc thang dẫn lên sân khấu, một sự việc bất ngờ xảy ra: không chỉ ở những hàng ghế đầu mà là toàn bộ mọi người đều đứng dậy hết, reo hò, la hét và vỗ tay nhiệt liệt. Đó là một sự động viên khích lệ dành cho tôi. Tôi bước ngang qua sân khấu, tiến tới chỗ thầy Tushman đang đứng. Thầy đưa cả hai tay ra bắt tay tôi và nói khế vào tai tôi: “Em giỏi lắm, hoan hô Auggie.” Rồi thầy quàng dải

huy chương qua đầu tôi, hết như khi người ta trao huy chương trong các kỳ thể vận hội Olympic vậy, và thầy bảo tôi quay mặt về phía khán giả. Tôi có cảm giác như mình đang xem chính mình đóng phim, kỳ thực, tôi đang là một người khác. Nó giống như cảnh cuối trong phần bốn của phim *Chiến tranh giữa các vì sao: Niềm hy vọng mới* khi Luke Skywalker, Han Solo và Chewbacca được tung hô vì đã tiêu diệt Sao Tử thần. Trong đầu tôi vang lên giai điệu bản nhạc trong phim *Chiến tranh giữa các vì sao* lúc tôi đang đứng trên sân khấu.

Tôi cũng không rõ tại sao mình lại được trao huy chương này nữa, thật đấy.

Không, không hẳn. Có lẽ là tôi biết.

Có nhiều người mà bạn vẫn gặp thường ngày nhưng không tài nào hình dung nổi về con người thực sự của họ, bất luận anh ta có là người ngồi xe lăn hay là người không biết nói đi nữa. Chỉ có điều, tôi biết rằng với mọi người, có thể là với tất cả những người trong khán phòng này, tôi là con người ấy.

Song với chính mình, tôi chỉ là tôi, một thằng nhóc bình thường.

Nhưng mà này nhé, nếu như họ muốn trao cho tôi huy chương vì tôi là chính tôi, cũng được thôi. Tôi sẽ nhận. Tôi chẳng tiêu diệt Sao Tử thần hay làm điều gì tương tự, nhưng tôi vừa hoàn tất chương trình học lớp năm. Và việc ấy không dễ xoi tí nào, kể cả khi bạn không phải tôi đi chẳng nữa.

Những bức ảnh

Sau lễ bế giảng là đến tiệc chiêu đãi dành cho khối năm và khối sáu được tổ chức trong một cái lều trắng rộng thênh thang ở sân sau của trường. Đám học sinh đều tìm thấy người nhà của mình và tôi chẳng thấy khó chịu tí nào khi bố mẹ ôm chầm lấy tôi hay chị Via choàng hai tay quanh người tôi và lắc lư đến cả hai chục lần. Sau đó đến lượt ông bà nội ôm tôi, rồi dì Kate, dượng Po và chú Ben – ai cũng nước mắt lưng tròng hay nước mắt nhòe nhoẹt. Nhưng chị Miranda mới là hài hước nhất: chị ấy khóc nhiều hơn ai hết và siết tôi chặt đến nỗi chị Via gần như phải dùng hết sức để kéo tôi ra khỏi tay chị ấy và cả hai chị cùng cười vang.

Mọi người lấy máy ảnh và máy quay của mình ra chụp hình tôi, rồi bố kéo tôi, Summer và Jack lại chụp chung một tấm. Ba chúng tôi khoác vai nhau và đây là lần đầu tiên kể từ khi tôi nhớ được, tôi không hề nghĩ gì đến gương mặt mình. Tôi chỉ toét miệng cười

hạnh phúc trước tất cả đủ loại máy ảnh đang hướng về phía mình và thi nhau bấm tanh tách. Xẹt, xẹt, tách, tách: cười toe toét khi bố mẹ Jack và mẹ Summer chụp. Rồi Reid và Maya lại gần. Xẹt, xẹt, tách, tách. Sau đó, Charlotte bước tới xin chụp chung với ba đứa tôi và chúng tôi gật đầu lia lịa, “Được chứ, tất nhiên là được chứ!”, rồi bố mẹ Charlotte cùng với bố mẹ của những bạn kia bấm máy chụp nhóm chúng tôi.

Đến lượt hai cậu bạn cùng tên Max lại gần, rồi đến Henry, Miles và Savanna. Tiếp theo là Amos và Ximena. Tụi tôi tụ lại thành một nhóm chẳng có hàng lối gì cả trong lúc các bậc phụ huynh cứ thi nhau bấm tách tách hết như chúng tôi đang đứng trên thảm đỏ vậy. Luca. Isaiah. Nino. Pablo. Tristan. Ellie. Tôi không thể đếm danh hết những đứa đã đến chụp hình với mình nữa. Gần như là tất cả bạn bè. Nhưng tôi biết chắc một điều rằng tất cả chúng tôi đều cười rất tươi và đứng sát vào nhau, và dường như không đứa nào bận tâm xem khuôn mặt của tôi có đang kè sát tụi nó hay không. Tôi thật sự không có nổ nhé, nhưng tôi có cảm giác hình như tất cả mọi người đều muốn đứng cạnh mình.

VỀ NHÀ

Sau tiệc chiêu đãi ở trường, mọi người tản bộ về nhà tôi để ăn bánh ngọt và kem. Jack cùng với bố mẹ và cậu em trai Jamie. Summer cùng với mẹ. Dượng Po và dì Kate. Chú Ben, ông nội Poppa và bà nội Tata. Anh Justin và chị Via cùng với chị Miranda. Bố mẹ.

Đó là một ngày tháng sáu đẹp trời, bầu trời xanh ngắt, ánh mặt trời không chói chang gay gắt đến độ bạn chỉ muốn được lao ngay ra biển. Đó quả là một ngày tuyệt hảo. Mọi người ai cũng vui vẻ. Tôi vẫn còn thấy lâng lâng, trong đầu vẫn âm vang giai điệu bộ phim *Chiến tranh giữa các vì sao*.

Tôi, Summer và Jack đi cùng nhau và cười ngặt nghèo suốt đường về. Chuyện gì cũng khiến chúng tôi cười được. Ba đưa tôi đang trong trạng thái hay cười, chỉ cần có ai đó nhìn tụi tôi thôi đã đủ để cười phá lên rồi.

Nghe tiếng bố vọng lại từ phía trước, tôi ngẩng mặt lên nhìn. Bố đang kể cho mọi người nghe một câu

chuyện hài hước trong lúc đi dọc đại lộ Amesfort. Mọi người đều cười vang. Quả đúng như lời mẹ vẫn hay nói: bố có thể trở thành một nghệ sĩ hài.

Tôi quay lại thấy mẹ đang đi lững thững hơi lùi lại phía sau, không đi cùng nhóm người lớn, cười tủm tỉm một mình như thể đang nghĩ gì thú vị lắm. Trông mẹ thật hạnh phúc.

Tôi lùi lại vài bước và khiến mẹ bất ngờ khi ôm chầm lấy mẹ trong lúc chân vẫn bước. Mẹ choàng tay quanh người tôi, siết nhẹ.

- Cám ơn mẹ đã cho con đến trường - tôi khẽ nói.

Mẹ kéo tôi lại, ôm thật chặt rồi cúi xuống hôn lên đỉnh đầu tôi.

- Cám ơn con, Auggie - mẹ dịu dàng đáp.

- Về chuyện gì ạ?

- Về tất cả những gì con đã trao tặng cho bố mẹ, vì con đã hiện diện trong cuộc đời của bố mẹ, vì con là con.

Mẹ cúi xuống thì thầm bên tai tôi:

- Con thực sự là một điều kỳ diệu, Auggie. Con là một điều kỳ diệu.

PHỤ LỤC

NHỮNG CÂU CHÂM NGÔN CỦA THẦY BROWNE

THÁNG CHÍN

Khi được chọn giữa có lý và tử tế, hãy chọn làm người tử tế.

— Tiến sĩ Wayne W. Dyer

THÁNG MUỐI

Những việc ta làm là đài tưởng niệm của ta.

— câu nói được tạc trên một lăng mộ ở Ai Cập

THÁNG MUỐI MỘT

Sẽ chẳng có ai làm bạn với ta nếu ta không thể làm bạn với chính mình.

— Khổng Tử

THÁNG MUỐI HAI

Vận may ưu ái người dũng cảm. (*Audentes fortuna iuvat.*)

— Virgil

THÁNG GIÊNG

Không ai có thể sống đơn độc như một ốc đảo.

— John Donne

THÁNG HAI

Thà rằng biết hỏi vài câu còn hơn là chỉ biết toàn câu trả lời.

— James Thurber

THÁNG BA

Lời nói tử tế chẳng mất tiền mua, song chúng lại có giá trị rất lớn.

— Blaise Pascal

THÁNG TƯ

Thứ gì tốt đều đẹp và những ai tốt bụng chả mấy chốc sẽ trở nên đẹp đẽ.

— Sappho

THÁNG NĂM

Hãy làm những điều tốt đẹp,

Bằng mọi phương tiện mà bạn có,

Theo mọi cách mà bạn nghĩ ra,

Ở tất cả những nơi bạn đến,

Vào tất cả mọi lúc có thể,

Với hết thảy mọi người,

Đến chừng nào bạn vẫn còn có thể làm được.

— John Wesley

THÁNG SÁU

Cứ đi theo ánh sáng ban ngày và vươn tới mặt trời!

— Ban Đồng ca Polyphonic Spree, *Ánh sáng và Ban ngày*

NHỮNG TẤM THIỆP GỬI CHO THẦY BROWNE

Từ CHARLOTTE CODY

Thân thiện thôi chưa đủ. Hãy là một người bạn thực sự.

Từ REID KINGSLEY

Cứu lấy đại dương, cứu cả thế giới! — Reid!

Từ TRISTAN FIEDLEHOLTZEN

Nếu như bạn thực sự muốn sở hữu một thứ gì đó trong đời, bạn phải vì nó mà lao động cật lực. Nào hãy yên lặng, người ta sắp công bố kết quả xổ số đấy!

— Homer Simpson

Từ SAVANNA WITTENBERG

Hoa đẹp đấy nhưng tình yêu còn tuyệt hơn.

— Justin Bieber

Từ HENRY JOPLIN

Đừng kết bạn với những kẻ chẳng ra gì.

— Henry Joplin

Từ MAYA MARKOWITZ

Tất cả những gì chúng ta cần là tình yêu.

— The Beatles

Từ AMOS CONTI

Đừng quá gắng sức để trở nên tuyệt vời. Sự phô trương thì chẳng tuyệt tí nào. — Amos Conti

Từ XIMENA CHIN

Hãy thành thật với chính mình.

— Hamlet, Shakespeare

Từ JULIAN ALBANS

Có đôi lúc, bắt đầu lại từ đầu là điều hay.

— Julian Albans

Từ SUMMER DAWSON

Thật tuyệt vời nếu như trong suốt quãng đời trung học, bạn không làm tổn thương bất cứ một ai.

— Summer Dawson

Từ JACK WILL

Hãy bình tâm mà bước tới!

— câu nói trong Đại chiến thế giới thứ II

Từ AUGUST PULLMAN

Tất cả mọi người nên được tung hô ít nhất một lần trong đời bởi vì tất cả chúng ta đều đã chinh phục được thế giới này. — Auggie

M ụ c l ụ c

PHẦN MỘT AUGUST

Bình thường	8
Tại sao tôi không đến trường	10
Ngày tôi chào đời	13
Ở nhà Christopher	16
Trên đường về	19
Nhấn gọi thầy Tushman	26
Bà Garcia để mển	29
Jack Will, Julian và Charlotte	32
Một vòng quanh trường	40
Hội trường	44
Thỏa thuận	50
Ở nhà	54
Những nỗi lo trong ngày khai giảng	57
Những cái ổ khóa	60
Tự giới thiệu	66
Con cừu đến lò sát sinh	69
Làm người tử tế	72
Giờ ăn trưa	78
Bàn ăn mùa hè	81
Một đến mười	85
Padawan	89
Hãy đánh thức tôi khi tháng chín qua đi	94
Jack Will	97
Câu châm ngôn tháng mười của thầy Browne	100
Những quả táo	102
Halloween	105

Những tấm ảnh chụp ở trường	109
Con rận phô mai	111
Đồ hóa trang	114
Ma Hét Máu Me	118
Những cái tên	122

PHẦN HAI

VIA

Dải thiên hà	126
Trước khi August ra đời	129
August trong mắt mọi người	131
Nhìn August bằng con mắt thần	136
Trường trung học	140
Thiếu tá Tom	144
Tan học	147
Padawan gục ngã và hy sinh	150
Bóng ma trước cửa phòng	153
Bữa sáng	155
Gien số 101	159
Khung Punnett	163
Mối bất hòa	166
Ngày 31 tháng mười	169
Chơi khăm hay tử tế	172
Khoảng lặng suy tư	176

PHẦN BA

SUMMER

Những đứa trẻ kỳ quặc	182
Bệnh truyền nhiễm	184
Bữa tiệc đêm Halloween	186
Tháng mười một	190

Cảnh báo: Đứa trẻ này được xếp loại R	195
Lăng mộ Ai Cập	200

PHẦN BỐN

JACK

Cuộc gọi từ thầy hiệu trưởng	204
Cửa hiệu Carvel	208
Đổi ý	212
Bốn điều về August	216
Nghỉ chơi	218
Tuyết	221
Vận may ưu ái người dũng cảm	224
Trường tư thục	225
Trong giờ khoa học	229
Bạn cùng nhóm	232
Cắm túc	235
Lời chúc trong lễ Giáng sinh	239
Thư tay, email, Facebook và những tin nhắn	241
Sau kỳ nghỉ đông	250
Cuộc chiến	252
Đổi bàn	257
Ăn trưa cùng August	259
Phe phái	261
Ở nhà August	264
Bạn trai chị Via	269

PHẦN NĂM

JUSTIN

Em trai Olivia	274
Ngày lễ tình nhân	278
Thị trấn của chúng ta	283

Con bộ rùa	285
Trạm xe buýt	288
Diễn tập	294
Như một cánh chim	297
Tạo hóa	300

PHẦN SÁU AUGUST

Cục Bắc	304
Búp bê Auggie	307
Lobot	311
Âm thanh cuộc sống	315
Bí mật của chị Via	318
Cái động của tôi	320
Tạm biệt	324
Đồ chơi của Daisy	328
Thiên đường	332
Vai diễn dự bị	335
Hồi kết	339

PHẦN BẢY MIRANDA

Những lời nói dối ở trại hè	346
Trường học	349
Những điều tôi nhớ	352
Không ai thưởng thức	354
Buổi trình diễn	359
Sau buổi diễn	361

PHẦN TÁM
AUGUST

Chuyến dã ngoại của học sinh khối năm	364
Nổi danh	367
Hành trang	369
Tặng sáng	374
Ngày đầu tiên	376
Khu sinh hoạt ngoài trời	379
Chăm sóc thiên nhiên	383
Khu rừng sống động	386
Người ngoài hành tinh	389
Những tiếng nói trong đêm	394
Cận vệ của Hoàng đế	399
Giấc ngủ	402
Hậu quả	405
Trở về	407
Gấu	414
Đổi thay	415
Con vịt	417
Câu châm ngôn cuối cùng	423
Roi tự do	424
Chỗ ngồi	430
Điều giản dị	435
Phần thưởng	441
Lâng lâng	446
Những bức ảnh	449
Về nhà	451
PHỤ LỤC	453

ĐIỀU KỶ DIỆU

PALACIO

Sao Mai dịch

Chịu trách nhiệm xuất bản:

Giám đốc - Tổng biên tập NGUYỄN MINH NHỰT

Chịu trách nhiệm nội dung:

Phó Giám đốc - Phó Tổng biên tập NGUYỄN THẾ TRUẬT

Biên tập và sửa bản in:

PHẠM ĐỖ PHƯƠNG CHI

Bìa:

NGUYỄN LÊ DUY

Kỹ thuật vi tính:

NGUYỄN MAI KHANH

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

161B Lý Chính Thắng - Quận 3 - Thành phố Hồ Chí Minh
ĐT: 39316289 - 39316211 - 38465595 - 38465596 - 39350973
Fax: 84.8.38437450 - E-mail: hophubandoc@nxbtre.com.vn
Website: <http://www.nxbtre.com.vn>

CHI NHÁNH NHÀ XUẤT BẢN TRẺ TẠI HÀ NỘI

Số 21, dãy A11, khu Đầm Trấu, p. Bạch Đằng, q. Hai Bà Trưng, Hà Nội
ĐT: (04)37734544 - Fax: (04)35123395
E-mail: chinhanh@nxbtre.com.vn

CÔNG TY TNHH SÁCH ĐIỆN TỬ TRẺ (YBOOK)

161B Lý Chính Thắng, P.7, Q.3, Tp. HCM
ĐT: 08 35261001 - Fax: 08 38437450
Email: info@ybook.vn
Website: www.ybook.vn